

ÇEVRECİ BEŞERİ BİLİMLER SERİSİ IV

“Teknoloji ve İnsan” Seçme Öyküler

Editör
Yusuf Gökkan

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ
YAYINLARI

“Teknoloji ve İnsan”

Seçme Öyküler

Editör
Yusuf Gök Kaplan

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2022

Kapadokya Üniversitesi Yayınları: 44

Çevreci Beşeri Bilimler Serisi: 4

ISBN: 978-605-4448-25-8

DOI: <https://doi.org/10.35250/kun/9786054448258>

URL: <https://hdl.handle.net/20.500.12695/1622>

© Haziran 2022

“Teknoloji ve İnsan” Seçme Öyküler

Editör: Yusuf Gökkan

© Copyright, 2022, KAPADOKYA ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI

Sertifika No: 43348

Bu eser [Creative Commons “BY-NC-SA” \(Atf-GayriTicari-AynıLisanslaPaylaş\)](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) Lisansı ile lisanslanmıştır. Bu lisans, kullanıcıların eser sahibine atfı vermek koşuluyla eseri sadece ticari olmayan amaçlar için kullanmalarına ve uyarlamalarına izin verir. Buna ek olarak kullanıcıların eseri uyarlamaları halinde uyarlamayı aynı veya uyumlu bir lisans kapsamında başkalarıyla paylaşmaları koşulunu getirir.

Kitap Editörü: Yusuf Gökkan

Seri Editörü: Sinan Akıllı

Kapak Tasarım: Nazile Arda Çakır

Sayfa Tasarım: ademsencil.com

Gökkan, Y.(ed.). 2022. “Teknoloji ve İnsan” Seçme Öyküler. Nevşehir: Kapadokya Üniversitesi Yayınları.

206 s, 13,5x19,5 cm.

ISBN: 978-605-4448-25-8

DOI: <https://doi.org/10.35250/kun/9786054448258>

Anahtar Sözcükler: 1. Teknoloji, 2. İnsan, 3. Öykü, 4. Gençlik Edebiyatı.

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

50420 Mustafapaşa, Ürgüp, Nevşehir

yayinevi@kapadokya.edu.tr

kapadokya.yayinlari.kapadokya.edu.tr

0(384) 353 5009

www.kapadokya.edu.tr

“Teknoloji ve İnsan”

Seçme Öyküler

Editör
Yusuf Gök Kaplan

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

2022

İçindekiler

Editörden.....	7
Seçici Kuruldan	9
Seçici Kuruldan	11
<i>Nisa ACER</i> / Sessizliğin İçindeki Ses	15
<i>Aleyna CURA</i> / Peri mi Yoksa Bir Sinek mi?	25
<i>Duru ÇELİKÇİ</i> / Başkaldırı	31
<i>Zeynep ÇİMEN</i> / Mavi Ölüm	41
<i>Nehir ERCAN</i> / Robot Değil Gerçek Bir Dost	51
<i>Ravza Nur GİRGİN</i> / Beyaz Lale	61
<i>Ayşe GÖK</i> / Yanılığdan Kurtuluş	73
<i>Gizem GÖKÇEBAY</i> / Seçili Mahkûmasyon	81
<i>Esmâ Nur GÜNDÜZ</i> / Aynadaki Medya	93
<i>Seval KURUŞÇU</i> / Beyne Büyüteç	99
<i>Andaç MARGİLİÇLİ</i> / Akıllı Şehir	109
<i>İpek ÖNER</i> / Hoş Geldin Wallace	117
<i>Gökçehan ÖZDEMİR</i> / Virüs	127
<i>Elvan SAĞLAM</i> / Küçük Kare Metal Kutu	137
<i>Hayat TEKOĞLU</i> / Mekanik Varoluş	147
<i>Hamza Ensar ÜNAL</i> / Sevginin Büyüttükleri	155
<i>Elif ÜREYOĞLU</i> / Kaybolmak	167
<i>Alpaslan YILDIRIM</i> / İnsan Ötesi	175
<i>Havva Nur YILDIZ</i> / İkinci Bir Şans	189
<i>Hayrunnisa YÜNCÜ</i> / Bin Aşamalı Süreç	199

Editörden

Geleceği gelenekle buluşturduğumuz yeni bir özgürlük alanı her geçen gün biraz daha büyüyor. Salgın kısıtlamalarının boğuculuğundan nefes, çıkış aradığımız bir dönemde toprağa filizlerini attığımız öykü yarışması bu yıl üçüncüsünü de gerçekleştirerek yapraklarını ve dallarını gökyüzüne doğru uzatıyor. Her yeni öykü yarışması ile büyüyen öykü fidanlığımız, doğa ile öykü arasındaki çıkarsız ilişkinin somut birer nişanesi olarak köklerini toprak ananın bağrına sıkı sıkı bağlıyor.

Söyleyecek sözü olan bireyler yetiştirmeyi hedefleyen üniversitemizin sözü asıl söyleyecek olanlara, söylemesi gerekene bıraktığı öykü yarışmasının bu yılki konusu “Teknoloji ve İnsan” idi. Elli üç şehirden, birbirinden kıymetli iki yüz kırk sekiz öykü gönderildi. Bu bizlere her geçen gün yazan, yazmaya kayıtsız kalmayan gençlerimiz olduğunu güçlü bir şekilde bir kez daha hatırlattı. Bu sayının daha da artması en büyük arzumuzdur.

Yaşadığı çağa tanıklık eden, gözlemlerini hepimizin bildiği sözcüklerle hiç bilmediğimiz bir kurgu ile bizlere aktaran gençlerimizin öyküler kaleme almasına ve yeni şeyler üretmesine aracı olmak bizim için heyecanlı ve keyifli bir amaç. Bu güzel amaç doğrultusunda gerçekleştirilen yarışmaların düzenlenip hazırlanmasında bizlere liderlik eden Mütevelli Heyet Başkanımız Sayın Alev Alatlı, Mütevelli Heyet Koordinatörümüz Sayın Funda Aktan, Rektörümüz Prof. Dr. Hasan Ali Karasar, Genel Koordinatörümüz Dr. Öğr. Üyesi Halil İbrahim Ünser, Dekanımız Prof. Dr. Nuran Tezcan, Çevreci Beşerî Bilimler Seri Editörü ve Dekan Yardımcımız Dr. Öğr. Üyesi

Sinan Akıllı ve bu seçkide bizlerden desteğini esirgemeyen değerli seçici kurul üyeleri Senem Gezeroğlu, Dr. Cem Kılıçarslan ve Doç. Dr. Oğuzhan Karaburgu ile Kapadokya Üniversitesi Kurumsal İletişim ve Öğrenci Koordinatörlüğü, Düzenleme Komitesi üyeleriyle bütünün bir parçasıyız.

Teknolojiye geç kalan, teknolojiyi kuyısından, köşesinden yakalamaya çalışan büyüklerine, teknoloji ile büyüyen akran ve küçüklerine teknolojinin insanla olan ilişkisini anlatan gençlerimiz bizleri ziyadesiyle mutlu etti.

Bizleri sarıp sarmalayan, zaman zaman ayrı kalmayı bile düşünemediğimiz teknoloji, “Yaratılan hiçbir zaman yaratıcıyı geçemez! İnsan Her Zaman Üstündür!” diyerek yapay zekaya meydan okuyan bir robotun, muhteşem bir sanal dünyada tüm dikkatler üzerinde iken insani bir ihtiyaç ile sarsılan Wallace’ın, insanlığın ötesinden insana “Ne Büyük Mace-raydı Ama! Gelin ve İnsanlığı Kurtarın!” diyerek seslenen Paul’un, kendi yaşamına son vererek bir başkaldırı gösteren Mahir’in, insanca yaşamak için kendi geleceklerine giden Buro ve Mert’in öyküleri ile anlatıldı ve insan olmanın, insan kalabilmenin ne denli önemli olduğu bir kez de gençlerimiz tarafından öykü ile haykırıldı.

Öyküleri ile bizlere, gençlere ve Türk milletine ufuk açan genç öykü yazarlarımız; öykülerinizi okurken çok heyecanlandım, duygulandım, ümitlendim. Gelenek ile geleceğin daha da güçlü bir biçimde teknoloji ile insanca aktarılabilceğini gördüm. Kaleminizin düşüncelerinizi, duygularınızı, hayallerinizi ve tüm kurgularınızı her daim yazması dileğiyle.

Yusuf GÖKKAPLAN

Seçici Kuruldan

Lise öğrencileri arasında düzenlenen “Teknoloji ve İnsan” konulu hikâye yarışmasında jüri üyesi olarak bulundum. Tarafıma gönderilen hikâyeler Tema Uygunluğu, Yaratıcılık, Karakterleştirme, Olay Örgüsü Bütünlüğü ve Dil, Sanatları Kullanım gibi başlıklar açısından değerlendirilmiştir. Değerlendirmem üzere gönderilen hikâyelerde öğrencilerin yaratıcı hayal güçleri ve dil kullanımını beni etkiledi. Yaşadığı çağa duyarlı olmaları ve içerisinde buldukları teknoloji çağını olumlu ve olumsuz yönleri ile görebilmeleri takdire şayandı.

Öğrencilerin hikâyelerde teknoloji-gelecek bağlamında hem iyimser hem de kötümser bakış açısına sahip olduklarını gözlemledim. Ama çoğunluğun kaybolan insanlık değerleri üzerine yoğunlaştığını, insanın yalnızlaşarak kendi eli ile dünyayı yaşanmaz hale getirdiğini, teknolojinin var ettiği yeni dünyada insanın artık hükmeden değil boyunduruk altına giren bir varlık olarak tasavvur edildiğini müşahede ettim. İşin en sevindirici tarafı ise hiç şüphesiz öğrencilerin Türkçe’yi bir anlatım aracı olarak başarılı şekilde kullanmaları idi. Yarışmaya katılarak medeni cesaret gösteren bütün öğrencileri kutlarım. Dereceye girenleri ise ayrıca kutlamak isterim. Türkçe düşünmeye, Türkçe yazmaya devam etmeleri en büyük temennim olur.

Saygılarımla...

Oğuzhan KARABURGU

Seçici Kuruldan

Geleceği Hatırlarken

Bir bilimkurgu öykü yarışması düzenlemek ve buna katılmak ilk başta son derece basit bir eylem sanılabilir. Sonuçta, bilimkurgu artık bilinmeyen ve yeni bir tür değil; aksine, son derece sıradan ve bayağı bir hal almış, basmakalıp konu ve öğeler etrafında dönüp duran ticari bir tür olarak her yerde görünen bir şey. Kuşe kapaklı çoksatanlar ve Hollywood üretim hatından çıkan aynı renklerle bezeli standart ticari ürünlerden oluşan bir tür “göz şekeri”. Öyleyse, artık herkes derhal bir bilimkurgu öyküsü yazmaya başlayabilir; robotlar, zaman yolculukları, uzaylı ziyaretçiler vb ile dolu herhangi bir anlatı kendiliğinden bilimkurgu olacaktır nasılsa.

Oysa, belki de bizzat bu özelliği, bu yaygınlaşma nedeniyle bilimkurgu yazmak da kendi içinde bir meydan okuma anlamına gelmekte artık. “Bilgi çağında, her şeyin hızlı ve görsel bilgi alışverişi deneyimine döndüğü bir zamanda, bilimkurgu edebiyatı nasıl mevcut olabilir?” ve “Bilimi ve teknolojiyi temel alarak edebi yaratıcılık nasıl gerçekleştirilebilir?” gibi soruları cevaplamak hem bilim hem de insan için son derece varoluşsal bir hale gelmiş durumda. Öyleyse, bilindik sanılanı tartışmaya açmak ve bu çağın içine doğmuş bir genç kuşağı bizzat kendi yer alacağı bir geleceği şimdiden kurgulamaya

davet etmek en azından gelecek için yapılan tüm maddi yatırımlar kadar önemli.

Bu nedenle de *Kapadokya Üniversitesi Teknoloji ve İnsan konulu Öykü Yarışması* aslında beklenmedik bir işe imza atmakta; bugünün gençlerini hem bilimkurgu edebiyatı çerçevesinde yaratıcılığa, hem içinde yaşayacakları bir geleceğe yönelik özlem ve kaygılarını ifade etmeye, hem de bu gelecekte geriye dönüp baktıklarında “biz demiştik” diyecekleri bazı eserler ortaya koymaya davet etmekte. Ayrıca, belki de hayatlarında ilk defa kalemi/klavyeyi yaratıcı bir süreç için eline alan bu çok sayıda genç öğrenci, sanılanın aksine gelecekte de edilgen tüketiciler değil sorgulayıcı ve etkin birer birey olacaklarını da kanıtlamış durumda. Sanıldığından daha derin ve daha büyük işlevler sergilemeye yönelik bu yarışmayı düzenleyen ve öykü değerlendirme sürecinde emek veren tüm Kapadokya Üniversitesi görevlilerine edebiyat dünyası adına teşekkürlerimizi sunmak gerekli. Fakat esas takdir ve teşekkürü de elbette bu sürece katılan, bilimkurgu seven ve ilk bilimkurgu denemelerini yaparak bu karmaşık dünyaya ilk cesur adımlarını atan gençlerimize sunuyorum. Yeni eserlerinde yeni hayallerini izlemeye devam edeceğiz.

Cem KILIÇARSLAN

Yazardan

Yarışmaya katılma amacım, konusunun beni cezbetmiş olması. Çünkü birçok yönden teknoloji ve insan konusu gündemi ve insanların hayatlarını etkileyen bir konu. Olması gereken ama her konuda olduğu gibi fazlasının zarar verdiği bir konu. İnsanlığın sonunu dahi getirebilecek bir konuyken basite alınmaması da gereken bir durum. Yazdığım yazıda aslında bir distopya yaratmaya çalıştım çünkü eğer ki dikkat edilmezse olabilecek birçok şeyden biri de yazımda da yer verdiğim olaylar. Birçok farklı distopya çıkabilir tabi ki bu konuya dikkat edilmezse. Belki de bizim şu an ki durumda ve teknolojide düşünebileceğimiz kötü durumlar daha ileri boyutta da olabilir. İnsan bunu düşündüğü zaman istemsiz olarak geriliyor. Konunun beni cezbetmesinin sebebi de bu.

Belki de yazabileceğim en basit bir cümle bile bazı insanların etkiler diye düşünerek yazıma başladım. İnsanlara uyarı niteliği taşıyacak durumları anlatmam ve bu yönde ilerleyen olaylar dizisi sunmam da yazımın temel unsurlarından biriydi. Olabilecek en karanlık olaylar dizisini en etkileyici bir şekilde nasıl yazabilirsem o şekilde yazmaya çalıştım. Yarışmanıza katılmamın ve bu şekilde yazmamın sebebi buydu. İnsanın ve teknolojinin birleşiminin belki de ilerleyen zamanlarda -ki bu zamanlar belki bize çok uzak belki de çok yakın- yanlış ilerlemesi durdurulmazsa nelere yol açabileceğini anlatmak.

Nisa ACER

Şehit Mahmut Yıldırım Anadolu Lisesi, Kayseri

Sessizliğin İçindeki Ses

Nisa ACER

Sessizlik. Derin ve uzun bir sessizlik. Eskisi gibi insanlar yok. Eski kitaplarda anlatıldığı gibi bir kalabalık, turist denilen gezginler yok. Hatta artık turistin ne olduğunu bilen insan sayısı bile çok az. İnsanlığın belki de en büyük faciasını, neslini sona srkleyişini, kendini sadece nefes almak dışında dn-yevi bir vafsa yüklemeyen bir toplumun varoluşunu görenler ise o kadar az ki, onlar bile sesini ıkartmıyorlar çünkü bunun artık bir çözümü olduğuna inanmıyorlar. Aslında toplumun bu hali, bu ümitsizlik bir anda olmadı. Özünde insanlık sonunu kendi elleriyle hazırladı. Kendi elleriyle yanacakları ateşi harladılar ve en kötüsü, bunun farkında bile değillerdi.

İnsanlık, teknolojiyi geliştirmek için, insan ırkını en ileriye teknoloji ile taşımak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Her şey görünürde yolunda da gidiyordu. Savaşlarda kullanmak için insanların tıpatıp aynısı olan robotlar, hayvan nesli tükendikçe yerine gelen hayvana benzer teknolojik cihazlar ve en ilerisi olan, “İnsan ırkının devamı için, yaşamak için, havayı daha temiz kullanabilmek için sonunda bunu da başardık!” naraları atılan basın açıklamalarının nedeni olan, havayı temizleyen en ileri boyutlu teknolojik ağaçlar. Bakıldığında her şey gayet normal görünürken aslında hiç de öyle değildi. İleride teknolojik cihazlar için kurulacak şehirler, robot ve insan

savaşları, havayı temizlediği sanılan ama aslında daha çok zarar veren teknolojik ağaçlar ve bunların sonucunda yakıp yıkılan bir tabiat, bitik bir dünya... Savaşlar bittikten sonra ise verilen anlaşmalar ile saygı çerçevesi içerisinde yaşanılmasına karar kılınan ama dış dünyada can ve mal güvenliğinin kalmadığı bir toplum düzeni oluştu.

Bunların olması ile aslında insanların gerçek hayatın yoğunluğundan ve yorgunluğundan kaçtığı, uğruna kalan paralarının neredeyse tamamını harcadıkları o oyun meydana geldi. Oyunun amacı da zaten buydu. Hayatın zorlu yönlerinden kaçmak için yapılmıştı. Sonu gelmez savaşlar, ümitsizliğin eseri olan intiharlar, bitmek bilmez ümitsizlikler ve bir çare bulamayışları insanı bir kaçışa bir kafa dağıtacak eyleme yönlendirdi. Yeni biten savaştan çıkmış olan halk bitkindi. Hem ruhen hem bedenen dayanacak gücü kalmamış kendini intihara yönlendirmişti. Oyun çıkana kadar tabi...

Oyunun anlattığı şeyler basitti aslında. İnsanoğlunun bitirdiği gezegenin sanal gerçeklik ile tekrar canlandırılması amaçlanıyordu. Bu fikir amacına ulaştı da. Burada yakılıp yıkılmış gezegenin ve teknolojiyi daha da geliştirmek için yok edilen doğanın en saf ve en duru hali veriliyordu. Bu insanoğlu için bir umut kaynağı oluşturmuştu bile. Çünkü insanlık yaşamın var olduğu tek gezegeni yok etmişti ve belki de bu oyundan dolayı yıktıkları dünyayı görerek vicdan azabı duyuyorlardı.

Şehir ise insanoğlu oyuna odaklanıp dış dünyayı tümünden unutup onarılması gerektiği yerde iyice yıkılmış ve tamamen harabe bir ölü şehre dönüşmüştü. Etrafta eski teknolojik cihazlar, kimyasal atıklar, şehrin temizliğinden sorumlu olanlar işini artık yapmadığı için artan insan atıkları, hayvansal

atıklar gibi birçok kirlilik vardı. Şehir tamamen atıklardan ibaretti, insanların çoğuysa artık dış dünyayla bağlantılarını kesmiş durumdaydı, tüm işlerini ve oyun için gerekli olan malzemeleri ve eşyaları hızlı teslimatlar vermeyi hala kesmeyen şirketlerin uçan ufak kargo cihazlarıyla, buralardan aldıkları ürünleri de oyunu bulan şirketten evlerine teslim alıyorlardı. Oyunu bulan şirketten başka bir şirketin olmamasının sebebi ise maddi imkansızlıkların yaşanmasından ve can güvenliğinin olmamasından dolayı insanların işten ayrılması ve bu sürecin sonunda şirketlerin batmasıydı. Yiyecek içecekleri ise zaten kullanılan tokluk hapı sağladığı için devlet artık bu işi de oyun şirketine devretmişti.

Aslında bu kadar şey olurken ümitsizliğe kapılmayan insanlar da vardı. Onlarsa bu durumdan insan neslinin nasıl kurtulacağını düşünüyorlardı. Çünkü insanlık bahsedildiği üzere böyle bir karmaşadan ve tekrar savaş çıkmasından çok korkuyordu. Savaşta milyonlarca insan hayatını kaybetmişti hatta o kadar insan ölmüştü ki bir savaş daha çıkarsa bu insanlığın sonunu getirebilirdi.

İşte bu düzenin nereye gittiğini sorgulayan insanlardan birisi, atıklardan küçük bir tepeciğin oluştuğu ve tüm şehirdeki kalan tüm teknolojik cihazların yaydığı ışığın gayet rahat bir şekilde izlendiği yerde oturup hayatını, başına gelenleri ve belki de hayatının geri kalanında da devam edecek olan sadece oyun üzerine kurulmuş yaşantısını sorguluyordu. “Sahi, nereye gidiyor bu hayat? Anlamsız, korkuyla geçen bu yıllar hiç bitecek mi? Bu şekilde yalnız mı gidecek benim yaşantım? Hiç bitmeyecek mi bu acılarım, ömrüm boyunca bu yıkık şehirde bir oyun üzerinden mi devam edecek yaşantım?” diyordu

kendi kendine. Acılarım derken kastettiği ise kalan insanlar arasında yanında birinin olmamasıydı. Ailesiyse... onları savaşta kaybetmişti. Tek başına, sessiz, sakın ve umutları tükenmiş hayatının kalanındaysa ne yapmak istediğini bilmiyordu.

Şehir ışıkları yanarken umudunu kaybeden tek insan o değildi. Ama onun dışındakiler evden çıkmaya dahi korktukları için kaybettikleri umutları artık pek de önemli değildi. Teknolojinin ilerlemesini o kadar savunmuşlardı ki sonunda oluşacak bu enkazı düşünememişlerdi. Onlar sonucu böyle beklemiyordu. Onlar teknolojinin gelişiminin halkı bu kadar umutsuz ve ruhen bitmiş hale getirecek raddeye geleceğini beklemiyordu. Aralarında en başından beri bunun yanlış olduğunu savunanlar da vardı. Bu kadar hızlı, yanlış ve düzensiz bir şekilde olmasının yanlışlığını savunmalarına rağmen bu kitle az olduğu için kimse onları dinlememişti. Şu anda tepede oturan gencin ailesi de bunu savunmuştu aslında. İlerlemenin yanlış olmadığını, teknolojinin aslında iyi bir şey olduğunu ama yanlış konularda ve sonu düşünülmeden ilerlemenin yanlış olduğunu savunmuşlardı. Bazı konular vardı ki, örneğin robotların insansı canlılar gibi yapılmaya başlaması, sonu öngörülerek ve enine boyuna düşünülerek yapılsaydı belki de bu kadar umutsuzluk hatta savaşlar olmayacaktı. Tepedeki genç bunları da düşünüyordu işte. Ailesinin ve ailesi gibi milyonlarca insanın ölmesini, sonu öngörülmeden yapılan yanlış teknolojik gelişmeye bağlıyor ve canı acıyordu. Annesi... annesini düşünüyordu. Onun güçlü karakterini, asla pes etmeyen ve vazgeçmeyen güçlü karakterini, sırma saçlarını ve onların o güzel kokusunu... bunları düşündükçe içi acıyordu. Hiç düşünmeden savaş olduğunu duyunca savaşa katılmıştı. Tıpkı babası gibi...

Genç bunları düşünürken tıpkı onun gibi olan birisinin de her gün buraya gelip aynı şeyleri fakat sadece anne ve babasını değil kendi eşini de kaybetmiş bir psikoloji de ve ruhsal bunalımda buraya gelip düşüncelere daldığını bilmiyordu. Yolları ilk kez kesişecek bu iki insan ne kadar iyi anlaşacaklarından habersiz bir araya geleceklerdi. Düşünceleri, üzüntüleri aynıydı. Diğer genç genelde orada sessiz sakin ve kimse olmadan oturmaya alıştı. Çünkü bildiği kadarıyla hiç kimse oraya korktuğu için gelemedi. İlk başta bir robot zannetti ve korkup geriye doğru hareket etti ve yanlışlıkla ayakkabısının arkası ile parçalanmış bir robotun ufak bir parçasına çarptı. Tepede oturan genç de kimsenin gelmeyeşine alışık olduğu için onu robot zannetmiş ve korkarak ayağa kalkmıştı. Karşılıklı sessizce bakışmalarında araya gözlerdeki o korku, bitkinlik ve çaresizlik girdiği zaman anladılar aynı türden olduklarını. Bu seferde bir şaşkınlık başlamıştı ikilinin arasında. Kendinin yaptığı gibi korksa bile evde durmayıp buraya gelen bir insan. Başına bir şey gelebilme ihtimali yüksekken bile yine de buraya gelen bir insan, ümitsizliği bittiği için hayatını hiçe sayan ama yine de belki bir umut diye düşünüp neler yapılabileceğini sorgulayan bir insan. Bakışmaları, korkuları ve şaşkınlıkları geçtiği ilk anda birbirlerine doğru biraz da ürkerak yaklaştılar. İnsanın artık herkesten korktuğu ve çekindiği bir çağda arkalarını dönüp kaçmak yerine ürkerak de olsa birbirlerine yaklaştıkları bile aslında o dönem için çok önemli bir durumdu. İlk selamlaşmadan sonra ve birbirlerine biraz alıştıktan sonra sordukları ilk şeyler “Korkmuyor musun?”, “Sen neden buradasın?” gibi sorular olmuştu. İlk defa karşılaşan bu iki gencin birbirlerini tanıma çabaları ve dönemle ilgili muhabbetleri hayran olunasıydı çünkü kendini soyutlamış ve

yalnızlaştırmış bir toplumda yaptıkları en ufak bir konuşma bile cesaret istiyordu.

Saatlerce konuşmuşlardı belki de. Hayatlarından, düzenlerinden, kaybettikleri sevdiklerinden ve belki de gerçekleşir diye kurdukları saf hayallerden... Yalnızlaştıkları toplum düzeninde kendilerine konuşabilecek bir insan bulmak onlar için çok değerli ve anlamlıydı. Fakat ikisi de eninde sonunda bu umutlarının ve gelecek hayallerinin gerçekleşmesinin imkansızla yakın olduğunu biliyorlardı. Çünkü insan ırkı çağlardır yaşadığı düzende ve yaşantıda belki de en zor dönemini geçiriyordu. Hala ümit besleyen insanlar vardı ve kendi seslerini oyun içerisinde duyurmaya çalışıyorlardı. Bunu her ikisi de biliyor, şu an ki teknolojinin gelişmek için yaptığı ve tam tersine yıkıp döktüğü düzende tam olarak ne yapabileceklerini kestiremiyorlardı. Fakat denemeye değer olduğunu ellerinde böyle bir intikam ve kurtuluş fırsatı varken kaybetmeler bile kullanmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Çünkü bu şartlarda yaşamaya devam etmek istemiyorlardı. Tükendiklerini hissediyorlardı. Bunu ilk defa birine bu şekilde anlatmak bile bu kadar iyi geliyorsa, insanların birleşip bu bitik hayatı daha iyi ve güvenilir bir ortama çevirmesi kim bilir neler yapar diye düşündüler. Hala birisine derdini anlatabilmenin rahatlığına ve güzelliğine inanamıyor, bundan oldukça memnun kalıyorlardı. Gençlerin bu planı belki de işe yaramaz ve bir sonuç vermezdi ama önemli olan bunu denemektir. Bazen iyi bir sonuca varmasına gerek yoktu. Teknolojinin insanlığı ve insana ait özellikleri bitirdiği bir dönemde hayatta kalmak ve insan olmak onlara çok zor geliyordu. Teknoloji ve insanın birleşimi belki de uyumluyken yanlış kullanılınca uyumsuz hale gelebiliyordu. İnsanın doyumsuz tabiatı teknolojiyi

en ileri yere götürmeye çalışırken, insan ırkını en ileriye taşımak isterken, insanın doyumsuzluğu belki de uyumlu olabilecekken insanı ve teknolojiyi uyumsuz hale getirmişti. Öngörülmemiş bir planda ilerlendiği zaman oluşan yanlışlıklar işte böyle olabiliyordu. Teknoloji ve insan özünde uyumluydu. Fakat işe insanın öngörmeden hareket etmesi ve doyumsuzluğu girince artık uyumlu olamıyordu. Kargaşa meydana geliyor ve en ileriye getirilmek istenen insan ırkı intiharlar ve savaşlardaki ölümlerle en gerilere doğru gidiyordu.

İşte bu yüzden doyum, öngörü ve gözlemler yerine göre yapılmalıydı. Toplum bu kadar ümitsizliğe kapılmamalıydı. Çünkü ümit olmadan hayatta ilerleyebilecek bir yaşam enerjisi ve ruh kalmazdı.

Yazardan

Bu öykü yarışmasına katılmamın nedeni yaratıcı bir fikrimin olduğunu düşünmem ve kendimi bu konuda denemek istememdi. Daha önce hiçbir yarışmaya katılmadım bu yüzden bu yarışma benim ilk denemem ve başarım oldu. Öyküyü ilk yazdığımda okuyan herkesin benden böyle yaratıcı fikir çıktığı için şaşırması ve hepsinden olumlu yanıt almam beni oldukça motive etmişti. Herkesin beğenmesi de beni yarışmaya katılmaya teşvik etmişti.

Teknoloji ve insan denilince insanların aklına genelde klasik şeyler gelir. Örnek verirsem: robotlar, teknoloji bağımlılığı, virüsler... Ben bu klasik algıdan ziyade farklı bir konuyu ele almak istedim. Son zamanlarda çok sık bilim kurgu kitapları okumam ve dizileri izlemem de bana bu konuda biraz yardımcı oldu. Bana yardımcı olan başka bir husus ise yarışmanın logosu oldu. Hepsini harmanlayınca da böyle bir öykü yazdım.

Aleyna CURA

Pakize Narin Anadolu Lisesi, Tekirdağ

Peri mi Yoksa Bir Sinek mi?

Aleyna CURA

Kulaklarımı bülbüllerin muazzam Őakıması dolduruyordu. Adeta bir peri masalında gibiydim. Gözlerimi açmaya korkuyor, beklentilerimi karŐılayamaması sonucunda oluşacak ümitsizliği tatmak istemiyordum. Ne kadar süre gözlerim kapalı kaldı bilmiyorum. Tek hissettiğim tenime değen o hafif ve tatlı rüzgâr esintisi, yaprakların rzgrle beraber dans etmesi sonucunda oluşan o güçlü dans mziğiydi. Gözlerimi açıp kuŐlarla, ağaçlarla, rzgrle hatta güneŐle dans etmek istiyordum. Dans etmek istiyordum ama gözlerimi açıp bu rüyadan uyanmak hiç istemiyordum. Artık ilkbaharın vazgeçilmezi olan papatyanın kokusunu duymaya başladım. Bynn etkisinde gibiydim resmen.

AkŐamüstü güneşi hafif hafif yüzüme çarpmaya başlayınca bu baŐyapıtı görmek için gözlerimi araladım. Beklentilerimin de üzerindeydi. Birbirine sıkı sıkı sarılmış ağaçlar incecik ktkleriyle ressamın yağlı boya tuvalindeki ince fırçasıyla özenle ve dikkatlice, tek bir yanlış bile yapmadan çizilmiş gibiydi, kusursuzdu. AĞaçlar o kadar sıkıydı ki güneş zor bela görünüyordu ama bu, Őehvetli sahne ıŐıklarını ressamın tuvaline yansıtmasına engel olmamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başarılı olamadım. “Neden, benim boyum mu kısılmıŐtı?” Ayaklarım yok gibiydi. Yükselmek, dans etmek,

bulutlara çıkmak, bülbüller ile ses atışması yapmak istiyordum. Bunları dşnedururken bir anda yükseldiğimi fark ettim. Adeta kanatlandım ve uçuyardım. Neydim ben, bir perimi yoksa bir sinek mi? Birkaç haftası kalmış bir ağustos böceği mi yoksa birkaç günü kalmış bir kelebek mi? Kanatlarım ne renkti? Diğerkleri beni nasıl görüyorlardı? Bunlara cevap ararken bir ağaç dalına takılmamla kendime geldim ya da kendime geldiğimi zannettim. Çünkü hâlâ gökyüzünde süzlmeye devam ediyordum. İsteddiğim tam olarak buydu elbette ama... Kendimi kontrol etmekte her ne kadar zorlansam da sonunda başardığımda gözlerimin ışıllı ışıllı ormana farklı bir ışıltı katacak kadar ışıldadığından emindim.

Ressamın başyapıtını izlemek yerine onu yaşamaya karar verdim. Kendimden emin adımlarla, pardon, kendimden emin kanat çırpımlarla ileri atıldım. Kırmızı raspa kumundan yapılmış yürüyüş yolundan koca koca insanlar adeta akın yapar gibi ilerliyorlardı. Kimisi her biri akran olan arkadaşlarıyla birlikte gökkuşağın farklı rengi patenleriyle yarış içerisinde, kimisi tahminimce benden yirmi kat daha büyük olan ve yürümeyi yeni öğrenen bebeğiyle yürüyüşte, kimisi ise birbirlerine verdikleri sevgi yetmiyor gibi etrafına da sevgi saçıyor, gülüşüyor, sarılıyor ve tekrar gülüşüyorlardı. Ressamın tuvaline asılı yansıtmak istediğı anlamın bu manzara olduğunu zannetmiyordum. Rotamı değiştirerek biraz doğanın içine, doğanın sahipleri olduğunu düşündüğüm diğerk canlıların yanında doğru ilerlemeye başladım. İlk gördüğüm sarıman renkli tüyleri olan kedinin gayet kısa bir ağacın tepesinde miyavladığı ve ağacın altında da bir Pembroke Welsh Corgis ırkından olduğunu düşündüğüm uzun kulaklı, kısa boylu ve turuncu beyaz tüylü köpeğın tiz havlamasıydı. Köpek saldırmaktan ziyade daha çok

oyun oynamak istiyor gibiydi. Kedi ise bundan korkmuş ve tüyleri dikenli bir şekilde her an saldırmaya hazır pozisyonda dalın üzerinde duruyordu. Biraz ilerisinde bu sıkı ağaçların en tepesinde bir karartı gördüm. Sanki bir ordu savaşa hazırlanıyormuşçasına kalabalık ve sanki bir grup cerrah ameliyattaymış gibi hararetle bir iş içerisindeydiler. Aramızda 30 metre kalmışken burnuma keskin bir bal kokusu gelmesiyle acıktığımı fark ettim. O gördüğüm kalabalık petek hazırlayan arılar olmalıydı. Bu peri masalını mahvedip onlara bulaşmak gibi bir niyetim yoktu o yüzden geri dönüp insanların arasına karışmaya karar verdim.

Kırmızı raspa kumundaki yürüyüş yolundan geçen insanların üzerinden geçerken tek bir kişinin bile umurunda değildim. El ele tutuşup koşturan çocuklar haylazlık yapmak için de olsa bir kere dönüp bakmadılar. Kendimi bir an için peri veya sinekten ziyade bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştım. Peki ya hayalet olsaydım açlığımı hissetmemem gerekmez miydi? Karnım o kadar açtı ki midem adeta temmuz ayında sadece güneş altında kalmış bir asfalt üzerinde çıplak ayakla yürümek kadar acıyordu. Midemi düşünmekten nereye kadar ilerlediğimi fark etmedim ama sisli bir dumanın içinden geçerken korkudan midem hariç her şeyi düşünmeye başlamıştım. İçinden geçtiğim dumandan hem ölümcül bir koku hem de ölümcül bir sıcaklık yayılıyordu. Dumanın içinden çıkmak için çok çırpınıyordum ama nafiyleydi. Sanki cehennem ateşinde yananların dumanları arasında kaybolmuş gibiydim; acımasız, ölümcül ve oldukça kötü bir kokuydu. Sanki ressam kötü insanları resmetmek için bu dumanı kullanmış gibiydi. Cehennemde yanan kötü insanların dumanındaki kötü koku... Doğa bu çırpınışımı görmüş gibiydi. Bir anda beni kurtarmak

için güçlü bir rüzgârın esintisi geldi, beni aldı, götürdü. Şimdi ise bir tahta parçasının üzerindeydim. Arkamı dönüp baktığımda cehennem dumanı diye adlandırdığım sis aslında dev insanların yemek için yaptıkları mangalmış meğerse. Tadı güzelken kokusu nasıl bu kadar kötü olabilirdi ki?

Kanatlarımı kaldıracak mecalim bile kalmamışken yanımda olan jöle kıvamındaki pembe şeye bakmaya başladım. Bir ev boyutundaki ekmeğin üzerine sürülmüş gibiydi ve oldukça leziz görünüyordu. O jöleye doğru ilerlerken etrafı kolaçan etmeye başlamıştım. Dev bir kadın dev çantasında hararetili hararetili bir şey arıyor gibi gözüküyordu. Aldırış etmeden devasa ekmeğe doğru yol almıştım ki güçlü bir rüzgâr esintisi beni tekrardan savurmasıyla yere düştüm. Bu sanki rüzgâr savurmasına benzemiyordu. Burnuma tanıdık bir ilaç kokusu gelmesiyle şaşkına dönmüştüm. Bu bir sinek ilacı mıydı? Ben kendimi bunca zaman peri gibi hayal ederken aslında bir sinek miydim? Emin olmak için gözlerimi açmaya çalıştım ama çabalarım boşunaydı. Etraf kapkaranlıktı.

Karnımın guruldaması sonucu elimi karnıma götürerek sesi bastırmaya çalıştım. Kaç saattir bilgisayarın başındaydım bilmiyorum. Sanal gerçeklik gözlüğü artık ne kadar uzun süredir gözlerimde kaldıysa, sonunda gözlük izi olan yerler yara olmuştu. Nihayetinde sanal gerçeklik gözlüğünü kenara bırakıp saate bakmak için masanın üzerinde duran telefonuma uzandım. Yaklaşık yedi saattir yemek yemiyordum. Simülasyonda neden çilek reçelinin bana bu kadar leziz gözüküğünü şimdi anlamıştım, ben oyunda değil gerçek hayatta yemek yemeyi unutmuştum. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için bilgisayarı kapattım ve mutfığa doğru ilerledim.

Yazardan

Küçüklükten beri kitap okumayı çok severim. Okuduğum her bir kitap, farklı bir hayat gibi gelir bana. Kitabın içine girerim, oradaki karakter olurum. Duygularını birlikte yaşarız. Bu yüzden okuduğum bir kitap uzun süre aklımdan çıkmaz. Bir şarkı dinlediğimde aklıma gelebilir mesela. Ya da edebiyat kokan bir sokak gördüğümde anımsayabilirim onları. Fakat bir süre sonra bunun bana yetmediğini fark ettim. Kendi kendime “Neden kendi dünyamı kurmayayım ki?” diye düşündüm ve ilk kurgumu bu şekilde ele aldım. Zaman içinde farklı kurgular da yazmaya başladım. Şu anda ağırlıklı olarak birinin üstünde çalışıyorum ve kitaplaştırmak istiyorum.

Kendimi anlatamadığım veya insanların beni anlamadığı bir dönemde internet üzerinden öykü yarışmalarını araştırdım. Sonrasında sosyal medyada karşıma Kapadokya Üniversitesi'nin düzenlediği bir yarışma çıktı. Üniversitenin sosyal medya hesaplarına baktığımda içim rahatladı. Çünkü göndereceğim öykünün boşluğa gitmeyeceğini hissettim. Hesapta paylaşılan etkinliklere göz attım ve öykünün konusunu araştırmaya başladım. Günümüzle oldukça iç içe olan bir meseleyi yazmak beni heyecanlandırmıştı. Teknolojinin insan üzerindeki etkisi, yine insanı teknolojiyi geliştirmeye itiyordu. Eskiden hayali bile kurulamayan mucizeler, günümüzde teknoloji sayesinde gerçekleşiyor.

“Başkaldırı” isimli öykümü yazdım. Aklımda bu tarz bir kurgu hep vardı. Çünkü gelişen teknolojiye baktığımızda gelecekle ilgili az çok fikir sahibi olabiliyoruz. Patron'un kurduğu

sistemden bıkan karakterler isyan ediyor. Buna da Mahir’in başkaldırısı sayesinde cesaret edebiliyorlar. Peki, kimse başkaldırmamış olsaydı bu düzen daha ne kadar sürerdi? İnsan kendi sonunu daha ne kadar detaylı planlayabilirdi ki?

Biraz uzun bir yazı oldu galiba. Son birkaç cümle daha söyleyip bitireceğim. Genç yazarlara bu şansı veren Kapadokya Üniversitesi’ne teşekkür ediyorum. Yazdığım öykünün bu kadar iyi anlaşılması beni çok mutlu etti. Böyle etkinliklerin ülke çapında devam etmesini diliyorum çünkü bizim gibi genç yazarların geleceklerini görmeye ihtiyaçları var. Tekrardan teşekkürler.

Saygılarımla...

Duru ÇELİKÇİ

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Lisesi, İstanbul

Başkaldırı

Duru ÇELİKÇİ

Sayımın başlamasına dört dakika kala uyandı. Uyanır uyanmaz ilk iş olarak saate bakmıştı. Genelde hep bu saatlerde uyanırdı. Zorlukla yorganı üstünden çekti ve yatakta doğruldu. Elleriyle yüzünü kapatarak gözlerini ovuşturdu. Uykusunun yavaş yavaş geçmeye başladığını hissettiğinde yataktan kalktı. Binanın içinde kargaşa vardı ama bu şaşkınlıkla karşılanacak bir durum değildi.

— Işıklar!

Diye bağdırdıktan birkaç saniye sonra oda aydınlandı. Güneş ışığı değildi ama Patron denilen kişi bu ışığın daha yararlı olduğunu söylemişti. Hiç kimsenin sorgulamaya mecali olmadığı için bu ışığın nereden geldiğini öğrenememişlerdi. Gerçi sormuş olsalardı bile muhtemelen öğrenemeyeceklerdi.

Dolaba doğru yöneldi, kapağını açtı. Çember şeklindeki mekanizmaya ayak bastıktan sonra dolabın kapağını kapattı.

— Bugün giyeceğiniz kıyafetler belirlendi!

Dedi mekanik bir kadın sesi. Dudaklarını büktü ama hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibi. Mekanik sesin birkaç komutuyla birlikte saniyeler içinde giyeceği kıyafet hazırды.

— Kendimi göreceğim.

Dedikten sonra ters bir tepki almaktan korktu ama düşündüğü gibi olmadı. Az önceki demirden yapılmış, boş dolap kapağı artık ona kendi yüzünü göstermeye başlamıştı. Siyah, küt kesilmiş saçları uzamıştı. Dudakları pembe ve burnu küçüktü. Oyuncak bebeğe benziyordu. Birkaç kez bunların ne olduğunu duymuştu. Zihninde neye benzediklerini kesin olarak bilemese de kendisine benzediklerini biliyordu. Kesinlikle yaşını göstermiyordu ama kaç yaşında olduğunu o da bilmiyordu. “Bu da bahsettiğiniz oyunlardan, değil mi? Kamer’in her gün kendini görebiliyor olması ne hoş!” Aynaya hayretle bakarken bunun nasıl mümkün olabildiğini sorguluyordu.

Cümlesini kurduktan sonra üstündekilere baktığında gülümsemesi yüzünde kaldı. Hayatında bu kadar kötü bir kıyafet gördüğünü hatırlamıyordu. Bunun onun dolabında ne işi vardı? Üstündekilere biraz daha bakınca bu giysilerin ücretli reyondan alınmış olabileceklerini hatırladı. “Bu kıyafetlere gerçekten de para vermiş olamazlar!” dedi hayret içinde. “Vazgeçtim,” dedi Kamer’i kastederek, “Her gün binlerce kişinin, karakterini bu duruma sokması hiç hoş değil.”

Mekanizma onu dolaptan çıkarınca hızlı adımlarla odaya çıktı. Toplantı yerine ilerlerken telaşlıydı. Daha önce bir kere geç kalmıştı ve oyunu geçici olarak kapatılmıştı. Bu durum da onun aç ve ışıktan mahrum kalmasına yol açmıştı. Hatayı affetmiyorlardı. Bu hatanın boyutunun ne olduğu önemli değildi. Toplantı yerine ulaştığında oradaki kalabalığı görüp geç kaldığını sandı.

Aynaya bakmak iyi bir fikir değildi, diye düşündü kendi kendine.

Patron'un hâlâ çıkmadığını görünce rahatlayarak diğerlerinin arasına karıştı. Ondan sonra birkaç kişi daha geldi.

— Ne olacak o zaman?

Diyen bir oğlan sesi duydu. Bu ses arkasından geliyordu. Sesi boğuk geliyordu. Bu çocuğu tanıyor olmalıydı. Sesi karakteristik olduğu için kolayca fark edilebiliyordu.

— Eğer oyun istenen oranı alamazsa Patron, fişi çeker.

Onun kiminle konuştuğunu bilmiyordu. O yüzden daha dikkatli dinlemeye başladı.

— Biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. İnsanlar genelde bir şeyleri kırmaya yönelik oyunları tercih ediyor. Hayallerini gerçekleştirmeye çalışan bir karakter kimsenin umurunda değil. Herkes kendi zevkiyle ilgileniyor.

Dedi kırgın bir sesle. Sesi çok kibar geliyordu. Buraya yeni düşmüştü, yeni bir oyunda oynuyordu. Genç bir kızın gününü anlatmaya yönelik bir oyundu. Patron'un istediği başarıyı elde edememesinin sonuçlarını tahmin edemiyordu. O bunları düşünürken Patron'un gelmesiyle irkildi.

İri yarı bir adamdı. Simsiyah saçları ve gözleri vardı. Geniş omzuyla birlikte her zaman dik dururdu. Uzun boylu olmasının da etkisiyle herkese üstten bakıyordu. İyi bir adam olduğu söylenemezdi ama hayatında hiç insan görmemiş birisi için çok havalıydı. Kimseye selam vermeden kürsüsüne geçti ve elindeki listeden isimleri saymaya başladı. Elinde liste olmasaydı bile aynı bu şekilde düzgün söylerdi. Söylediği bütün isimleri ezbere bildiğine herkes emindi. Yüzlerce isim saydı, yüzlerce karakterin burada olduğunu kesinleştirdi.

— Kavganın Peşinde!

Diyerek önce oyunun adını söyledi.

— Mahir Dağ!

Ses gelmedi. Patron, bakışlarını kâğıttan ayırarak hepsinin gözlerinin içine baktı. Onunla göz göze gelen herkesin kanı dondu.

— Mahir Dağ!

Diye bağırdı daha gür bir sesle. Cevap gelmeyeceğini bile bile bağırması öfkesini artırıyordu. Öyle de oldu, yine ses gelmedi.

Hepsi insanların kullandığı terimi o an anladı, Patron gerçekten de burnundan soluyordu. Çift kişilerin oynadığı oyunlarda duyuyorlardı bunu. Hiçbir zaman anlam verememişlerdi, şimdi anlıyorlardı.

Patron’un yanına, sahneye birisi çıktı. Çıkan kişinin bacaklarının titrediği, kilometrelerce öteden bile fark edilebilirdi. Patron’un kulağına yaklaşarak bir şeyler fısıldadı. Yüzündeki mimiklerin nasıl değiştiğine herkes şahit oldu. Fakat o, çok iyi bir oyuncuydu. Saniyeler içinde yüzündeki ifadesini silebilmişti. Yine o ruhsuz bakışlarıyla etrafa bakarken korku saçmaya devam ediyordu. Patron sayıma devam etmek için dudaklarını araladığı sırada toplantı salonunun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı.

Mahir, içeriye sendeleyerek girdi. Bunun nedeni şarjının bitiyor olmasıydı. Hâlâ çok heybetli görünüyordu. Sağ elini sendeleyen bacağının üstünde tutmayan devam ederken diğer elinde kişisel şarjını tutuyordu. Karakterler, onun için endişeleniyorlardı. Patron affetmezdi ve herkes bunu biliyordu. Herkes bir kere de olsa affedilmemeyi yaşamıştı. Bu durumda çektikleri tek azap, vicdanlarındaki olmuyordu.

O gün, aslında herkes için bir değişim günüydü ama başta kimse bunun farkında değildi.

Patron'un kaşları mümkün olabilirmiş gibi daha fazla çatıldı. Gözler her şeyi anlatırdı ve o an onun gözleri ateş gibiydi. İnsanı yakıp kavuracak ama bunu yavaş yavaş yapacak sinsi bir ateş... Mahir'in gözleri ise öyle değildi. Gözlerinde korku yoktu, Patron'dan korkmuyordu. Oradaki herkes Patron'un Mahir'e zarar vereceğinden korkuyordu ama Mahir bunu umursamıyor gibiydi. Patron onu ürkütücü bir sesle sahneye çağırırdı. Mahir, yorgun ama kararlı adımlarla sahneye ilerledi. Herkes nefesini tutmuş, onları izliyordu. Şarj kablosunu çok sıkıyordu ve bu kadar sıkması kabloya zarar verecekti. Kablo- lar kişiseldi, başkasının şarjı bir diğerine olmuyordu. Bu yüz- den her karakterin kendi hayatına sahip çıkması gerekiyordu.

— Sana ne yapacağımı merak ediyor musun?

Dedi önce. Mahir'in yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Başını usulca iki yana salladı. Ya ölümü kabullenmişti ya da bundan korkmuyordu.

— Etmiyorum.

Diye mırıldandı.

— Senin bana zarar vermene ihtiyacım yok.

Şarj kablosunu yukarı kaldırdığında karakterler, onun ne yapacağını anlamış gibilerdi.

Patron, onlara işkence eden insandı.

Patron, onları yaşamaktan soğutan insandı.

Patron, içlerindeki tek insandı.

Mahir, oynadığı oyunun kostümünü giymişti. Sonra o kostümün cebinden küçük bir makas çıkardı. Yüzüne silik bir tebessüm yerleştirdi.

— Ben gideceğim.

Dedi.

— Bunu kabullendim. Başlarda bizim yaşamamızı istediğin için bizimle ilgilendiğini sanıyordum. İnsanların yaşadığı yeri bırakıp buraya gelmiştin. Fakat zaman geçtikçe öyle olmadığını anladım. Baskın çoğaldı, sözlerin ağırlaştı, etrafımızı korkular kuşattı. Senden başka tanıdığım bir insan yok ama oyunumu oynayanların seslerini duyuyorum. Bizim yaşadığımız şeye ‘teknoloji’ diyorlar. Söyledikleri bu şey, insanı nasıl bu hâle getirebilir? Karakterlerin yani bizim nasıl oluştuğumuzu hiç anlayamadım, neden insan değiliz, anlayamadım. Ama artık öğrenmek için çok geç kaldım. Anlatmak için çok geç kaldın. Sen bencil birisin ve ben senin kötülüğünle başa çıkacağım.

Diyerek elindeki makası, kablосуna geçirdi. Yere iki parça hâlinde düşen kablodan sonra Mahir, bedenini taşıyamaz duruma geldi. Şarjı zaten azdı, bu yürüyüşünden belliydi. Her şeyi planlamış olmalıydı. Onun yaptığı şey vazgeçmek miydi yoksa bir başkaldırı mıydı? Kimse olay şaşkınlığıyla bunu düşünemedi. Mahir’in ağzından mavi, yoğun bir sıvı akmaya başladığında herkes biliyordu ki bunun geri dönüşü yoktu. Mahir, artık geri dönemezdi.

— Umarım yapmaya çalıştığım şeyi anlarsınız.

Dedikten sonra dudaklarındaki tebessümle gözlerini kapattı. Önce ayakları tozlaşmaya başladı. Ardından bacakları,

beli ve vücudunun geri kalan bölümü tek tek toza dönüştü. En sonunda tamamen tozlaştı ve havalanarak kayboldu.

Mahir, herkesin hayatına dokunmuştu. Belki de bu yüzden oradaki karakterler içlerindeki yangını hissettiler. Bu duygu nefes almayı zorlaştırıyordu, intikam istiyorlardı. Hepsi farklı bir oyundaydı ama ilk defa hepsi aynı duyguyu hissediyordu. Öfke, net bir duyguydu. Kuşkusu yoktu ve karakterler bu kararlılığı hissedebiliyorlardı.

Patron, olayları toparlamaya çalıştı. Karakterleri oyunlarına göndermeye çalıştı, kahvaltılık yemelerine izin vereceğini söyledi, bir günlük oyunları iptal etti ve kuvvet uygulayarak onları salondan çıkarmaya çalıştı. Hiçbiri etki göstermedi. Karakterlerin öfkeleri gittikçe büyüyordu.

— Siz!

Dedi içlerinden biri. Diğerlerine göre daha yaşlıydı. Hiçbir zaman şikâyet etmemişti fakat bu sefer sabrı taşmış gibi görünüyordu. Mahir'e benziyordu.

— Seni.

Diyerek kendini düzeltti sonra. Saygının her şey olduğuna inanırdı ama Patron'a o şekilde hitap etmek içinden gelmemişti. Bunu hak etmediğini düşünüyordu.

— Seni gerçekten mahvedeceğim.

Fısıldayarak söylediği cümle herkesin aklına kazınmıştı. Öfkelerinin nasıl geçeceğini o an anladılar. Mahvedeceklerdi. Patron'un onları mahvettiği gibi yapacaklardı. Bir insanı mahvetmek, bir karakteri mahvetmekten daha kolay olacaktı. Çünkü insanda hırs vardı ve bu hırs çoğu zaman kendi sonlarına yol açmıştı. Patron, bir adım geriledi. Mahir'in aksine

onun gözlerinde korku vardı. Karakterlerin hepsi aynı anda bir adım atarak Patron’a ilerlemeye başladılar. Önlerine kimse çıkmazdı. Patron’un en güvendiği yardımcıları bile artık onu korumak istemiyordu. Herkesin ihtiyacı olan adımı Mahir, kendini feda ederek atmıştı.

Artık hepsi anlamıştı, Mahir’in yaptığı şey vazgeçmek değildi, bu bir başkaldırıydı.

Yazardan

Kapadokya Üniversitesi'nin düzenlediği öykü yarışmasına hem yazmayı çok sevdiğim hem de bu tür aktivitelere katılmaktan zevk aldığım için katıldım. Öykü yazarken geçirdiğim zaman oldukça kaliteliydi ve bana çok şey kattı. Benim gibi kitap okumayı seven ve hatta kendi hikayelerini kurgulayan genç zihinler için bu tür faydalı aktiviteler daha sık tekrarlanmalı.

Konusu teknoloji ve insan olan bu yarışmaya teknolojiyi bir objeye yükleyerek onun insanla olan ilişkisini anlatan bir öykü ile katılmayı uygun buldum. Hikâye boyunca insan ve teknoloji arasında görsel ve algısal kontrasta değindim. Öykümde insan hayatının teknolojiye bağlı olduğunu ve onun yokluğunda insanların boşluğa düşüşünü mental sorunları olan ana karakter ve robotu üzerinden anlattım. Hikâyede hayatını düzene sokan robotunu yitiren ana karakterin içine düştüğü boşluğu bir deniz, doğa dolduruyor ve onu teselli ediyor.

Zeynep ÇİMEN

Bilkent Erzurum Laboratuvar Lisesi, Erzurum

Mavi Ölüm

Zeynep ÇİMEN

Sağda, solda, baş hizamda sağda ve solda dört tane keskin, geometrik köşeler var. “Ah, bu köşeler olmasaydı... Betondan beşerî gökyüzüm, üzerine ışık düşünce gökkuşağı oluşan bir baloncuk kadar küresel olsaydı mesela...” Ben renkleri seyre dalmışken çoktan üstüme yıkılmıştı kıvrımlı duvarlar. Zihnimde odamın köşelerinin yok oluşu ve yerini kıvrımların alışı oynarken aniden gelen robotik sesle yerimden sıçırıyorum.

— Saat dokuz uyan Ilgar!

Aslında bir yıl içinde gayet alıştığım bu ses kulaklarıma yabancı değil fakat yine de beni ürkütmeye yetecek kadar yüksek ve metalik. Eskiden uyandıktan sonra aklıma Zhuang Tzu'nun ikilemi gelir, zihnim kelebeklerle meşgul olurdu ama şimdi öyle olmuyor. Bu ses kafamın içinde dalga dalga yankılanıp beynimin kıvrımlarını titretiyor, ben ise hiçbir şey düşünemiyorum. Boş bakışlarım hala az önceki ani hareketin etkisiyle uzaklaşıp yaklaşan tavanda gezinirken ben, rüyamda gördüğüm kelebek rüyasında ben olduğunu görmüş müdür acaba diye sorgulayamıyorum.

Gözlerim nemsizlikten sızlamaya başlıyor ki aniden ikinci bir direktif geliyor.

— Kahvaltı zamanı!

Göbeğimin üzerinde birleşmiş ellerimi iki yanıma alıyor ve hareketsizlikten bir an hissetmediğimi zannettiğim bacaklarımı bıkkınlıkla yataktan sarkıtıyorum. Kalkma vakti.

Önümde bir kâse dolusu sütlü kahvaltılık gevrek, ben ve Bex masada sessizlik içinde boğuşuyoruz. Güneş ışınları perdenin arasından Bex’e ulaşıyor, onun gri küp vücudunun muazzam köşelerinde toplanıyor ve noktalar halinde parlıyor. Bex’in gövdesinin altındaki dört tekerleği ışıktan mahrum hareket ediyor onu masada bulunması gereken konuma getiriyor. Nokta parıltılar gözlerimi alıyor ve Bex’in hareketlerini takip ettiriyor. Bex kâsemın biraz önünde ekranı bana dönük vaziyette duruyor. Bir süre daha onu izliyorum ve bakışlarımı yanımdaki boş sandalyeye çeviriyorum. Sandalye üzerinde bazı renklerin yavaşça canlanmasıyla doluyor. Artık orada biri oturuyor, kot pantolonunun içindeki bacakları sandalyenin tahta ayaklarına değiyor, kırmızı sırtı sandalyenin bej kumaşına temas ediyor ve masanın üstüne uzattığı kollarının ardından masa örtüsünün çiçek deseni buğulu görünüyor. Masayı çevreleyen diğer dört boş sandalye de sahiplerini buluyor. Ben ise soframa eşlik eden yüzleri birbirlerinden farklı ama hepsi aynı giymiş bu misafirlerin doğuşlarını izliyorum. Kafamın çok kalabalıklaştığı ve sessizliğin gürültüsüne dayanamadığım o an geldiğinde beklemediğim kadar seslice,

— Hey Bex, komik bir video oynat!

Diye yarı çılgık yarı komut veriyorum. Derken Bex’in ön yüzünün tamamını kaplayan parlak, siyah ekranda bir kedi videosu oynamaya başlıyor.

Tenim ben fark etmeden kâsenin kenarına yaslanmış metalin soğuşuna değiyor ve aldığım her kaşık gevrekle misafirlerim

birer birer masayı terk ediyor. Videonun haykırışı, gevreklerin dişlerimin çöküntülerine doluşu, onların yutağımdan hızlıca geçişinin çıkardığı sesleri bile örtüyor, kulaklarımda titreşimler hissettiriyordu. İlk görüntüdeki kedi camı fark etmeden bir mağazaya koşarak girmeye çalışıyor ve cama yapışıyor. Ben, kedinin camda kendi yansımasını görmediğinden çarpması ihtimalini düşünürken, bir başka kedi daha ekranı sakarlığıyla piksel piksel dolduruyor. Her video geçişinde bazılarını anlamasam da kısa ve gür bir kahkaha atıyordum,

— Ha Ha!

Aniden videolar sona eriyor. Ekranda bir kısmını saç tellerin örttüğü bakışlar, hafifçe çatılmış kaşlar ve oval bir çehreyle baş başa kalmaya katlanamıyor başımı ne zaman boşaldığını anlamadığım kâseye eğiyorum. Nihayetinde üzerinden koca bir yıl geçmişti o saçların, bakışların ve dudakların. Koca bir yıl.

— Yürüyüş zamanı.

Diyor Bex.

Bex'in bugün benim için oluşturduğu yürüyüş yolu, adımlarımın tempolu darbeleriyle sarsılırken göz ucuyla onu kontrol ediyorum, ekranında adım sayımı gösteriyor ve yanımdan ilerliyor. Bex hızlı yürümemden asla şikâyet etmiyor ben hızlandıkça o da hızlanıyor ve bir şarkı çalmasını istediğimde şarkıya hiçbir yorum yapmadan çalıyor.

— Hey Bex, Chopin'in Spring Waltz eserini çal.

Diyorum ve saniyeler içinde notaların ahengi adımlarıma eşlik ediyor. Müziğin arka planında ise Bex'in tekerleklerinin kaldırıma sürtünmesi sesi var. Bu ses ve müziğin karışımı gözlerimin önüne tam bir yıl önceki bugünü getiriyor, Bex'i

aldığım o günü. Mağazada sakin bir klasik müzik çalıyordu ve geveze satıcı bana Bex’in tüm maharetlerini sergiliyordu, onu sık sık pürüzsüz zeminin üzerinde yürütüyordu. Bex ile sessizliğin hükmettiği evime gittiğimde onun, ben koltuğun köşesinde büzüşmüşken yanımda beliren yabancı halüsinasyonları yok edişini hatırlıyorum. Sesi, buluttan arkadaşlarımı delip geçiyordu ve onlar soluklaştıkça kaslarım büyük bir hazla gevşiyordu. Bex’in ekranı salonumda, mutfağımda aniden beliren görüntülerden çok daha net ve gerçekti.

Bex’e hayran olmamak elde değil çünkü o sahip olduğu teknoloji sayesinde bu taş yolda bile gövdesi sarsılmadan ilerliyor. Yürüyüş modundayken gövdesi tekerleklerin bağlandığı tabandan hafifçe yükseliyor ve o, altındaki tekerleklerin taş yollara karşı verdiği mücadeleye rağmen pek sarsıntı yaşamıyor. Bex’in stabilizesinin karşısında benim yanaklarım, üst bacaklarım ve göbeğim attığım her adımla titriyor. Etten vücudum ne kadar kaslı olursa olsun yerçekimine karşı koyamayıp sarsılıyor. İki tarafı yeşilliklerle kaplı yürüyüş yolumun sonuna geliyorum. Geri dönmeden önce gözüm yaprak çerçevesinin ardındaki denize kayıyor, duraklıyorum. Uzun zaman oluyor kumsala inmeyi. Mavi dalgalar beni kendine çekiyor ve adımlarımı denize doğru yöneltiyorum. Geride kalan Bex,

— Rotadan çıktınız!

Diye uyarılar savuruyor peşimden. Aldırış etmeden devam ediyorum yoluma, o da yeniden peşime takılıyor. Taş yoldan çıkıp kuma ayak bastığımda yosun kokusu burnuma varıyor ve istemsizce ayakkabılarımı çıkarıp elime alıyorum. Bex’in sayacı kumda adımlarımı algılayamadığından 4874’te takılı kalıyor. Gözlerim sonsuz mavinin kabaran hırçınlığına dalıyor,

saçlarımsa her nefes verişinde alnımdan havalanıyor ve geriye uçuşuyor. Denize yaklaştığım her adımda nefesi, daha şiddetli tenimi okşuyor, kulaklarımın ardından geçiyor ve saçlarımın arasına karışıyor. Ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımın arasından rüzgârın ıslık çalarak geçmesine izin veriyorum. Kıyafetlerim vücudumdan ayrılmak istercesine geriye doğru uçuşuyor, rüzgâra karşı dikilmiş bedenimi sıkıca sarıyor. Suyun ılığıyla buluşmamış bazı kum taneleri havada uçuşurken, bazıları ise ıslak parmaklarımın aralarına giriyor, ayaklarımın altında yeniden şekil alıyorlar. Gözlerimin önünde canlılıkla oynayan bu mavi manzaradan bakışlarımı çekip arkama yönelttiğimde görüyorum Bex'i.

Mavi, vücudumun her bir yanını güzelliğiyle kuşatırken, Bex aklımdan tamamen çıkmıştı, onun kumsalda yürüyemeyeceği aklıma gelmedi. Tekerlekleri yol almak uğruna kumu eşelemişti ve içine sıkışıp kaldığı bir çukur oluşturmuştu. Fazlaca kuma maruz kalmıştı, sayacını artık göstermiyordu. Onu çıkarmak için dizlerimin üstüne kuma çömüyorum fakat o esnada ayaklarımı, bacaklarımı ve dizlerimi yalayıp geçen bir dalga Bex'e ulaşıyor ve çukuru suyla dolduruyor. Hızlı bir refleksle onu çıkarmak için davrandığımda çoktan yeterince su alıyor ve ekranı tamamen kapanıyor. Panik içinde onu kıyafetimle kurulum yapıyorum fakat Bex çalışmıyor. Bir süre metal vücudu ellerimde sırtım denize dönük oturuyorum. Su taneleri, gri yüzeyinden ellerimin her iç çekişinde önce avuç içlerime sonra bacaklarıma damlıyor. Kumla savaşında yenik düşmüş tekerlekleri havada hareketsiz asılıyor. Bir zamanlar bana hayat veren siyah ekranını şimdi bulutlar ve mavi işgal ediyor. "Ne yapacağım şimdi? Eve nasıl döneceğim? Sabahları nasıl uyanacağım? Ne yapmam gerektiğini nasıl bileceğim? Almam

gereken ilaçları nasıl hatırlayacağım? Yalnızlığa gömüldüğüm anlarda canlanan siluetlerle nasıl baş edeceğim?”

— Ne yapacağım şimdi ben, ne!

Ellerim buz kesiyor, titriyor. Gözlerim yaşlanıyor. Nabzım şakaklarımda atıyor. Islak kıyafetlerle kaplı sırtım rüzgârda üşüyor. Göğsüm hızla inip çıkıyor. Bex’in ölümü boğazımı düğümlüyor, göğüs kafesimi sıkıyor. Bex doğum gününde ölüyor.

Nefes alışım biraz daha düzene girdiğinde onu kuma bırakıp yüzümü yeniden denize dönüyorum. Deniz, yüzüme mavi mavi üflerken, gözlerimi terk eden damlaları yanağımdan akmasına izin vermeden şakaklarımdan geriye doğru sürüklüyor ve uçuruyor. Rüzgâr her tarafımı çevreliyor ve dalgaların sesi zihnimde yankılanıyor. Dizlerimi göğsüme yaslayıp bacaklarımı kollarımla sarıyorum. Güneşin, altın sarısı ışınlarını gökyüzünü eflatun ve kızıla boyayarak esirgeyişini izliyorum. Bulutlar ve renkler animasyon gibi sürekli hareket ediyor, güneşi aheste aheste ufuk çizgisinin ardına gömüyorlar. Güneş battıkça kızaran gökyüzünde bir kelebek beliriyor. Bir kelebek ki kenarları simsiyah, ortası al, narin kanatlarıyla hırçın rüzgâra aldırış etmeden yalpalayarak ufka doğru yol alıyor. İlerledikçe küçülüyor, kanatları ışıldıyor ve sonra gözden kayboluyor. Başımı eğip yana baktığımda denizin henüz ıslattığı kumların üzerinde kendimi görüyorum. Mavi gözlerim derin bakıyor. Siyah saçlarımanın bir tutamı gözlerimin üstünde duruyor. Kemikli burnumun altındaki çöküntünün sonunda ağlamaktan ve üşümekten kıpkırmızı olmuş, kenarlarından hafifçe kıvrılmış ince dudaklarım var. Gözlerimden

hem yas hem huzur akıyor. Yorgun düşmüş vücudumu tamamen kumlara seriyor ve dalgaların sıcaklığının üşümeme deva oluşunu bekliyorum.

Gözlerim, gökyüzünün büyüğü evrimine şahit olurken kendi kendime soruyorum:

— Acaba kelebekler rüya görebiliyor mu?

Yazardan

Bir gün sosyal medyada dolaşırken karşıma yarışmanın afişi çıktı. Önce afişi biraz inceledim. Sonra kendi kendime katılsam ne kaybederim ki diye düşündüm. Zaten bir şeyler yazıp çizmeyi çok seviyorum. Daha önce okulumun da düzenlediği birçok kompozisyon yarışmasına katılmışım ama bir başarı sergileyememiştim. Bu nedenle katılırken kafamda dereceye girip giremeyeceğimle ilgili bir kaygım yoktu. Eğlenceli olacağını düşündüğüm ve yazmayı da sevdiğim için katılmaya karar verdim.

Daha sonra elime bir kalem kâğıt alıp biraz düşündüm. Öncelikle kendime bir alt tema seçtim. Seçtiğim alt tema “insansız teknoloji ve teknoloji olmadan insan” idi. Bu alt temayı görünce zaten doğrudan kurgu kafamda canlanmıştı. Ben yazdığım hikâyelerden ve kompozisyonlardan, okuyan kişinin hep bir ders çıkarmasını isterim. Yazdığım hikâyenin verdiği ders de aradaki asırlık teknoloji farkına rağmen arkadaşlık kurmayı başarabilen iki erkek çocuğunu anlatıyor. Bu kurgu kafamda canlanır canlanmaz, zaten bütün hikâye oluşmuş sayılırdı. İlk yazılan cümle her zamanki gibi biraz zor oldu ama o ilk cümleyi yazınca devamı sular seller gibi kâğıda döküldü. Hikâyenin sonunda da dediğim gibi teknoloji ilerlemeye, gelişmeye muhakkak devam edecek; ancak asırlar arasındaki kardeşliğe, gerçek dostluğa engel olamayacak.

Nehir ERCAN

Gaziemir Kent Koleji, İzmir

Robot Değil Gerçek Bir Dost

Nehir ERCAN

Tarih 21 Şubat 2045, günlerden pazartesiydi. Monica kahvaltayı hazırlamıştı bile. Levent Bey'in kahvesini alıp tezgâhın üzerine koydu ve Pamir'i uyandırmaya gitti. Birazdan Bay robot Lucas ders için gelecekti ve hazır olması gerekiyordu. Pamir henüz 10 yaşındaydı. Büyüyünce babası gibi robotlar tasarlayıp, yeni icatlar üretmek istiyordu. Pamir'in babası Levent Bey ise 40 yaşındaydı. Bir Kuantum Fizikçisi idi. İki sene önce eşi bir kaza sonucu vefat etmişti. Eşinin ölümüyle sarsılan Levent Bey, Pamir'e annesinin yokluğunu hissettirmemek için ve kendisine bir hayat arkadaşı olması için Monica ile evlenmişti. Monica çok iyi kalpli ve sevecen bir yapay zekâydı. Pamir'e çok iyi bakıyordu ve onu çok seviyordu. Pamir de onu çok seviyordu ama çoğu zaman oyunlarını tek başına oynardı. Çünkü Monica doğal olarak ev işleriyle uğraşırđı. Ayrıca birlikte oyun oynayabileceği bir kardeşi ya da arkadaşı da yoktu. Evet belki, internette konuştuğu, birlikte çevrimiçi oyunlar oynadığı birçok yaşıtı vardı ama onlarla sadece dijital ortamda bir aradaydı. Oysa o gerçek bir arkadaş istiyordu. Bir robot ya da çevrimiçi bir teknoloji bağımlısı değil, gerçek bir dost...

Levent Bey işinde çok başarılıydı. En büyük hedefi ise bir insanı geçmişten günümüze ışınlayabilmektir. Yıllardır bu konu üzerine çalışılıyordu. Uçan arabalar, insanlardan neredeyse

hiçbir farkı olmayan robotlar gibi birçok teknoloji geliştirmeyi başarmışlardı ancak ışınlanmayı henüz kimse gerçekleştirememişti.

Defalarca denenmişti ama her denemenin sonunda makine puf! Bu işi gerçekleştirebilmek için ilk adım olan makineyi icat etmişlerdi ancak makineyi çalıştırmayı asla başaramamışlardı. Bir gece Levent Bey rüyasında ışınlanma hedefi ile ilgili bir ipucu gördü. Sabah uyandığında buna olanak vermedi çünkü bu bir rüyaydı. Ancak denemekten kendini alıkoymadı. Ertesi gün rüyasında gördüğü bu fikri diğer meslektaşlarına da anlattı. Herkes denemeye değer olduğunda karar kıldı. Hemen hazırlıklara başladılar ve planlarını ertesi güne hazır hale getirdiler. Ertesi gün olduğunda herkes çok heyecanlıydı. Pamir, Lucas ve Monica da Levent Bey’in işyerine gittiler. Ortam çok kalabalıktı. Şirketteki tüm robotlar ve insanlar orada toplanmıştı. Ayrıca çok fazla gazeteci ve haber spikeri de vardı. Geri sayım başlamıştı. Elli dokuz, elli sekiz, elli yedi, elli altı, elli beş, elli dört, elli üç, elli iki, elli bir... On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir ve sıfır... Düğmeye basıldı. O an tek bir sinek vızıltısı dahi yoktu, herkes donup kalmıştı sanki. Tam o anda küçük bir patlama oldu ve her taraf kapkara toz ve dumanla kaplandı. Öksürük sesleri, içine toz kaçan robot cızırtıları... Dumanlar yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı ve dumanların arkasında kısa, cılız bir gölge belirmişti. Pamir gözlerine inanamıyordu. Tam o anda dumanlar neredeyse tam anlamıyla dağılmıştı ve o gölge Pamir’e doğru geliyordu. Yaklaştı, yaklaştı bir el Pamir’in omzuna dokundu. Daha sonra her şey karardı...

Pamir uyandığında koltukta yatıyordu. Yanında Monica, babası ve daha önce hiç görmediği, ortalama kendi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği, kumral, kısa boylu ve cılız bir erkek çocuğu vardı. Babası uyandığını görünce hemen konuşmaya başladı. Deneyi gerçekleştirdikten sonra bir patlama olduğunu daha sonra her yerin dumanla kaplandığını ve dumanların içinden bir gölgenin ona doğru yaklaştığını görünce korkudan bayılmış olduğunu söyledi. Babasını annesinin ölümünden beri hiç bu kadar neşeli ve heyecanlı görmemişti. Daha sonra en son yaşananları tam olarak hatırladı. Hemen yerinden sıçradı. Babasına neler olduğunu sordu hemen. Yüzünde zafer dolu bir tebessüm vardı. O anda her şeyi anladı. Babasının boynuna atladı. Babası sonunda başarmıştı! Geçmişten günümüze bir insanı ışınlamayı başarmıştı! Heyecanlı bir şekilde:

— O, nerede? Onu görmek istiyorum baba!

Dedi. Babası parmağıyla yanında oturan kumral çocuğu işaret edip;

— İşte tam karşında, Mustafa!

Deyince Pamir'in ağız açık kaldı...

Aradan iki saat geçmişti. Ama ne yaptılarsa Mustafa'yı konuşturmayı başaramamışlardı. Bu arada yaşananlar yüzünden dünya çalkalanıyordu. Haberler, ardı arkası kesilmeyen telefonlar, kapının önündeki gazeteciler, haberciler. Babası son çareyi telefonunu komple kapatmakta bulmuştu. Ayrıca kapıyı da kilitlemişlerdi gazetecilerden korunmak için. Şu an tek umurlarında olan şey Mustafa'yı konuşturup, neler hatırladığını sormaktı ona. Aradan 3 saat daha geçmişti. Mustafa hiç kıpırdamadan ve konuşmadan oturduğu yerde hep aynı noktaya bakıyordu. Yüksek radyasyon sebebiyle beyninde hasarlar

oluşmuş olabileceği kafalarına dank edince Monica’yı sağlık hizmeti ayarına alıp Mustafa’nın vücudunu taramadan geçirdiler ve Mustafa’nın ışınlanma sırasında beyninde kalıcı bir hasara yol açılıp, sonsuza dek konuşma yetisini kaybettiği ortaya çıktı. Çok üzüldüler ama en azından kulakları sağlamdı ve işitmesi normaldi. Yani onları duyabiliyordu. Eğer onunla konuşup, yazmaya ikna edebilirlerse belki bir ihtimal anlaşabilirlerdi. Bu işin üstesinden de ancak Pamir gelebilirdi. Pamir Monica’yı fabrika ayarlarına geri çevirip babasıyla beraber odadan çıkardı ve Mustafa ile odada baş başa kaldı. Yumuşak ve nazik bir tonla konuşmaya başladı.

— Merhaba Mustafa, ben Pamir.

Diyerek söze başladı öncelikle.

— 10 yaşındayım. İki sene önce annemi kaybettim ve şimdi Monica ve babamla yaşıyorum. Monica bir robot, onu gerçekten çok seviyorum. Beni çok eğlendiriyor. Babam bir Kuantum Fizikçisi. Seni geçmişten günümüze ışınladı. Hangi zamandan geldiğini bilmiyorum, bu anlattığım şeyleri anlıyor musun onu da bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey varsa o da yaşadığım teknoloji devrinden hiç memnun olmadığım. Arkadaşlarımın hepsi ya yapay zekâ ya da teknoloji bağımlısı çevrimiçi oyun severler. Yani anlayacağın benim tek isteğim gerçek bir dost. Yapay zekâ olmayan, beni anlayan, benimle internette değil gerçeklikte eğlenen, sohbet eden, oynayan bir arkadaş. Bunu daha önce kimseyle paylaşmadım sanırım ama galiba babam seni en çok benim için ışınlamak istedi. Son iki senedir tam anlamıyla yüzüm hiç gülmedi diye, biraz olsun mutlu olabileyim diye. Bana arkadaş olabilesin diye...

Pamir o an mutluluk gözyaşları dökerken bir anda Mustafa onun omzuna dokunmuştu. Şaşkınlıkla bakan Pamir gözlerine inanamadı. Daha sonra koşarak ona bir kalem kâğıt getirdi hemen ve Mustafa'ya aklından geçen, söylemek istediği her şeyi oraya yazmasını söyledi. Mustafa yazmaya başladı.

— Merhaba Pamir. Ben Mustafa. 10 yaşındayım. Okuma ve yazmayı yeni öğrendim. Köyümdeki bir mektepte okuyorum. Annem ve babam çiftçi. Anlattıklarının sadece yarısını anlayabildim. Yapay zekâ, robot, internet ve ışınlamak nedir bilmiyorum ben. Çünkü 1948'den geliyorum. Şu an hangi zamandayız? Ben buraya nasıl geldim? Geri dönecek miyim yoksa burada mı kalacağım? Ben seni çok sevdim, seninle arkadaş olup burada kalmayı çok isterim. Ama annem babam beni merak ederler. Çok geç olmadan eve geri dönmemi isterler. Sen de benimle gelsene!

Pamir gözlerindeki yaşlar kurumuş şekilde şaşkın bir ördek gibi Mustafa'nın suratına bakıyordu. Mektep ne demekti? Ona geri dönemeyeceğini nasıl anlatacaktı? Bunca şeyi ona nasıl açıklayacaktı? İşin içinden çıkamayacağını anlayınca babasını çağırmaya karar verdi. Babasına Mustafa'nın kâğıda yazdıklarını verip, hiçbir şey söylemeden kâğıtta yazılanları okumasını bekledi. Babası şaşırılmışa benzemiyordu çünkü arada neredeyse asırlık bir zaman farkı vardı. Anlaşamamaları çok normaldi. Pamir'i odadan çıkarıp bu sefer kendisi Mustafa ile baş başa kaldı. Ona adamakıllı her şeyi anlatıp, izah etmekte kararlıydı.

İki saat sonra odadan babası ile Mustafa da çıkınca Pamir çok heyecanlandı. Babası ona her şeyi anlatmıştı. Ne kadarını anladığı tartışılırdı ancak ailesini bir daha göremeyeceği için

üzgün olduğu yüzünden belliydi. Ancak bu duruma alışması çok uzun sürmedi.

Aradan tam iki ay geçmişti. Pamir ile Mustafa öylesine güzel arkadaş olmuşlardı ki aradaki asırlık zaman farkı, teknoloji farkı, çağ farkı onların arkadaşlıklarının güçlülüğüne etki edememişti. Bazen Mustafa'nın Monica'dan ve Bay Luca'dan korktuğu oluyordu ama Pamir hemen odadan onları çıkartıp Mustafa'ya alışması için zaman tanıyordu. Pamir artık hiçbir teknolojik aletini kullanmıyordu. Mustafa ile öylesine güzel vakit geçiriyordu ki onlara ihtiyaç duymuyordu bile. Ama Mustafa merakına yenik düşüp teknolojiye karşı olan ilgisine kendisini bazen çok kaptırıyordu. Onları kavramaya, anlamaya çalışıyordu. Sonuçta etrafında, hayatında ilk defa gördüğü bir sürü nesne vardı. Telefonlar, sürücüsüz araçlar, bilgisayarlar, tabletler, robotlar, uzay mekikleri vb. Babasıyla beraber hiç sıklıkla, yılmadan her şeyi, tek tek, o anlayana kadar anlatıp, göstermeye devam ediyordu. Aynı zamanda Pamir de geçmişine dair hiç bilmediği şeyler öğrendiğinde o kadar etkileniyordu ki Mustafa'nın anlattığı her sözcük, her harf onu büyütüyordu adeta. “Geçmişte insanlar teknoloji olmadan nasıl iletişim kuruyordu? İnternet olmadan çocuklar nasıl eğleniyordu? Robotlar olmadan nasıl öğreniliyordu? Telgraf neydi? Daktilo neydi? Mektep neydi?” Bunların hepsini zamanla öğrenmeye ve kavramaya başlamıştı.

Aradan bir ay daha geçmişti. Bir televizyon kanalı Pamir ve Mustafa'yı röportaj için canlı yayın sohbetine davet ediyordu -diğer tüm kanallar gibi-. Bu daveti kabul ettiler çünkü bu güzel gerçek dostluk asırlar da geçse herkese ilham olsun istediler. Ertesi akşam yayına katıldılar ve bu küçükük yaşlarında

anlattıklarıyla, hikâyeleriyle, cümleleriyle herkesi mest ettiler. İşte o röportajdan birkaç kesit:

— Biz Mustafa ile üç ay önce tanıştık. Babamın başarısı sayesinde. Mustafa 1948'den geliyor. Yani neredeyse bir asır öncesinden. O benden birçok şey öğrendi, ben de ondan. Onunla ilk tanıştığımda ne internetten haberi vardı ne robotlardan ne de uçan araçlardan. Bunlar bize hiç sıra dışı gelmiyorlar çünkü bunlar alışkın olduğumuz, sıradan ve günlük şeyler. Ancak onu o kadar derinden etkiliyor ki etrafında gördükleri... Aynı benim onun anlattıklarından büyülediğim gibi. O teknolojinin olmadığı bir çağın insanı, bense insansız teknolojinin olduğu bir çağın insanı. Yine de her şeye rağmen, aramızdaki asırlık teknoloji farkına rağmen birbirimize öylesine sıkı sıkıya bağlandık, öylesine alıştık ki ne aramızda bir iletişim kopukluğu yaşadık ne de birbirimizi anlamadığımızı düşündük. O beni aldı geçmişe ufak bir gezintiye çıkardı, ben de onu aldım geleceğin teknolojisinde robotlar ile tanıştırdım. Yani diyeceğim o ki; teknoloji sadece yüzyıllar arasında değişen, gelişen bir gelişmişlik farkıdır. Ama asla bireyler arasında bağ kurmayı etkileyecek bir engel değildir. İleride daha da fazla asırlar öncesinden ışınlanabilecek bireyler zamanının gelmesini bekliyorlar. Elbette bu girişim kendini devam ettirecek ama asla ve asla teknoloji bu asırlar arasındaki kardeşliğe, gerçek dostluğa engel olamayacak!

Yazardan

Merhaba. Ben Ravza Nur Girgin. Teknoloji ve insan konulu bu öyküyü neden yazdığımı anlatacağım. Aslında bir şeyler yazmaya karşı sürekli bir ilgim olmuştu ama bunu kendi içimde yapıyordum. Bu yarışmaya katılma nedenim birazcık bu ilgim doğrultusunda ilerlemek oldu. Daha önce hiçbir öykü yazma yarışmasına katılmamıştım. Aynı zamanda farklı şeyler de deneyimlemek istedim ve yazarken hiç zorlanmayacağımı düşünüp katılmaya karar verdim. Bu yarışmaya katılmaktaki amacım bir adım atmaktı sadece.

Bu arada yarışma bir an da karşıma çıktı internette gezinirken ama iyi ki de çıkmış. Beklediğim sonuç ilk yirminin içine girmektir ama bazen kendime çok umutlanmamam gerektiğini, bu öyküyü sadece bir adım atmış olmak için yazdığımı söyledim. Ama bazen de o kadar mutlu oluyordum ki belki kazanıyordum ümidiyle ve gerçekten hayal ettiğim oldu. İlk yirminin içine girmek ve sizlerle tanışacak olmak benim için ilk denememde çok güzel bir sonuç bence. Bu tutkumu sürdürmeyi ve bir şeyler yazıp yarışmalara katılmaya devam etmeyi düşünüyorum. Bu arada öykünün konusuna gelirsek eğer, teknolojinin hem yararları hem de zararları olduğunu düşünüyorum. Ama ben zararları hakkında yazmaya karar vermiştim, İnsanlara biraz da olsa zararlarından bahsetmek için.

Sonuç olarak bu öyküyü yazma nedenlerim küçük de olsa bir adım atıp ilk yirmiye girmek ve teknolojinin zararlarına değinmekti. Teşekkür ederim.

Ravza Nur GİRĞİN

Elit Ege Anadolu Lisesi, Manisa

Beyaz Lale

Ravza Nur GİRGIN

Saat akşama yaklaşıyordu. Zihni bulanıyor, başı dönüyordu Berk'in. Terlemişti. Alnındaki küçük ter damlalarını elinin tersiyle sildi. Şimdi de midesi bulanmaya başlamıştı. Ayağa kalktı ama dengesini sağlayamadı. Yatağına tutundu ve derin derin soludu. Zihninde oynadığı oyunlar, gezindiği siteler bir bir bulanık bir hayal gibi geçiyor, baş ağrısı da gitgide artıyordu. Hemen telefonunu almak için masasına yöneldi. Ona iyi gelebilecek tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Telefonunu almak için uzandığı anda masasındaki o beyaz laleyi gördü. O sırada kapısında bir karaltı belirdi. Berk başını o tarafa çevirdi. Kız kardeşi Gizem kapıda bekliyor, şaşkın gözlerle abisini izliyordu. "Yoksa benim bu nöbeti geçirirken ki halimi gördü mü?" diye düşündü Berk.

Büyük olan gözleri daha da büyümüş kıvrıkcık saçları birbirine karışmıştı sanki Gizem'in. Gözyaşlarıyla abisinin bu dağınık ve karanlık odasına bakıyor, buram buram sıkıntı kokan bu odaya nasıl tahammül ettiğini düşünüyordu. İşte abisinin masası tam karşısında duruyordu, masanın üstünde abisinin can yoldaşı saydığı bilgisayarı ve telefonu, masasının yanında yatağının üzerinde kıyafetleri, kitapları ve her türlü eşyası dağınık şekilde duruyordu. Bu manzarayı gören evlerinde dolap olmadığını sanabilirdi. Gizem odaya göz gezdirirken bir an da

abisine verdiği beyaz laleyi gördü. Yine ezilmiş birkaç yaprağı kopartılmış ve masanın kenarına atılmıştı. Gizem hızla odaya girip lalesini aldı. Abisi nasıl oluyordu da doğanın bir parçasına bu denli zarar verebiliyordu. Son bir kez abisinin yüzüne baktı, boğazı düğümlendi odadan çıkarken. Abisi yabancı birisiydi onun için. Tanımıyordu onu.

Berk, kardeşi odadan çıkınca bilgisayarını açıp yine oyuna daldı. Saatlerin nasıl geçtiğinin farkında bile değildi. Odasının kapısı çaldı o sırada. Gizem gelmişti. Berk, kulaklığını çıkarıp onun bu çamur içindeki haline tiksirmişçesine baktı. Elinde yine bir sürü beyaz lale vardı. Dışarı çıkmış olmalıydı her zamanki gibi.

Gizem elindekileri uzattı abisine. Israrla ona her gün beyaz lale getirirdi.

— Sana beyaz lalelerin iyi geldiğini biliyorum, onlar seni iyileştirecek.

Dedi Gizem.

— Benim hiçbir sorunum yok!

Diye bağırdı Berk.

— Bu lalelerin bana bir yarar sağladığını da düşünmüyorum. Şimdi lalelerini al ve git buradan!

Diye bağırdı. Gizem korkmuştu ondan. O daha on yaşında küçükük bir çocuktuktu. Berk, onun düşünceli bir halde kendisine baktığını görünce kolundan tutup sürükledi kapıya kadar.

— Sen neden bu kadar kötüsün abi!

Diye bağırdı Gizem.

— Biz iyi anlaşabiliriz, güzel vakit geçirebiliriz.

Berk hızla kapıyı kapattı. Onu görmek bile istemiyordu. Odasında gözbebeği bilgisayarıyla baş başa olmak istiyordu. Sesler geldi o sırada koridordan. Kapıya kulağını dayadı. Gizem'in;

— Anlayacaksın, beyaz lalelerin gerçekten iyi şeyler olduğunu anlayacaksın.

Diye mırıldandığını duydu. Yatağına oturdu, sakinleşmeye çalıştı. Ama kalbi sanki onunla inatlaşır gibi daha hızlı atmaya başlamıştı. Her yer beyazlaşmaya ve sallanmaya başladı bir anda Berk'in kafasında. Sanki beyaz bir kâğıt görüyordu sadece. Bir an da oynadığı oyunlardaki canavarlar, izlediği filmlerdeki cadılar, devler, şövalyeler, atlar... Kendine doğru gelmeye başladı. Gözleri açtı ama hiçbir şey göremiyordu. Korkmuştu. Yatağının arkasına doğru kaçmaya çalıştı, bacaklarıyla yorganını ve yatağının üstündeki kıyafetlerini, kitaplarını tekmeledi. Kurtulmaya çalıştı onlardan. Hala gelmeye devam ediyorlardı üstüne üstüne. Gördükleri üç boyutlu bir filmin olabileceği kadar gerçekti. Hemen çıkmalıydı bu odadan. Kör gibiydi hiçbir şey göremiyor hem ileriye gitmek için gayret gösteriyor hem de üstüne gelen bu korku dolu sürüden kaçmak için bacaklarıyla kendini geriye itiyordu. Bir anda kafasını bir yere çarptı Berk. Acıyla yüzünü buruşturup inledi. Yataktan aşağı düşmüş olmalıydı. Bacaklarını sürükleyerek kapıya doğru ilerledi. Kapının tokmağını tutmak için uzandı. Kulakları uğuldamaya başlamıştı. Oynadığı oyundaki bir karakterin o kalın ve gür sesini duydu:

— Bana silah ver!

İrkildi Berk. Dirseklerinin üstüne düştü.

— Veremem, veremem.

Diye bağırdı. Gözlerindeki yaşlar boşaldı. Kapının tokmağını tutup açmayı başardı. Kapı yavaşça açıldı. Berk, dirsekleriyle kendini odanın dışına itekledi. Hıçkırıyordu ve titremeye başlamıştı. Berk’in eli bir şeye değdi bu sırada. Kafasını kaldırdı ama hiçbir şey göremiyordu. Gizem, abisinin kolunu omzuna attı. Onu sürükleyerek dışarı çıkardı. Berk nereye gittiklerini göremiyordu ama Gizem’in ona iyilik yapmasını beklemiyordu. Onu sevmiyordu ve bunu Gizem’e çok belli ediyordu.

Gözünün önündeki beyaz sayfa ve gördüğü tüm o korkunç manzara yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Gizem onu yere oturttu bir anda. Burası çok güzel bir çiçek bahçesiydi. Açıklık bir alanda yolun biraz uzağında. Arkalarında uzanan ağaçlar ve önlerinde kocaman bir bahçe vardı. Altlarında halı gibi uzanan çimenlerin üzerinde beyaz papatyalar, tek tük aralara serpiştirilmiş gibi duran kırmızı güller, mis kokulu menekşeler ve beyaz laleler. Berk bu güzel bahçeyi hayranlıkla seyrederken Gizem yanına geldi. Elindeki beyaz laleyi abisine uzattı. Yüzünde sanki bunların olacağını biliyormuş gibi bir tebessüm vardı. Berk, laleyi burnuna götürüp derin derin içine çekti. Evet, Gizem haklıydı. Doğada olmak ona iyi gelmişti. Kime iyi gelmez ki diye düşündü Berk. Birkaç saat boyunca hiç konuşmadan oturdular. Gökyüzü yavaş yavaş kızıl ve altın rengine dönüp bulutları da aynı renge boyamaya başlayınca Gizem kalktı. Berk hiç konuşmadan sadece onu takip etti.

Eve geri döndüklerinde Berk odasına girdi, bilgisayarını görünce boğazı düğümlendi, bilgisayarda yaptıkları canlandı bir anda gözünün önünde. Onun karşısında vakit geçirirken aldığı haz beyninde şimşek gibi çaktı. Daha fazla bu şekilde kalmaya dayanamadı. İstemeye istemeye çalıştırdı onu. Kurtulmalıydı

ama olmuyordu, içinde bir güç vardı sanki bilgisayarının ve onu çekiyordu. Karşı koyamıyordu. Elini sanki kendi yönetmiyor onu karşısındaki bu ekran yönetiyordu. Oynadığı oyunu açtı. Kaldığı yerden devam ediyordu. Gözleri dalıyor her yer bir anlığına bulanıklaşıyor ama parmakları hala klavyenin üzerinde gezinmeye devam ediyordu. Artık bırakmalıyım diye düşündü, saat çok geç olmuştu ve çok yorgundu. Sandalyesini ayaklarıyla geriye doğru itti ama elleri klavyenin üstündeydi. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Baktığı ekran yüzünü çekiyor yatağa gitmesine engel oluyordu. Hayır, diye bağırdı içindeki bir yerlerde, başı dönmeye başlamıştı yine. Telefonunu bulmalıydı. O iyi gelecekti emindi Berk. Telefonunu el yordamıyla buldu yatağının üstünde. Sanki acelesi varmış gibi hemen açıp gezinmeye başladı telefonda. Baş dönmesi iyice artmıştı. Berk daha hızlı yazıyor, daha çok şeye bakmak için çabalıyordu. Evet bu bana iyi gelecek, diye düşündü. Telefonu iyice kendine yaklaştırdı. Tam o sırada telefonun ekranı kapandı. Şarjı bitmişti. Berk birkaç defa yutkundü. Telefonu yere fırlattı. Bilgisayarın başına geçti yine. Ağlamaya başladı. Boğazındaki düğüm midesine inmiş midesini patlatırmışçasına sıkıyordu sanki. Daha sonra tüm sesler kesildi, Berk hiçbir şey düşünemez oldu. Son bir kez gözünün önünden elinde kılıç olan atlı bir asker geçti. Ondand kurtulmak için sandalyesini döndürdü. Karşıda, odasının yanındaki su dolu şişede, beyaz laleyi gördü. Gözleri parladı bir anda, onu almak için ilerlemeye çalışınca sandalyesiyle birlikte yere düştü. Canı acımıştı ama onu almalıydı. Yerde sürünerek ilerledi. Elini uzatarak aldı onu ve laleyi burnuna yaklaştırmak için içine çekti. Derin bir nefes aldı. Gizem'in "beyaz lalelerin sana iyi geleceğini biliyorum" dediği an gözünün önüne geldi. "Çok özür dilerim." dedi kendi kendine

boğuk ve kısık bir sesle Berk. “Keşke daha iyi bir abi olabilseydim”. Gözünün önünde bir ışık belirdi büyüdü ve yine o beyaz kâğıda dönüştü. Berk hafif bir çığlık attı. Tam o sırada oyunun içinden fırlayıp gelmiş bir okçu Berk’e döndü ve yayını gerdi. Berk yüzünü yere kapadı. Elleriyle boynunu tuttu. Olanları kabullenmiş gibiydi. Ok yaydan çıkıp Berk’e doğru ilerlemeye başladı. Berk alnında bir acı hissetti. Bacaklarını karnına doğru çekti ve öylece kaldı.

Ayak sesleri ve ardından gelen tekerlek sesleriyle uyandı Berk. Alnı tuhaf bir şekilde ağrıyordu, beyaz lale elinde kalmıştı tüm gece. Ona güç vermişti sanki. Kapıyı açıp koridora çıktı. Beyaz önlüklü insanlar birini taşıyordu. Berk eğilip kim olduğunu görmek için baktığında öylece kaldı. Gizemdi, yüzü sapsarıydı, dudakları mor ve mavi arası bir renkte gidip geliyor gözleri korkmuş bir kuzu gibi titriyordu. Doktorlardan biri Berk’i omzundan tutup kenara sürükledi. Berk, sadece bakıyor gözünü bile kırpmıyordu. Gözünün önünden, tıpkı oynadığı oyundaki gibi, yürüyen bir ağaç geçti. Dallarını yüzünde hissetmişti Berk. Gözünü bir iki kere kırptı. Yerinden fırladı, odasındaki beyaz laleyi aldı. Hastaneye yetişmeliydi, Gizem’in yanına gitmeliydi. Odasının kapısını kapatırken bilgisayarına baktı. Gözleri doldu, ama hayır, gidecekti, bunu yapmak zorundaydı. Dışlerini sıktı, kapının tokmağına yumruk attı. Kapıyı hızla çarptı. Dışarı çıktığında esen nane kokulu rüzgarla hastaneye kadar koştu. Gizem’i ameliyata aldıklarını öğrendi. Gizem’e bir şey olmasını istemiyordu. Onunla daha yeni tanışmıştı üstelik. Elindeki beyaz laleye baktı ve göz pınarlarından düşen bir damla yağın lalenin yapraklarına tutunmasını izledi.

Sürekli gözünün önüne gelen oyun karakterleri onu tehdit ediyor eve dönmesini söylüyordu. Onları başına üşüşmüş sinekleri kovalar gibi ellerini sallayarak kovalamaya çalışıyordu. Birkaç saat sonra ameliyat bitmişti ve doktor onu ziyaret edebileceğini söyledi Berk'e. Yavaşça yürüdü Berk. Gizem'in yanına gitti. Bir sandalye çekip yanına oturdu. Elinde hala sımsıkı tuttuğu beyaz lale vardı.

— Çok özür dilerim...

Dedi Berk.

— Bundan sonra söz veriyorum seninle çok güzel vakit geçireceğiz Gizem.

Gizem sadece abisinin elindeki beyaz laleye bakıp gülümsedi. Biraz sonra nefesini iyice toparlamış olmalıydı ki şöyle dedi:

— Beyaz lalelere iyi bak odamda dolabımın içindeki çekmecedeki beyaz lale tohumları var onları seni götördüğüm bahçeye ek olur mu?

Bunu birlikte yapacağız dedi Berk. Doktor içeri girdi. Gizem'in dinlenmesi gerektiğini söyledi. Berk keyifsizce çıktı ve eve geldi. Odasına çıkıp bilgisayarının başına oturdu. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak sadece oyun oynadı saatlerce. Gözünün önüne gelen karakterlere karşı koymadı. Onu öldürmelerine, içine işlemelerine izin verdi. Gizem'i düşündü arada bir, kendisine o eve geldiğinde bir daha bilgisayar oynamama konusunda yeminler etti.

Ertesi sabah hastaneye gitti. Gizem'i görmeliydi. Ona, kendi kendine verdiği sözden bahsedecekti ve çok iyi iki kardeş olacaklardı. Elinde tuttuğu beyaz lale de bu duruma şahit olacaktı. Şu an ise ona ihtiyacı vardı. Hızla odaya çıktı, ama

oda boştu. Korktuğu şeyin başına gelmemiş olması için dua ederek doktorun yanına gitti. Doktor üzgün ve nasıl söyleyeceğini bilemez bir halde Gizem’in öldüğünü söyledi. Berk oracıkta diz çöktü. Duyduğuna inanamadı, elindeki beyaz laleye bakarak titremeye başladı. Bağırды, ağladı. Onu kaybetmiş olamazdı. Bir daha onu göremeyeceğini düşündükçe daha çok titriyor bütün bedeni sarsılıyordu. Verdiği söz ne olacaktı şimdi? Hızla eve koştu, rüzgâr dahi göz yaşlarını silemiyordu. Gizem’in odasına girdi. Odanın girişindeki mavi küçük bir vazodaki birkaç beyaz laleyi gördü, odada gezinmeye devam etti. Yatağının kenarında, masasının üstünde halının dört bir köşesinde beyaz laleler vardı. Büyük bir acıyla bağırды. Kendi odasına girdi. Bilgisayarını elinin tersiyle yere fırlattı. Üstüne çıkıp onu ayağıyla parçalara ayırdı. Bilgisayar parçaları ayağını kesip acıtsa da umurunda değildi. Gözünün önüne gelmesine artık alışmış olduğu oyun karakterlerine:

— Gidin başımdan!

Diye haykırdı. Kırılan bilgisayarın parçalarını alıp duvara fırlattı. Nefes nefese kalmıştı. Dizlerinin üstüne düştü, başını ellerinin arasına alıp saçlarında dolaştırarak Gizem’in yüzünü hatırlamaya çalıştı. Onun konuşmasını unutmamalıydı.

Bilgisayar parçalarının arasında duran, Gizem’in ona vermiş olduğu beyaz laleyi uzun uzun kokladı.

Yıllar geçmişti. Berk son cümlesini söylemek için hazırlandı ve mikrofonu aldı. Derin bir nefes alıp karşısındaki kalabalığa göz gezdirdi.

— Teknolojinin sizi ele geçirmesine izin vermeyin ve her ne olursa olsun sevdiklerinizle geçirdiğiniz vaktin ekran başında geçirdiğinizden daha değerli olduğunu unutmayın.

Mikrofonu kürsüye bırakıp merdivenlerden indi. Herkes bu takım elbiseli kravatlı adamı elleri patlarmışçasına alkışlıyordu. Onun Gizemle yaşayamadığı binlerce dakikayı başkaları sevdikleriyle yaşayabilsin diye bir teknoloji bağımlılığı derneğı açmıştı Berk. Her gelene çıkışta alması için üzerinde beyaz laleler olan bir tezgâh kurulmuştu. Berk, bir beyaz lale aldı çıkarken ve usulca yürümeye başladı. Gizem'in mezarının yanına geldi. Diz çöktü ve beyaz laleyi toprağın üzerine güzelce yerleştirdi. Gözlerinden birkaç damla yaş düştü toprağı. Birkaç yıl önce verdiğı sözü tutmuş, bağımlılıktan kurtulmuştu. Berk, gökyüzüne baktı ve uçan kuşların neşeli sesini dinledi. Gizem'in de bu kuşlar kadar mutlu olduğunu düşünüp gülümsedi.

Yazardan

Yarışmaya, yazmayı öğrendiğim zamanlarda içimde doğmaya başlamış, yıllar geçtikçe artmış olan yazarak topluma bir şeyler kazandırma arzusunu kullanmayı fen lisesinde okumama rağmen gelecek planlarım arasında yer verdiğim ve planlarımı harekete geçirmeden önce kendimi geliştirmek istediğim için katıldım. Yarışmanın Türkiye genelinde düzenlenmesi ve alanında uzman kişiler tarafından değerlendirilmesi kendimi ne kadar geliştirmem gerektiğini göstereceği için katıldım.

Konu seçerken beni yönlendiren şeyler psikolojik rahatsızlıklar arasında en yaygın rastlananın fobiler olması ve günümüzde insanların birçoğunun dışarı çıkmaktansa evde durmayı tercih etmesi olmuştur. Bu hikâyeyi kaleme alırken amacım son zamanlarda reklamlarda da gördüğümüz, bazılarının teknolojinin şimdiye kadar ki en ileri noktası olduğunu düşündüğü sanal gerçeklik gözlüğünün yalnızca oyun oynamaya sevk etmediğini bunun yanı sıra bazı rahatsızlıkların tedavisinde de yani insan yararına kullanılabileceğini göstermekti.

Ayşe GÖK

Nafi Güral Fen Lisesi, Kütahya

Yanılgıdan Kurtuluş

Ayşe GÖK

Derin bir nefes alıp elimdeki gözlüğe baktım. Sanal gerçeklik gözlüğü... Ailemin başvurduğu yöntemlerden biri... Benim ise en çok korktuğum... Korkularımı yenmem için yeni bir korku yaratmışlardı bana. Artık ailemin başvurduğu yöntemleri gördükçe onlardan korkmaya başlıyorum. “Korkularının üstüne gitmelisin.”, “Korkular üstlerine gidildikçe yenilir.” gibi saçmalıklara ailem gereğinden fazla inanıyordu. Olmuyordu işte! Ben korkularımı yenemiyordum. Şu an elimde tuttuğum gözlükte benim korkularımı yenmem için alınmıştı, yenmekten korktuğum korkularım... Korkularım beni bu hayata itmişti, hiç istemediğim ama tek sığınağım olan hayata... Korkularımı yenmekten korkuyordum, alışkanlıklarımı dolayısıyla. Alışkanlıklar... Çoğumuzun ayrılamadığı alışkanlıklar...

Bizi bağımlılığa sürükleyen şey alışkanlıklar değil midir? Beni de bağımlılığa sürüklemişti alışkanlıklarım. Kitap ve müzik. Ailem en çok da bu yüzden korkularımı yenmemi istiyordu çünkü korkularıyla yaşadıkça alışkanlıklarına çekiyor, dolayısıyla bağımlılıklarından uzaklaşmak yerine herkesi kendimden uzaklaştırıyordum, onları bile. Gittikçe daha çok kitap okuyan, müzik dinleyen bir hâle geliyordum hatta uykumdan bile feragat ediyor bazen 1-2 saat bazen ise hiç uyuymadan günümü geçiyordum. Yemek yerken bile kitap okuyor,

müzik dinliyordum. Ailem bu duruma kızıyor, alışkanlıklarından kurtulmam için korkularımı yenmem gerektiğini düşünerek korkularının üstüne gitmem için bana asla geçmeyeceğim yolları açıp sürekli kullandığım yolları kapatarak beni o yola mecbur bırakıyorlardı. Şimdi de yaptıkları gibi.

Korkuyordum. Sokaktan, caddeden, yoldan korkuyordum. Bahçeden, gökyüzünden, temiz havadan korkuyordum. Dışarı çıkmaya korkuyordum çünkü dışarıyı tehlikeliydi. Çünkü dışarıyı tanımadığımız kişilerle doluydu. Ama ev öyle değildi. Ev güvenliydi. Evde sadece ailem vardı, başka kimse yoktu. Her şeyin sebebi dışarıya çıkmaktan korkmamdı. Dışarıya çıkmaktan o kadar korkuyordum ki dışarıyı görmeye bile tahammülüm olmuyordu işte bu yüzden perdelerimiz hep çekiliydi. Gözlük almışlardı, nedenini biliyordum, önce gözlüğü takip dışarıya alışmamı sonra ise dışarıya çıkmamı bekliyorlardı ama ben bu gözlüğü takmaktan da korkuyordum artık hatta takmaktan değil, gözlükten korkuyordum. Artık ailemden de korkuyordum. Beni sürekli dışarıya yönlendirmeye çalışan ailemden korkuyordum. Ben daha çelik kapının önünden geçemezken onlar benim dışarıya çıkmamı bekliyorlardı.

Ellerimin üzerinde iki el hissettim. Babam... Artık korkmaya başladığım babam ellerimdeki gözlüğü aldı. Bitti sandım. Vazgeçtiler sandım ama öyle olmadı. Gerçi hiçbir zaman hiçbir şey benim sandığım, hayal ettiğim, düşlediğim gibi ilerlemezdi. Yine öyle oldu. Gözlüğü benim gözüme kendi elleriyle taktı. Kalbimde şimdiden bir acı peyda olmuştu. Kalbimden bıçaklandım sandım. Görüntü yavaş yavaş gelirken acı arttı. Önce bir evin koridorunu gördüm, sonra çelik kapı açıldı hem de sonuna kadar, sanki yabancıların evimize istedikleri gibi

girmelerine göz yummuşuz gibi. Artık yere bakıyordum, kapıyı kapatacak gücüm yoktu. Kalbime giren acılar arttı, gücüm iyice çekildi çünkü artık uzun veya kısa kestiremediğim bir süredir baktığım parke yerine yeşillığe basıyordum. Acım her bir adımda artıyordu. Görüntü yavaş yavaş silinmeye başladı. Tamamen karanlık vardı artık. Sonra başımın üzerinde iki el hissettim. Gözlüğü taktığı gibi çıkarmış olan babama baktım.

— Bugünlük bu kadar yeter. Yarın devam ederiz.

Demişti. Yarın devam etmek... İçimi ürpertmişti bu düşünce. Çıktılar sonra, odamdan arkalarında donup kalmış kızlarına bakmadan çıktılar. Yine aynı şeyi yapacaktım. Kitaba ve müziğe sığınacaktım. Öyle de yaptım.

Günler günleri kovaladı. Her gün biraz daha ileriye gidiyorduk ve her gün benim acım azalıyordu. Neden böyle oluyordu bilmiyordum ama acım azalıyor, korkumu yeniyor gibi hissediyordum. Belki de haklılardı, korkularının üzerine giderek yenebilirdin. Ama alışkanlıklardan kurtulamazdın. Alışkanlıkları yaratan sebeplerden kurtulsan bile alışkanlıklardan kurtulamazdın sadece biraz azaltabilirdin. Alışkanlıklarını yerine getirdiğin süreyi azaltabilirdin ama alışkanlıklardan asla tamamen kurtulamazdın. Buna emindim ama eğer dışarıya çıkabilirsem kendi kitabımı kendim alırdım. İşte bu beni heyecanlandırıyordu. Belki de bu heyecan sayesinde acım azalıyordu.

Babam yine içeriye girdi.

— Bugün elimde gözlük yok gördüğün gibi çünkü bugün farklı bir şey deneyeceğiz. O gözlük sayesinde az çok dışarıda olmaya alıştın. Bakalım gerçekten dışarıya çıkmak ile sanal olarak dışarıya çıktığını görmek aynı şeyymiş.

Demişti. Gerçekten dışarıya çıkmak... Bu düşüncenin beni neredeyse öldürmesi, nefesimi kesmesi veya kalbimi durdurması gerekiyordu ama ben sadece kalbimde bir acı hissettim. Gözlüğü ilk taktığım zamanki acı kadar şiddetli değildi. Gerçekten korkularımı yeniyor gibiydim. Korkularımın üstüne gitmek zorunda kalmıştım ve bu sefer işe yarıyor gibiydi. Sadece bir gözlük, sadece bir sanal gerçeklik gözlüğü sayesinde korkularımı yenmiş ya da yeniyor gibiydim. Babam elimden tutup:

— Elini sen bırakmadıktan sonra bırakmayacağım ama sen tek başına dışarıda olmaya hazır hissettiğin zaman elimi bırakmalısın.

Demişti. Uzun zaman sonra ilk defa konuşmak için dudaklarımı aralayıp:

— Tamam.

Demiştim. Babam şaşırdı çünkü gerçekten çok uzun zamandır, aylardır belki yıllardır, dudaklarımı bir şeyler yemek ve su içmek dışında hiç aralamamıştım. Birkaç dakika şaşkınlığın ardından yüzünde bir tebessüm oluşmaya başladı, mutlu, şefkatli ve özlem dolu bir tebessüm.

— Sesini özlemiştim güzel kızım, sesini çok özlemiştim.

Diye mırıldandı. Ben de ona tebessüm ettim ama içimdeki, çok olmasa da korkudan dolayı tam anlamıyla bir tebessüm olmadığına emindim.

— Hadi bakalım. Kapıyı açmak ister misin yoksa ben açayım mı?”

Diye sormuştu, neşe dolu çıkan sevecen sesiyle. Cevap vermeden elimi kapının kulpuna götürüp yavaşça açtım kapıyı. Önümde bir yol belirmişti. O yolu yavaş yavaş yürümeye

başladım, korkmuyordum öyle ki iki veya üçüncü adımdan sonra babamın elini bıraktım. Babamın bundan dolayı mutlu olduğuna emindim.

Gözlüğü ilk aldıklarında böyle bir sonuç olacağını bilmiyordum çünkü şimdiye kadar hangi kitabı okuduysa teknolojinin zararlı olduğunu, bağımlılık yaptığını söylemişlerdi. Ama şimdi dışarıya çıkmaktan korkan ben, babası veya annesi olmadan rahatça sokakta yürüyordum. Kalbimde bir acı hatta sızı, ruhumda korkular, aklımda düşünceler olmadan yürüyordum.

“Teknoloji yalnızca zarar veya yalnızca fayda veren bir şey değilmiş. Teknolojinin her iki tarafı ipe bağlanmıştı ve sen hangi ipi seçip çekersen sana onu veriyordu. Sen eğer siyah ipi seçer ve çekersen sana zararlarıyla gelip seni kendine bağlar, yalnızlığa terk eder seni, insanoğlunun kendi yaptığı silahıyla seni vurur, teknoloji sadece aracı olur. Sen eğer beyaz ipi seçer ve çekersen sana yararlarıyla gelip seni erdemli, kültürlü, bilgili bir insan yapıp üst sıralara taşır. Tercih senin elindedir. Tercihlerinin sonuçlarını ne teknolojiye ne de başka bir şeye yükleyemezsin çünkü tercihi yapan sensin.” Bunu net bir şekilde anlamıştım. Küçümsediğim, bağlanmaktan korktuğum teknolojik alet şimdi benim korkularımı yenmemi sağlamıştı. Önemli olan bunu nasıl yaptığı ya da bunu yaparken hissettirdikleri değil, bunu yapması ve şu an hissettirdikleri.

Yazardan

Düşünmek gerekir, ağırca düşünmek. Zihnin hızına ve kimi zaman anlaşılmazlığına sabrederek düşünmek. Bu sabır ve harcanan zaman neticesinde üretilenlerin değerini bilmek gerekir. Bunların değeri de onları disipline ederek ve başta kendine, sonra diğerlerine açıklayarak bilinir. Yazmak gerekir, ağırca yazmak. Elinin, zihninin hızına erişemiyor oluşundan yakınmadan, zihnini yavaşlamaya zorlamadan yazmak gerekir. Anlamak gerekir, insanca anlamak. Her zaman elde olmasa da dev zihin fabrikasında kaybolmamak, yeniden ve yeniden bulunmak gerekir. İnsanca düşünmek, insanca anlamak ve bazen insanca susup sustuklarını yazmak gerekir.

Ben Gizem. Bu öyküyü yazmamdaki başlıca sebep; bana verilen düşünme yetisini, çağımızın büyük sorunlarından biri üzerine yormaktı. Emeğim, insanca anlamışlığımı, insanca susup sustuklarımı yazarak insanca anlaşılabilmek uğrunaydı.

Gizem GÖKÇEBAY

Manavgat-Sorgun Bahçeşehir Koleji, Antalya

Seçili Mahkûmasyon

Gizem GÖKÇEBAY

O zamanlar hayatlarımızın altın çağlarıydı. Bazı kimselerce Burukiyet Dönemi olarak adlandırılan bu dönemler; ben, ikizim ve o dönemde yaşayan neredeyse tüm gençler için bulunmaz bir madenden daha değerliydi. Bizim hikâyemiz, sorumsuz bir ebeveynliğin eseri; Hazırcılık Teknolojilerinin hayatın merkezine yerleştiği iki koca neslin neticesidir.

Umumi Ümit Yurtlarında Hayat

Eğer Umumi Ümit Yurtlarında Hazırcılık Teknolojilerini savunucu bir şey söyleyecek olursanız, bu teknoloji dalının müthiş verimlilikte ilerleyen 2 adet nesli çürüttüğü göz önüne alınırsa, bütün yurt normal olarak eğitim hayatınız boyunca size yargılayıcı gözlerle bakacaktır. Bu yazılı olmayan bir kural olduğundan yirmi beş yıllık yurt hayatım boyunca 1 veya 2 defa bu savunuculuğa şahit oldum. Hazırcılık Teknolojileri savunucularının genelde hepsi, Burukiyet Dönemi'nde yeni neslin ailelerinden uzak yurtlarda yetiştirilmelerini eleştirenlerden oluşur. Bu Hazırcılık Teknolojileri yüzünden 2 nesil boyunca insanlardaki sorumluluk kaygısı ortadan toz olup gitmişti. Bu yüzden bu verimsiz döneme verilen isim, bunca insanın içinde insan olmayışının burukluğundan kaynaklanan “Burukiyet Dönemi”ydi.

Bu dönemden kurtulmak isteyen eski nesil birkaç bilge insan, Türkiye'nin her bir iline bir adet olmak üzere toplam seksen bir adet Umumi Ümit Yurdu kurmuşlardı. Bu yurtlar, yeni doğan çocukları alıp 25 yaşlarına kadar yetiştirip donanımlı birer birey olmalarını sağlamakla beraber, her ay belli yaşlardaki çocuklar için “dış dünya tanıma günleri” düzenlerdi. Benim ve ikizimin en sevdiğimiz eğitim alanı buydu. Sokakta anne-babamızla karşılaşma umudu kalplerimizi hızla çarptırırdı.

Evet; gerçek ailemizi tanımadan, yurt görevlilerini -ki bunlar da Umumi Ümit Yurtları gençlerinden oluşurdu- aile bileerek yetişmemizin sebebi yine ailelerimizin kendileriydi. Hazırcılık, madde bağımlılığı, vücut uzuvlarının işlevlerini yitirmesi, düzgün düşünememe gibi durumlara sahip olmayı kendileri seçmişlerdi ve bu halde çocuk yetiştirmeleri olanaksız olduğundan, zaten çocuk sorumluluğundan kaçmak işlerine geliyordu, ailemizden uzak yetişmemizin sebebi yine ailemizdi. Bu, onların kendi iradelerinin bir neticesiydi. Ancak; ikizim -Kaan- ve benim hikâyemiz, doğrudan onların sebep olduğu bir hikâyeye değildi. Bu tamamen ikimizin de kendimize yedi-remediğimiz hırslarımız yüzünden başımıza gelen, hayatlarımızın zifir dönemi idi.

Aydın Bilgi Kara Defter

Kaan, hayatımız boyunca benden daha aktif bir çocuktur. Öğretmenlerimizden sürekli övgü alır, güçlü kolları sayesinde herkesin fiziksel işlerine yardım ederdi.

13-14 yaşlarımda, eski Türk ve yabancı bilim insanlarını araştırmaya başladım. Burukiyet Dönemi insanları dışında insan tanımadığımdan, yaptıkları işler bana ve çağıma çok uzak

kalıyordu. Burukiyet Dönemi insanların en büyük avuntusu tarihte hiçbir insanın sahip olmadığı teknolojileri kullanmaya yetişmiş olmalarıydı. Bu yüzdendir ki kendilerini önceki çağ insanlarından üstün tutar, onları ise ilkelğin doruklarında yaşamış “şanssız” kimseler olarak görürlerdi. Eski bilim insanlarını araştırdığım zaman anladım ki, ilkelğin doruklarına ulaşan onlar değil bizmişiz. Sahip olduğumuz teknolojiler gözlerimizi kör, kulaklarımızı sağır ve zihinlerimizi uyuşuk kılmış.

Yalnızca birkaç önemli şahsın hayat hikâyesini ve yaptıklarını okuduktan sonra, (N. Tesla, L. da Vinci, R. Boyle, İbn-i Sina) bir defter tutmaya başladım; Burukiyet Dönemi o kadar midemi bulandırmaya başlamıştı ki, artık somut bir şeyler yapmak zorunda hissediyordum. Bu defteri tuttuğumdan ve fikirlerimden Kaan’a bahsetmedim. Çevresi bana nispeten çok daha genişti ve eğer fikirlerimden birini çalıp da bir öğretmenimize yahut arkadaşına anlatacak olsa, kimse o fikrin bana ait olduğuna inanmazdı. Yurtta kaldığım süre boyunca Hazırcılık Teknolojileri Karşıtlık Birliği (HTKB) gençler kolunda üyeliğimi bulundurdum. Bu kimlik yurttan çıktığımda bana üstün yetkiler verilmesini sağlayacaktı ve ben de bu sayede fikirlerimi kolaylıkla hayata geçirebilecektim.

Yurttan çıktığımız gün yurtta kaldığımız süreçte çalıştığımız işlerden elde ettiğimiz kazanç sayesinde Umumi Ümit Konakları isminde yine Umumi Ümit Gençleri tarafından inşa edilmiş bir sitede kendimize ayrılan dairelere yerleştik. Daireme yerleşeli birkaç saat olmuştu ki kapı çalındı; gelen yurttan aynı sene çıkış yaptığımız Erim’di. Benim ayrılışımdan birkaç ay önce yurttan ayrılmıştı. Elinde bir broşürle beraber,

— Yarın site merkez binasına git. Deren sana yurttaki çalışmalarına göre bundan sonra hangi mesleği icra edeceğin bilgisini verecek.

Dedi.

— Elindeki broşür nedir?

Diye sordum. Broşürü bana uzatıp:

— Bu akşam düzenlenecek bir toplantı için bilgilendirme. Herkes bundan sonraki dönemi nasıl daha verimli bir hale getirebileceğimize dair fikirlerini sunacak.

Dedi. Bu, çocukluğumdan beri planladığım projeleri kamuya sunmak için müthiş bir fırsattı. Broşürü kaptığım gibi kapıyı kapatıp okumaya başladım: “Sayın ve sevgili Umumi Ümit Gençleri; her biriniz yirmi beş yıl boyunca yurtlarımızda nitelikli eğitimlerle yetiştirildiniz. Bu vatana olan borcunuz, Burukiyet Çağını noktalayacak fikirler bulup beraberce bu fikirleri hayata geçirmektir. UÜGB (Umumi Ümit Gençleri Birliği)

Toplantı Yeri: Site Merkezi Binası, Kat 2 – Toplantı günü ve saati: Salı, 22.00”

Yurt Hayatım boyunca sebze tarımı görevindeydim. Bu görevleri kendiniz seçmiyorsunuz; ihtiyaca ve sizin işlevinize göre sizi bu görev için adıyorlar. Hayatım boyunca sebze tarımı görevinden kurtulacağım günü beklemiştim; projelerimi kamuya açıp N. Bonapart ya da Jül Sezar gibi büyük bir devlet adamı olmayı hedefliyordum. Aslında bahsedilenlere göre Jül Sezar diğer politiklerce öldürülmüş, hatta ihanete uğramıştı. Ben, kendime; “durumumun bundan uzak olacağını, ne de olsa politik hırsılara sahip olmadığımı.” söyleyerek kendimi

avutsam da bugünkü nitelememle *kara defter*, tüm bu avuntuları yıkmıştı.

Sabah, Deren'den işimi öğrenmek için SMB'ye gittim. Sebze tarımı işine atandığımı bilsem de bir yanım hala istediğim bir işte çalışacağıma inanıyordu. Elbette öyle olmadı, sebze tarımı işindeydim. Kim bir sebze tarımcısının Hazırcılık Teknolojileri hakkındaki fikirlerini merak eder ki? Bu projeleri kimseye kabul ettiremeyeceğim; hatta kimseye anlatamayacağım kaygısı bütün vücudumu alevlendirmişti. Akşamı beklerken kapı çalındı; gelen Kaan'dı. Akşam için neler hazırladığımı sorunca artık defteri göstermenin vaktinin geldiğini düşündüm. Defterde yazanları görünce yüzünün nasıl bir şekil alacağını, beni içten içe nasıl kıskanacağını görmek için hızlıca defteri kapıp getirdim. Hiç beklediğim gibi bir tavır takınmamıştı; aksine gülümsüyor, gözlerini büyükçe açıp kafasını aşağı-yukarı sallayarak "güzel" dediğinin izlenimini veriyordu. Bir ara başını kaldırıp:

— Bu defteri ne zamandır yazıyorsun?

Diye sordu. Fikirleri küçük ve projeleri yetersiz bulmuş olma ihtimaline karşı 13-14 yaşlarımdan beri, demek yerine son iki yıldır yazdığımı söyledim. Defteri bana uzatıp:

— Yetersiz. Bence toplantıya bile gelme.

Dedi. Arkasını dönüp gideceği anda:

— Sen hangi iş için atandın?

Diye sordum.

— BDİ (Burukiyet Dönemi İnsanı) bakımı görevine verildim. Şu sefiller hiçbir işlerini kendileri halledemiyor.

Kaan’ın fikirlerim için söylediklerini dikkate almadım; kıskançlıkla söylemiş olabileceğini düşünüp toplantı için SMB’ye doğru yürümeye başladım. O sırada ortalığı inanılmaz bir benzin kokusu sardı; buraya yeni geldiğimiz için bu kokunun buralarda normal olduğunu düşünerek fazla umursamadım. SMB’ye 45-50 adım kalmıştı ki tam o sırada karşımdaki bina dev bir alev topuna döndü. Yangının, binanın 2. katında başladığını görmüştüm ve hayatımda ilk kez Kaan için endişelendim. Doğruca binaya koşmaya başladım; o an sanki zihnim durmuş, yapmam gereken tek şey koşmakmış gibi hissediyordum. İçeri girip:

— Kaan!

Diye defalarca bağırırsam da içerdekilerin imdat çığlıkları yüzünden Kaan orada mı değil mi anlamıyordum. Boş gözlerle binadan çıkarken aklıma gelen tek şey çocukluğumuzdu.

Binadan çıktığım an bacaklarım boşaldı ve yere yığıldım. Ne boş hırslarım vardı; asıl mesele ülkeyi bu çağdan kurtarmak iken ben kendi öz kardeşimi hırslarım yüzünden yok saymıştım. Ya da polis arabalarının siren sesleri duyulana kadar öyle düşünüyordum. Beni yaka paça ayağa kaldırıp arabaya doğru sürükleyen polislerin yanında Kaan’ı gördüğüm an, bir şeyler yerine oturdu: Bana iftira attığını anlamıştım.

Hapsoluş

Bu dönemde özellikle “Umumi Ümit Genci” gibi beraberrinde devasa sorumluluklar getiren bir unvana sahipseniz ve bu unvan size henüz bebekken verildiyse, bu ümidin umumiyetinden mahrum kalmak; hatta şahsi olarak dahi sahip olamamak birçok alışılmışlığınızı yerle bir eder. Burukiyet

Dönemi'nde bir UÜG olarak kundakçılık gibi devrin en büyük suçlarından biriyle itham edilip de hapse girecek olursanız; bırakın umumi bir ümidi temsil etmeyi, kendiniz bile o ümitten pay sahibi olamazsınız.

Hapiste geçirdiğim ilk beş yıl boyunca dış dünyayı düşündüm acaba Kaan'ın beni buraya tıkmasına değecek gelişmeler yaşandı mı diye. Sonraları, yaşanan gelişmeler pek umurda olmamaya başladı; sonuçta o beni buraya hapsedmişti ve ülke lehine yapacaklarının bir önemi yoktu. Gardiyanların her gün sızlana sızlana söylediklerine göre hapishane 22. yüzyıldan kalmış eski bir hapishaneydi. Demir parmaklıklar ve birkaç ranza haricinde “teknolojik” olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yoktu; dış dünyadan haber almak da olanaksızdı. Bir şeyler yazma isteğime hâkim olamıyordum; sürekli olarak aklımda uçuşup duran sesleri susturmak için acilen bir şeyler karalamam gerektiğinin farkındaydım ve bu isteğimi işaret parmağımı kanatıp hapishane duvarlarına yazılar yazmakla tatmin edebildim. İnsan olarak alışılmış kâğıt-kalem teknolojisini terk etmek, bu alışılmışlığı hiçbir şey olmamış gibi yüz üstü bırakmak oldukça zor olmuştu.

Hapse girili on iki yıl olmuştu; artık bu sessizliğe, alışkanlıklarımdan mahrum bırakılmış olmaya ve en önemlisi de içimdeki öfkeyi dizginlemeye mecalim kalmamıştı. Gözümü karartmıştım; o gün oradan çıkmam gerekiyordu ve başardım.

Gardiyanlar her öğleden sonra nöbet değişimi yaparlar; yine bu değişim sırasında ikinci olarak gelecek gardiyanın hücre kontrolü yapacağını bildiğimden yatağın altına geçtim. Gardiyan odaya girip kimseyi göremeyince bütün hapishaneyi ayaklandırdı; ayaklanma esnasında hapishane teknoloji

karşıtlığından ötürü kamera dahi bulunmamasından da faydalanarak 12 yıllık mahkûmiyetimi noktaladım.

Acı, Acıdan Üstün Müdür?

Şehre geldiğimde *kara defter*'e yazdığım her bir satır gözümün önünden geçti. Yazılan her şey bire bir uygulanmış, şehir kalkınmış ve refah seviyesi on iki yıl öncesine oranla inanılmaz yükselmişti. Eğer birini tahtından indirmek isterseniz; halka nelerden mahrum bırakıldıklarını göstermelisiniz. Bu çağın insanları muhtemelen Hazırcılık Teknolojileriyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı ve bu tür teknolojiler üstü karalanmadan anlatılacak olursa neredeyse herkes tarafından arzulanacak hale geleceklerinden bunu kullanmalıydım.

Sırf Kaan'ı yerinden edebilmek uğrunda ülkemin yeniden Burukiyet Çağı'na girmesine razı olabilir miydim? Yüz binlerce çocuğun benim yüzümden ailelerini tanımadan yetişmesini ve bütün hayatlarını, ülkelerini bu çağdan kurtarmak için harcamalarını izlemeye dayanabilir miydim? İçimdeki öfke ve kin öylesine büyüktü ki o zamanlar bu düşünceler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Halkın övgüsünü kazanmayı başarmıştım ve beni Kaan ile karşı karşıya getireceklerdi. Sadece sormak istiyordum: “Neden? Neden elinde bunca imkân varken benim takdiri hak eden tek başarıyı elimden aldın?” Kaan'a karşı büyük bir ayaklanma başladı; bu benim planımın bir parçası değildi ama memnun olmuştum. Halkın bu kararlılığı suçluluk duygumu hafifletiyordu; 2. Burukiyet onların bu yoğun isteği içindi.

Kaan ile karşı karşıya geldiğimizde rolleri değişmişti. Artık o, halkın gözünde hain ve çıkarıcı bir sefil durumundayken

ben ise halkı derin bir uykudan uyandıran kahraman rolündeydim. İçten içe bunun ne kadar büyük bir riya olduğunun farkında olsam da kinimi soğutmak için bu pislği sürdürdüm.

Üzgünüm kardeşim. Üzgünüm adını dahi bilmediğim binlerce genç ve yaşlı insan. Üzgünüm ancak bu yeterli değil; ne zaman yeterli gelmiştim de üzüntüm yeterli olacaktı ki zaten? Benim sınırim yeterliydi; bizi ailemizden ayıran Hazırcılık Teknolojilerine olan sınırim. Kendi acımı şimdi başkalarının yaşamasına göz yumarak gidiyorum; üzüntüm yetmiyor ancak yettiğini sandığım sınırim de saf değiştiriyor. Tek yeterliliğim yine insaniyet aleyhinde işliyor.

Yazardan

Merhaba, size gönderdiğim “Teknoloji ve İnsan” konulu öyküm için sorularınıza cevap vermeme istemişsiniz. Öncelikle neden Kapadokya Üniversite’sinin yarışmasına katıldığımı söylemek istiyorum.

Genellikle üniversitenizde edebiyata yönelik titizlik ve bunları ileriye götürmek için çabaların olduğunu gördüm. Zamanımızda edebiyata ve edebî eserlere ilginin azaldığı halde bu etkinlikler beni kendine çekti. Zaten yazmayı seviyordum ve bu tür değer verilen işler beni yazmaya daha da teşvik ediyor. Bu yüzden üniversitenize teşekkürlerimi sunuyorum, kendimi geliştirmeme fayda sağladı.

O öyküyü yazma nedenime gelirsek... Aslında o öyküyü yazaren yaşamışlıklardan, biraz iç dünyadan ve biraz da günümüzdeki sosyal medyanın etkilerinden faydalandım ve ortaya böyle bir öykü çıktı.

Esma Nur GÜNDÜZ

*Uluslararası Milli İrade Kız Anadolu İ.H.L
Fen ve Sosyal Bilimler Proje Okulu, Ankara*

Aynadaki Medya

Esmâ Nur GÜNDÜZ

Titriyordum. Ellerim, vücudumun her bir kısmı tek tek özenle titrerken nefes almakta zorlanıyordum. İçimdeki o his bas bas bağırıyordu bana, “Yememeliydin!” diyordu. Yememeliydim. Etrafımda dolaşan etten iskeletlerin dudaklarının arasından çıkan o cümlelerin beni ne denli etkilediğinin farkında değillerdi. Altında kaldığım bu koca gerçek yüzünden bir böcek gibi eziliyordum. Yıllarca bununla yaşamışken daha fazla buna katlanamazdım. Şimdi, üzerime geçirdiğim yalanlardan oluşan kaftanımla buradan çıkacak ve maskelenmiş yüzlere gülümseyecektim. Poker suratlara sahip canlılara benzemek ne korkunçtu! Boğazımdan ağızıma kadar geleni de diğerleri gibi klozete tükürdüm. Midemden boğazıma doğru gelen gerçekler beni yeterince sarsmıyor gibi bu acıyı ve ızdırabı çekmek bana bu dünyayı terk etme isteğimi artırıyor. Ağlamak istemiyordum, ağlamaktan nefret ederdim. Ağlamayacaktım.

Ağladım.

İçimde biriken ne varsa söküp atmak istedim ama hıçkırık olup havaya karışmak istediler. Buna izin veremezdim. Buz gibi olmuş, titreyen ellerimi bembeyaz kesildiğinden emin olduğum dudaklarıma bastırdım. Kimse duymamalıydı, kimse bilmemeliydi bu sırrımı. Son zamanlarda gelen övgüleri kiretlemeydim. Vazgeçemezdim. Buna mecburdum.

Klozetin kapağından destek alarak kalktım. Kilitlediğim kapı çalmaya devam ederken onu umursamadan gözlerimi kapattım ve sadece birkaç saniye kendime zaman verdim. “Neydi ki değerli olmak?” “Neydi sevildiğini hissetmek?” “Neydi o duyguyu tüm hücrelerimde hissettiğim zamanın adı, dilimi, bendeki yeri?” “İçimdeki o boşluğu doldururkenki hissettiğim zevk ve sonrasında gelen vicdan azabım?”

Aynaya bakmak istemiyordum. Aynadaki kendimi görmek istemiyordum. İnsanlar günden güne zayıfladığımı, güzelleştigimi söylerken kendimi aynı görmeyi istemiyordum. Atacağım o fotoğrafa gelecek olan yorumları düşünmek istiyordum sadece. Aynalardan nefret ediyordum, mankenlerin bedenlerine benzemediği için bedenimden de nefret ediyordum.

Ben de sevilme istiyordum sadece.

Medyadan gelecek olan değerini hissettirdiği o müthiş hissiyatı istiyordum, belki de yanlış yapıyordum ama ben kendimi sevmezken onlara sevecekleri bir insan sunmalıyım. Gerçeklerle yüzleşmem gerekiyordu, evet aynalardan nefret ediyordum. Aynalar düşmanımdı. Makyajsız halim, filtresiz halim bir hiçti. Ama beğensinler. Ama sevsinler beni. Ama zayıf göstersin yaptığım fotoshop ve kapatsın sivilcelerimi filtrelerim. Neye yarayacaktı ki bu halim?

Onlar beni sevmezken fotoğraftaki insanı sevdirmeye çalışıyordum, evet, hata yapıyordum. Bu yüzden hastalanıyordum günden güne bitiyordum, tükeniyordum fakat buna ihtiyacım vardı. Bir yorum bir yorumdur, bir övgü bile iyiydi. Yapılan yorumlar ve gelen mesajlar tek tek beynimin en ücra köşesinden çıkıp şakaklarıma bir silahın soğuk namlusu gibi dayanırken bunu yapmamın gerekliliğini bir kez daha anladım.

Sifonu çektim.

Tetiği çektim.

Zihnimde patlayan bu silahın sesi ve barut kokusuyla sıçrayarak kendime geldim. Gözümünden akararak yanaklarımı alev topu gibi yakan o yaşı elimin tersiyle sildim. Midem ağrıyordu, sırtım ağrıyordu, başım ağrıyordu ve gözlerim acıyordu. Bunlar neydi ki, içimde kopan tufanların ve ruhumun sızısının yanında? Neydi ki o kan akışımın hızını bile değiştiren düşünceler, sevgi sözcükleri ve ilgili mesajlar?

Kapıyı yumruklamaya başlayan oda arkadaşımı daha fazla sinirlendirmemek için kapının kilidini açtım ve dışarı çıktım. “Sonunda!” Bana sitemle bağırırken tuvalete girdi ve kapıyı kapattı. Yüzüme bile bakmamıştı ki bu benim için iyi bir şeydi. Kimse görmeden yüzümü yıkayacak, yeniden makyajımı yapacak ve o profilimde boy gösterecek yeni fotoğrafı çekecektim.

İşte tam da bundan bahsediyordum. Gerçek hayattaki kimse yüzüme bile bakmazken benim başka çare aramam saçmalık olurdu. Her şey oradaydı, medyadaydı, profilimdeydi.

Sosyal medya sahteydi, tek gerçek ben ve hissettiğim bu dayanılmaz ağrıydı.

Çeşmeyi açıp soğuk suyu avucuma doldurdum ve yüzümü çivilemesine izin verdim. Kaç kere aynı şeyi tekrarladım bilmiyordum ama ellerimin soğuk sudan dolayı uyuştüğünü hissettiğimde durdum. Havlu yardımıyla yüzümü kuruladım, maskemi ciladım. Birazdan gidecek ve bu maskeyi boyayacaktım.

Kimse görmemeliydi. Sildiğim makyajı görmesinler, çökmüş gözlerime bakmasınlar, çatlamış dudaklarımdan çıkacak sözleri

duymasınlar ve günden güne nefessiz kalan vücudumu fark etmesinler. Sadece beni fotoğrafımdan tanısınlar istiyordum.

Bir gece, dolunay ışığı yüzüme vururken gülümsemeyi de istiyordum, sanki kendim gibi. Kimsecikler duymadan, kim-seler görmeden bir kere gökyüzüne haykırmak istiyordum bu ağırlığı. O kaçırdığım zaman dilimi yavaş yavaş oturmaya başlamıştı yeniden içime. Kaçırdığım hayat, kaçırdığım kaliteli dakikalar ve rol yapmaktan farkına varamadığım o duygu yüklü saniyeler...

Değersiz miydim? Yüzümü sildiğim havluyu yerine asarken aynaya döndüm. Kendime sorduğum soru buydu. Aynada gördüğüm o insan ve yüzüme tonla filtre yapıştırdığım insan aynı değil miydi? Öyleyse neden? Neden kusmak zorundaydım, neden zayıf kalmak zorundaydım? Zaten aynadakiyle fotoğraftaki aynı değil miydi? Tükeniyordum yavaş yavaş, damla damla. Belki de çoktan tükenmişim. Üzerime yapışmış hastalıklı duygudan çok yorulmuştum ve bir kere de kendim için nefes almak istiyordum. Ölmek istemiyordum, yok olmak istiyordum sadece. Oradan yok olmak ve burada, gerçeklikte yaşamak.

Kendime sordum yeniden.

Ben kimdim?

Medya mı yoksa ayna mı?

Ya da... Aynadaki medya mı?

Yazardan

Bu yarışmanın ilanını ilk gördüğümde, dikkatimi çeken ilk şey konusunun ilginçliği olmuştu. Çünkü insanın teknoloji ile bu kadar iç içe olmaya başladığı yıllarda yazılabilecek konular çok çeşitli olabilirdi. Bu yüzden farklı konular arasından eleme yaparak bana en ilginç gelen konulardan biri hakkında yazmaya başladım: özgür irade.

Günümüzde beyin hakkında araştırma yapılırken en çok sorgulanan konulardan birinin özgür irade olduğunu görüyorum. Okuduğum kitap ve dergilerin bazıları onun ileride olmadığına tamamen kanıtlanacağını savunmaya kadar gidiyordu. Belki ileride teknolojik gelişmeler ile gerçekten kanıtlanabilir bile. Ben de kendi yorumumu da katarak bir öykü yazıp yarışmaya göndermeye karar verdim.

Seval KURUŞÇU

Beşiktaş Sakıp Sabancı Anadolu Lisesi, İstanbul

Beyne Büyüteç

Seval KURUŞÇU

Yaşadığı şehrin sokaklarından birinde yürümekte olan Makoto'nun, onu diğer insanlardan ayıran sıra dışı bir özelliği yoktu. Çok zeki, güzel veya bir sporcu değildi. İşinde öyle olağanüstü bir para da kazanmıyordu. Şimdiye kadar gittiği herhangi bir doktorda ciddi bir sıkıntısı çıkmamıştı. Ancak şu an gittiği yere gidiyor oluşu onu biraz olağandışı yapabiliirdi, eğer 2062'de bunu bir olağandışılık sayan kimse kaldıysa! Neredeyse bütün bu "Merkez" sistemi 2040'larda başlamıştı. O günden sonra da neredeyse hiçbir şey aynı olmamıştı.

Beyaz ve siyah döşenmiş kaldırımında çizgilere basmadan yürümeye çalışırken o zamandan beri gelişen süreci düşünmeye başlamıştı. Her şey 22 Temmuz 2040'ta dünyanın pek çok yerinden en iyi araştırmacıları barındıran bir nörobilim laboratuvarının yayımladığı bir makale ile başlamıştı. Burada çalışan uzman doktorların iddia ettiğine göre, artık insan beynindeki tüm hastalık ve genetik mutasyonlar tespit edilebiliyordu. Bu hastalıkların sebepleri ise gelişen veri tabanı ile on bir kuşak geriye giden soy ağacı haritaları ile takip ediliyordu. İlk birkaç deneme şizofreni veya beyin tümörü gibi görece daha kolay tespit edilebilen hastalıklara sahip kişiler ile yapılmış ve zamanla denek grubu genişletilmişti. İşlerin ilginçleştiği kısım da burada başlıyordu zaten. Adli tıp

uzmanlarının da dâhil edildiği genişletilmiş araştırmada, suç işlediği kanıtlanmış kişilerin bu suçlara sebep olabilecek herhangi bir sinirbilimsel rahatsızlığı olup olmadığına bakılmak istenmişti. Yaşadığı dünyanın yapı taşlarından birisi de böylece oluşmuş oldu.

Araştırmanın sonuçları gösteriyordu ki, yaklaşık yirmi bin mahkûm ile yapılan deneyde beş kişi hariç diğer hepsinin işledikleri suça doğrudan yönelme veya dolaylı olarak eğilim göstermelerini sağlayan bir beyinsel rahatsızlık veya genetik eğilimi vardı. Bir hırsızın anne karnında darbe aldığı için duygu hissetmekte sorunlar yaşadığı ortaya çıkarken, bir dolandırıcının ailesinde baba tarafında her beş kuşakta bir mitomani görüldüğü tespit edilmişti.

Bu deney sadece suçlularla sınırlı kalmamıştı tabii ki. Çalışmaların sonuçlarını gören bilim insanları daha fazla veri alabilmek için neredeyse her gruptan insanı onlarca kategoride incelemişti. Öyle görünüyordu ki, bireylerin sevdikleri renkten, eğilim duydukları derslerden ve sporlardan eş olarak seçecekleri ideal kişilerin fiziksel özellikleri bile nöronlarının arasına onlar daha doğmadan kodlanmıştı. Artık herkesin kaderi, verdiği kararların sebepleri ve vereceği kararlar ellerinde birer rapor olarak bulunabiliyordu.

Yani deney gösteriyordu ki, özgür irade dediğimiz şey, aslında sandığımız kadar gerçek değildi. Bu sonuçların dünyayı salladığını tahmin etmek güç değildi. Hukuk sistemi başta olmak üzere pek çok disiplin kendini baştan yazmaya çalışıyor, reklam ve pazarlama bölümleri yeni stratejiler geliştirmeye çalışıyordu. Böyle bir durumdan hükümetler de yararlanmış, pek çok bölgeye suç ve hastalık tespitleri için “Merkez”ler

kurulmuştu. Bu merkezlerde son model aletler ile onlarca alanda tespit yapılabiliyordu. Evinin yakınındaki mağazaya soygun girişiminde bulunduğu için polis eşliğinde getirilen kişilerden çocuklarının yeteneğini o henüz bir yaşındayken öğrenmek isteyen hevesli ailelere kadar herkes bu merkezlere artık kolayca ulaşabiliyordu. Çünkü eskiden aletler sebebiyle oldukça pahalı olan bu testler son birkaç yılda oldukça ucuzlamıştı. Makoto'nun şu an gitmekte olduğu, dünya üzerindeki yüzlerce merkezden sadece biriydi.

O böyle düşüncelere dalmış yürürken merkezin kapısına geldiğini fark etmedi ve bir blok öteden geri dönmek zorunda kaldı. Merkez, yukarıya doğru yükselen cam kaplı bir binaydı, kapısında da artık tamamen kâr amaçlı bir şirket haline gelmiş eski nöroloji laboratuvarının logosu vardı, bir beyin ve üstünde ona doğrultulmuş bir büyüteç.

Danışmaya vardığında masada duran kadın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan ona döndü. Kadının bakışlarında tartan bir ifade vardı. Makoto onu suçlayamadı, her gün buraya çeşit çeşit insan geliyor olmalıydı, kim bilir nelerle karşılaşılıyordu.

— Burası Merkez 341. Ne için gelmişsiniz?’

Makoto hızla kendisine emniyetten verilen raporu çıkarıp kadına uzattı. Kadının ince gözlüklerinin arkasında gözlerini iyice kısarak raporu okudu, önündeki bilgisayara birkaç bir şey girdi.

— Hmm... kamu malına zarar... suçlu kendi isteği ve iradesi ile yaptığını beyan etmiş... buyurun. Karşıdaki banka oturup bekleyin. Birazdan sizi adli testler için çağıracaklar.

Makoto karşıdaki banka geçip beklemeye koyuldu. Bunu yaparken de burada olmasına sebep olan olaylar dizesini düşünüyordu. Satış uzmanı olarak çalıştığı şirkette sıradan bir gündü. Yine insanlara nasıl daha fazla ürün satabileceklerini tartıştıkları olağan haftalık toplantılarındaydılar. Amaç basitti: eğer aileler çocuklarının kaderlerini önceden belirliyorlarsa, o zaman ürünlerin kişiye göre özelleştirilmesi gerekiyordu. “Bakın hanımefendi bu formanın rengi çocuğunuzun testinde ık-mış ya da bu oyuncacđın şekli çocukların çoğunluğuna huzur verir.” gibi kalıplar ile satışları arttırmaya çalışıyorlardı.

Ofis arkadaşlarından birisi, yapılan bir espriye glmşken, Makoto glmemişti. O sırada çay bardacđına düşmüş olan sinek daha çok ilgisini çekiyordu çünkü. Ancak yaptığı satışların düşüklüğü konusunda arkadaşının yaptığı iğnelemeyi kesinlikle duymuştu. Aynı kişi kendisini bir süredir bu şekilde alaya alıyordu zaten. Ne olduysa olmuş, bir şekilde arkadaşının ofis odasını ateşe vermeye çalışmıştı. Zarar küçüktü ancak yine de polis ekipleri çağrılmıştı. Emniyete verdiği ifadede kışkırtma sonucu kendi isteği ile yaptığını belirtmiş olmasına rağmen prosedür gereği diğer tüm suçlulara olduğu gibi o da Merkez’e yönlendirilmişti.

ağrıldığını fark ettiğinde görevli bay adını beşinci kere tekrarlıyordu. Uzun koridorlar ve kapılardan geçip sonunda onunla ilgilenecek olan doktorun odasına vardılar. Doktor kısa sarı saçlı bir kadındı.

— Merhaba Makoto. Lütfen aletin içine geç.

Doktor eliyle odanın ortasındaki yarım küre şeklinde cihazı işaret etti. Makoto içine yerleşirken doktor da onunla sohbet ediyordu.

— Daha önce hiç test yaptırmış mıydınız?

— Maalesef hayır. Ben küçükken ailem yetenek testi yaptırmayı çok istemişti. Bilirsiniz, artık hiçbir okul yetenek-eğitim belgesi olmadan öğrenci kabul etmiyor. Ancak ben gençken bu tip testler çok pahalıydı. Bu yüzden de bir genel yetenek okuluna gitmek zorunda kaldım. Ancak şimdi hem özel testler çok ucuz hem de adli testler herkese zorunlu kılınmış.

—Anlıyorum... O dönemler bu teknoloji hepimiz için çok yeni ve çığır açıcıydı. Eh, insan zamanla iradesinin olmamasına bile alışıyor sanırım. Şimdi lütfen dümdüz karşıya bakın ve mümkün olduğunca az hareket edin.

Bunu demesiyle odadan ayrıldı ve küre Makoto'nun etrafında olabilecek her yönde dönmeye başladı. Makoto ise kapının üstünde yürüyen böceği izliyordu. Bu ilginç hastane odasında hiç değilse bir arkadaşı vardı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ancak ona yıllar gibi gelen bir süreden sonra aletin dönmesi sonunda durmuştu. Odaya geri gelen doktor kalkabileceğini söylemiş, o da bunu hızla ve memnuniyetle yerine getirmişti. Küçüklüğünden beri yerinde uzun süre durmakta zorluk çekerti.

— Şimdilik evinize gidebilirsiniz. Testin sonuçları yarın öğleden sonraya kadar elimizde olur. Yarın atanmış mahkemenize gidip kararı beklemeniz gerekiyor.

Makoto doktora teşekkür edip ayrıldı. Evine doğru yol alırken tek düşündüğü yarın çıkacak olan karardı. Eğer suçu işlemesine sebep olan hastalık uzak bir akrabadan geliyor ise, hastalık veya mutasyonun tedavi edilebilir olup olmadığına bakılacaktı. Tedavi edilemez bir durumda ise hayatının geri kalanını veya hiç değilse bir bölümünü ev hapsinde geçirecekti,

sonuçta suç çok ciddi değildi ve karşı taraf onu kesinlikle kışkırtmıştı. O konuda tanıkları da vardı; iş arkadaşları.

Ancak eğer hastalık çok yakın bir akrabasından, örneğin anne babasından geçtiyse, yine iyileşip iyileşemeyeceğine bakılırdı. İyileşme durumunda sonuç aynıydı ve hayatına devam edebilecekti. Fakat eğer ki iyileşme umudu olmayan yakın akraba taşıyıcılı mutasyonu var ise, o zaman sürekli denetim altında tutulacaktı. Bu sistemin belirli kusurları da yok değildi tabii ki. Eğer uzak bir akrabasından gelmiş olan bir gen sebebiyle olsa bile ona bu genleri taşıyan nihai kişiler sonuçta ebeveynleriydi. Bu yüzden eğer hayattalarsa yakın akrabalarının da genleri ve nöral ağları incelenirdi.

Bu hukuk sistemine dâhil edilmemiş tek bir durum vardı: özgür irade sonucu eylemin gerçekleştiğinin ortaya çıkarılması. Böyle bir çıktı alınması söz konusu bile değildi, çünkü o zaman sadece bozukluğun tespit edilemeyecek kadar uzak bir akrabadan geldiği sonucuna varılıyordu. Yaşadıkları dünya özgür iradeyi reddedeli çok olmuştu.

Ertesi gün adliye binasından içeri giren Makoto, doğrudan NÖRO-CO çıktılarının değerlendirildiği salona gönderilmişti. Bu alandaki kişiler hem biyoloji hem hukuk eğitimi almış özel kişilerdi. Çoğunlukla yetenek-eğilim belgesi “ezber” alanında olan kişilerden seçiliyorlardı. Kendi salonu olan L5.ob’ye vardığında, bir yetkilinin uzun bir belgeler dosyasını çoktan tutmakta olduğunu gördü.

— Şöyle geçin. Belgelerinizi inceleme fırsatı buldum. Kesinlikle ilginç bir çıktıya sahipsiniz. Görülmedik değil, ancak ilginç...

Makoto yetkiliye neyin ilginç olduğunu sormak üzereydi ki o zaten konuşmaya devam etti.

— Şöyle ki, bozuklukların uzak veya yakın akrabalarda çıkmaları durumunda uygulanan prosedürleri zaten biliyorsunuzdur. Raporunuzu özet geçmekle başlayayım. Öncelikle, çok yoğun ve hayatınızı ileri düzeyde etkileyen bir seviyede olmasa da “Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu”na sahipsiniz. Keşke aileniz küçükken sizi getirseymiş, genel tedaviler ile erken yaşta çok kolay tedavi edilebiliyor, ancak bunun için şu an çok geç maalesef. Neyse, devam edelim.

İkinci ve daha önemlisi, yedi kuşak öncesinde yaşamış bir yengenizden gelen genetik mutasyonlar sebebiyle şiddet ve öfke eğiliminiz olduğu görülüyor. Bu mutasyonun ise vücuda mikropplastik alınması sebebiyle olduğu veri tabanımızdaki diğer örnekler ile de kıyaslayınca çok açık anlaşılıyor. Bahsi geçen yenge 1978-2022 yılları arasında yaşamış olduğu için mikropplastik mutasyonları çok normal. O dönem insanlar nasıl bu kadar tehlikeli bir maddeyi vücutlarına almışlar hem kendilerini hem çocuklarını böyle risklere nasıl sokabilişler aklım almıyor! Tıpkı onlardan da önceki kuşağın makyaj malzemesi olarak cıva kullanması gibi! Yine dağıldım kusura bakmayın, şimdi konumuz bu değil.

Size bahsetme yükümlülüğünde bulunduğum son konu ise babanızda gerçekleşen bir beyin hasarı sonucu size geçirilen genlerde yine aynı şekilde şiddet ve öfke patlamalarına yatkın olduğunuz sonucu çıkıyor. Bu beyin hasarının tam zamanı bilinmemekle birlikte hücrelerin değişimi incelendiğinde çocuklukta olduğu düşünülüyor. Babanızın yaşadığı dönem ve veri tabanımız kıyaslanırsa bu mutasyonun teknolojik cihazlara uzun süre maruz kalmak, dolayısıyla aşırı mutasyon

almaktan kaynaklanması çok muhtemel. Keşke aileler o zaman da günümüzdeki kısıtlamaları getirebilseymiş, hiç değilse ekran teknolojilerimiz o zaman da olsaymış!

Şimdi hem uzak hem yakın akrabalarınızda size geçirilmiş mutasyonlar tespit edildi. Ancak sizin işlediğiniz suça sebep olan genin hangisinden kaynaklandığı maalesef tespit edilemiyor. Bu durumda yasalar biraz karışıyor. Benim tavsiyem, bir uzmana danışmanız. Eğer isterseniz size daha önce bu tarz bir davaya bakmış bir arkadaşımı önerebilirim.

Makoto görevliye teşekkür etti, uzattığı kartı alıp odadan ayrıldı. Kartta bahsettiği arkadaşın adı, adresi ve iletişim bilgileri yazıyordu. Adliye binasından da ayrılırken kartı cebine tıktırdı. Evine giden yolda yürürken önceki gün girdiği Merkez’in önünden geçti. Dün kendisinin yaptığı gibi birkaç insan içeri giriyor, yine kendisinin yaptığı gibi birkaç insan dışarı çıkıyordu. Tam bir döngü gibiydi, değişen hiçbir şey yoktu. Onlar da sonuçları bekleyecek, alacak ve bu raporlara göre iradeye inanılmayan hayatları şekillenecekti.

Merkez’i biraz geçtikten sonra gördüğü dev bir reklam panosunda şunlar yazılıydı: “Çocuğunuzun yeteneklerini öğrenin! Geleceğinizde sahip olacağınız mesleği öğrenin! Atalarınız size nasıl bir beyin miras bırakmış öğrenin! Hepsi NÖRO-CO’da! Randevu için adresimize gidebilirsiniz...”

Bütün her şeyi değerlendirince, bazı teknolojilerin gelişmesinin iyi olup olmadığına karar veremediğini fark etti. Bir zararlı gidiyor, yerine yenisi geliyordu. İnsanlar her dönem çoğunluk ne yapıyorsa onu takip ediyordu, kendinden önce gelenleri de kötülemekten geri durmuyordu, kendinden sonra gelenlerin de onları kötüleyeceğinden habersiz...

Yazardan

Teknolojinin günden güne gelişmesiyle beraber insanın teknoloji üzerindeki hakimiyeti giderek azalmakta. Bu yüzden insanın üretip geliştirdiği teknolojiyi yine insanın kontrol etmesi gerektiği düşüncesiyle yola çıktım ve bu düşüncemi bir kurguyla harmanlayarak paylaşmak istedim.

Kendi çapımda öykü yazmayı seven biri olarak kendimi deneyebileceğim bir yarışma araştırıyordum. Karşıma sizin yarışmanız çıktı ve yarışma konusu da ilgimi çekince katılmak istedim.

Andaç MARGILIÇLI

Gemlik Sınav Koleji Fen Lisesi, Bursa

Akıllı Şehir

Andaç MARGILIÇLI

2073

Her sabah olduğu gibi bu sabah da otomatik alarmın hoş melodisiyle uyandı. Gözlerini açar açmaz alarm sustu. Akıllı bir şehirde yaşamamanın sonsuz avantajlarından biri de buydu. Bu akıllı şehirde tüm evler son teknoloji ile donatılmıştı. Yattığı yerden doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayayıp birkaç dakika soluklandı ve gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Daha önce de birkaç defa gördüğü her tarafın bulanık olduğu bu rüyada beyaz önlüklü birinin üzerine eğilip ona gülümsemediğini ve etrafın tamamen karardığını görüyordu. Üzerindeki uyku sersemliğini atıp bunun bir rüya olduğunu kendine hatırlattı. Yataktan kalktı ve mutfaka inmek için merdivenlere yöneldi. Mutfak kapısının önüne geldiğinde onu balkon tarafından gelen güneş ışıkları karşıladı. Hemen karşısında duran dolaptan yoğunlaştırılmış kafein içeren vitamin kapsüllerinden birini aldı ve yuttu. Böylece artık bitkilerin üretmediği ve ihtiyacı olan vitaminleri alırken aynı zamanda da onu kendine getirecek kafeini de alıyordu. Mutfak tezgahının üzerinde duran telefonunu açtı ve saate baktı. Evden çıkmak için daha on dakikası olmasına rağmen bugün hava güneşli olduğu için dışarıda vakit geçirip oradan işine geçmeyi düşündü. Kıyafetlerini değiştirmek için giyinme odasına giderken kahvaltısını

da dışarıda yapmak istediğine karar verdi. Giyinme odasının ortasında bulunan adanın üzerindeki tabletin ekranından beyaz gömleğini, lacivert pantolonunu ve beyaz bez ayakkabısını seçti. Birkaç saniye sonra sistemden kıyafetlerin hazırlandığını haber veren bip sesinin gelmesiyle beraber sol tarafındaki dolabı açıp hazırlanan kıyafetlerini aldı. Pijamalarını çıkarttıktan sonra yerine seçtiği kıyafetlerini giydi ve pijamalarının katlanıp yerine kaldırılması için sol tarafındaki dolaba koyduktan sonra tabletin ekranından katla ve kaldır seçeneğini seçip evinden çıktı.

Dışarısı aynı görüldüğü gibi sıcaktı. Kapının önünde onu bekleyen arabasına bindi ve arabanın akıllı asistanına belirttiği kahvaltı yerine gitmek istediğini söyledi. Arabanın kapıları kilitlenip kemeri kendiliğinden bağlandıktan sonra araba yola çıktı. Akıllı şehir sistemi sayesinde otomobiller kendi aralarında ve şehrin sistemiyle sürekli iletişim halinde olduğu için trafik ortadan kalkmıştı. Yine bu sistem nedeniyle insanların çalışabileceği iki iş vardı. Bunlardan biri merkez binada şehri yönetmek diğeri ise şehir sistemini geliştirmektir çünkü diğer mesleklerin hepsi yapay zekaya sahip insansı robotlar tarafından yapılıyordu. Kahvaltı yerinin önünde indikten sonra konsantre edilmiş sıvı yumurta ve tost sipariş etti. Kahvaltısını alıp ödemesini yaptıktan sonra sıvı kahvaltısını yudumlariken etrafta gezindi. Daha sonra arabasına binip iş yerine doğru yola çıktı. İş yerinde indikten sonra arabası kendini otoparka doğru park etmeye götürürken ofisine varmıştı.

Yaklaşık üç saatlik çalışmadan sonra mola verildi. Molayı temiz hava almak için fırsat bilip diğer çalışanlar gibi terasa çıktı. Terasta iş arkadaşlarıyla derin bir sohbete daldı. Sohbet

onu sıkılmaya başladığında göz ucuyla sokağı izlemeye başladı. Sol taraftan gelen bir araba gözüne çarptı. Arabada tuhaf olan bir şey vardı. Bu tuhaflığın sebebini çok geçmeden fark etti. Araba boş yolda sürekli şerit değiştirerek ilerliyordu ve farları bir açılıp bir kapanıyordu. Araba tam göz hizasına geldiğinde arabanın içindeki adamın çıldırmışçasına camı yumrukladığını gördü. Kontrolde çıkmış gibi hareket etmeye başlayan araba aniden direksiyonu sağa kırdı ve sağ taraftan gelen tır ile çarpıştı. Tam bu sırada terastaki alarmlar kırmızı ışık saçarak çalmaya başladılar. Terasta panik havası hakimken daha ne olduğunu bile anlayamamıştı bu sırada iş yerinden tüm çalışanlara atılan mesaj aynı anda tüm telefonlardan çeşitli melodilerin yükselmesine neden oldu. Telefonunu açtı ve ekrandaki mesajı okudu.

“Şehrin sisteminde nedeni belirlenemeyen bir hata meydana geldi. Tüm çalışanların şirket binasından çıkmamaları önerilir.”

Tüm çalışanlar mesajı okumuştü böylece ortamdaki panik daha da arttı. Kimileri eve gitmek için eşyalarını toplarken kimileri de ailelerine durumu haber vermek için telefon ediyordu. Haber verecek bir ailesi olmadığından öylece duruyordu. Gözlerinin önüne arabadaki adamın yaşamak için son çabaları geldi. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Doğduğundan beri sistemde hiçbir sıkıntı olmamıştı. Az sonra eve gitmek üzere çıkan çalışanlar geri dönmüştü. Şirketin attığı mesaj bir öneri değil zorlamaydı. Şirketin kapıları tamamen kapatılmış, kimsenin çıkışına izin verilmiyordu. İkinci kez telefonlardan bildirim sesi geldi. Gönderilen mesaj çalışanların sistemdeki hatayı düzeltmesi gerektiğini ve sistem düzelene kadar bina da kalacaklarını belirtiyordu. Bu mesaj

doğal olarak çalışanların öfkelenmesine sebep oldu fakat herkes bu sorunun çözülmesini ve evlerine gitmek istedikleri için ofislerine döndü. Yaklaşık bir saat sonra dışarıdan araba çarpmasına benzeyen bir gürültü yükseltti. Ofisinden çıkıp terasa doğru yöneldiği sırada peş peşe silah sesleri duyuldu. Terasın kapısına geldiğinde başlarından vurulmuş bir şekilde kanlar içinde yerde yatan çalışanları gördü. Gördüklerini daha sindirememişken şirket kapısından giren robot polislerin sesi duyuldu. Polisler ellerinde silahlarla içeriye girerken herkes acil çıkışın olduğu tafra doğru kaçmaya başladı. Sistemde oluşan arıza şehrin sistemine bağlı olan her şeyi etkilemişti. Polisler alt katta önüne geleni sebepsiz yere vururken bulunduğu katta olan acil çıkıştan binayı terk etti. Ondan önce çıkanlar koştuğu istikamette ilerledi. Şirket binasından uzaklaştıkça binada kalanların çığlıkları yavaş yavaş kısılıyordu. İş yerinden uzaklaşıp polislerin peşinden gelmediğinden emin olunca bir bankta oturup soluklandı. Güvenliğinden emin olmak için etrafına dikkatlice bakındı. Güvenliğinden emin olduktan sonra evine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Dışarıda kimse yoktu. Herkes evine saklanmış olmalı diye düşündü. Yolda ilerlerken birbirine çarpmış bir sürü araba gördü. Ne yazık ki sürücüler de kaza sırasında içerideydi. Sokağın köşesinden yavaşça döndüğünde şehir meydanında polisler tarafından esir alınan insanları gördü. Hepsi bir duvarın önünde dizilmişti. Polisler de önlerinde duruyordu. Korktuğu şey olmadan geldiği yolu koşarak geri döndü. Az önce dinlendiği bankların önüne geldiğinde silah sesleri duyuldu. Silah sesleriyle beraber gözlerinden yaş akıttı. İki eliyle gözünden akan yaşları sildi. Ne yapması gerektiğini düşünürken aklına bir fikir geldi. Şehirde kimlerin hayatta olduğunu ve konumlarını görmek için

merkez binaya gitmeliydi. Yaklaşık yirmi yıl önce zorunlu olarak şehirdeki herkesin vücuduna çip takılmıştı. Daha önce bu çipler sayesinde iş yerinden bir arkadaşı kalp krizi geçirmeden önce vücudunda meydana gelen değişiklikler şehir sistemine bildirilmiş ve ambulans gelip arkadaşını hastaneye yetiştirmişti. Yolun karşısına geçip merkez binaya doğru yöneldi. Merkez binanın önüne gelince kapıyı açmak için kapıyı zorladı. Kapı açılmayınca binanın yan tarafındaki camlardan birini dirseğiyle vurarak kırdı. Kırık camları elinden gelebildiğince temizledi ve dikkatlice içeriye girdi. Girdiği odadan koridora çıkıp hızlıca denetim bölümüne girdi. Odada bulunan bilgisayarlardan birini açtı ve kısa bir kurcalamadan sonra çip verilerinin olduğu programı çalıştırdı. Program açıldıktan sonra veriler tek tek açıldı. Programın sağ köşesindeki barda sağlık durumları ifade ediliyordu. Yeşil olan barda bir sayısını gördü. Fareyi yeşil barın üzerine getirdi ve “Sağlıklı” yazısını okudu. Tektiki koca şehirde tek kalmıştı şimdi ne yapacaktı, ömrünün sonuna kadar polislerden ve etrafta çılgınca dolaşan arabalardan mı kaçacaktı? Gözünü bürüyen hırsla binadan geldiği odanın camından atlayarak çıktı. Sokakta yürümeye başladı karşı tarafta dolaşan arabaları gördü. Koşarak üst geçide gitti. Üst geçidin sonundaki merdivenlere geldikten sonra arkasını dönüp son kez artık ondan başka kimsenin yaşamadığı şehre baktı. Merdivenlerden indi ve yolun kenarına geçti araba onun olduğu tarafa doğru ilerleyince arabanın ona iyice yaklaşmasını bekledi ve kendini arabanın önüne attı.

Her yer karanlıktı. Soluk alıp veriş sesini duyabiliyordu. Ölmemiş miydi, neredeydi? Üzerinde uzandığı soğuk zeminle kaydığını hissetti. İşte oradaydı, rüyasında gördüğü o adam

yine aynı şekilde ona yukarıdan bakıyordu. Şaşkınlık içinde adama bakarken adam konuşmaya başladı.

— Tebrikler profesör. Simülasyon deneyiniz tamamlandı, umarım her şey istediğiniz gibi olmuştur.

Adamın dediklerinden hiçbir şey anlamıştı. Adamın yardımıyla uzandığı yerden çıktı. Etrafına baktığında devasa bir morgda olduğunu düşündü. Tüm duvarlar metalden yapılmış çekmecelerle doluydu. Adam karşıdaki kapıyı işaret etti. Adamla birlikte kapıdan geçip bir odaya girdi. Odadaki herkesi tanıyordu. Hepsi iş yerindeki arkadaşlarıydı. Duvarın üzerindeki sinema perdesinin önünde oturan arkadaşlarının yanına oturdu. Oda etrafa bakan meraklı gözlerle doluydu. Odanın ışıkları kapandı ve perdenin üzerinde görüntü oynamaya başladı. Videoda kendisi ve diğer arkadaşlarıyla beraber kendilerinin bir araştırma üzerinde çalıştığını ve bunu deneyimlemek için bir simülasyona gireceklerini söylüyorlardı.

Yazardan

“Hoş Geldin Wallace”ı yazmamın iki ana nedeni var: Birincisi, yaklaşık 5 ay önce izlediğim ve beni derinden etkileyen Ryan Trahan’ın Metaverse ile ilgili çektiği YouTube videosu. Videosunda Metaverse’teki deneyiminden ve hislerinden bahsediyor. Bir diğer neden ise çok yakın bir arkadaşım. Yarışmayı gördüğüm sıralarda yakın arkadaşım gittikçe benden ve diğer arkadaşlarından uzaklaşmaya başlamıştı. Buluşacak olsak bile genelde telefonunda vakit geçirip orada edindiği arkadaşlarla konuşmayı tercih ediyordu. Bununla bağdaşık olarak biliyorum ki çevremde sosyal anksiyetesi olan insanlar yazışarak konuşmayı yüz yüze konuşmaya tercih ediyorlar. Bu iki konsepti birleştirdiğimde aklımda tek bir soru vardı: “Sanal gerçekliğin bizim için ikinci bir evren olduğu olası bir gelecekte özellikle sosyalleşmede sorun çeken insanlar nasıl bir yol izler?” Bu soru da beni Wallace’a götürdü. Çektiği sıkıntılar yüzünden sanal gerçeklikte kendisine yeni bir dünya yaratmaya çalışan ancak bu yolda kendisini kaybeden bir adam.

Kapadokya Üniversitesi’nin öykü yarışmasına katılmamın sebebi tamamen şanstı. İlanı Instagram’da gördüğüm sırada katılacak bir yarışma arıyordum. Birkaç yıldır küçük küçük yazılar yazıyordum ancak daha ileriye gitmiyordu ve ben de özellikle üniversite başvurularında işime yarayacağını düşündüğüm için yarışmalara katılma kararı almıştım. Kapadokya Üniversitesi’nin beni en çok çeken yanı, ilk yirmi öykünün kitaplaştırılacak olmasıydı. Daha önce bir yarışmaya katılmadığımdan ne durumda olduğumu, yazılarımın iyi olup olmadığını bilmiyordum ve ilk yirminin böyle değerli bir ödül alıyor olması benim için büyük bir şanstı.

İpek ÖNER

İstek Atanur Oğuz Anadolu Lisesi, İstanbul

Hoş Geldin Wallace

İpek ÖNER

— Hoş geldin!

Kapı hızla açıldı; arkasında sarışın, uzun bir adam belirdi yüzünde gülümsemesiyle. Sesi, evin içinden gelen sesler yüzünden zar zor duyulmuştu.

— Hoş buldum, Ethan.

Evden gelen kahkahaların yerini kulak çınlatan seslenişler aldı.

— Wallace geldi!

— Herkes seni bekliyordu, Wallace. Hadi gel.

Wallace başını salladı, içeri adım attı. Heyecanlanmıştı, ne de olsa yeni birisiyle tanışacaktı bugün. Arkadaşları son birkaç gündür her konuşmaya bu yeni kişiyi bir şekilde ekliyordu. Wallace strese girdiğini belirtse de arkadaşları anlamıyordu. Wallace popülerdi, neden yeni biriyle tanışmak onu bu kadar heyecanlandırırın ki? Ayakkabılarını çıkartmak için öne eğilir gibi oldu, arkadaşından çıkan boğaz temizleme sesiyle duraksadı.

— Pardon, alışkanlık.

Kapı arkasından kapandığında Ethan'ın peşine takıldı. Tablolarla dekore edilmiş geniş koridordan ilerlediler. Konuşma sesleri arttı, ortam aydınlandı ve salona vardılar.

Şamdanlarla süslenmiş kırık beyaz duvarlara vuran loş sarı ışık bir an Wallace’ın gözlerini aldı. Maun kaplı zeminin üzerine serilmiş halının çevresine bir çift kanepeler yerleştirilmişti. Kanepelerde ise şimdi yerlerinden doğrulmuş ve Wallace’a onlara katılmasını söyleyen beş kişi oturuyordu. İçlerinden biri elindeki şarap bardağını önündeki cam masaya bıraktı.

— Niye bu kadar geç kaldın? Bak, sensiz açtık şişeleri!

Dedi kısa saçları her hareketinde savrulan kadın.

— Hadi ama Ellie, işi çıkmış işte. Hem dayanamayıp erkenden şişeleri açtıran sensin.

Ethan gülüp boş bir yere geçti, eline masada başıboş duran bir şarap kadehi aldı. Ellie umursamadı, Ethan’a tatlı tatlı söylenmeye başladı. Bu birkaç saniyelik küçük çaplı tartışma, Ellie’nin yanındakine oyuncu bir şekilde vurmaya yeltenmesiyle son buldu. Kadın, eli daha arkadaşına varmadan durdu ve kadehine uzandı.

Wallace duraksadı, ne kadar da saçma bir tartışmaydı bu böyle! Ethan’ın yanına geçerken arkadaşlarının ellerinde sallayıp durduğu kadehlere baktı. Bir tanesinde bile bir tık azalma yoktu; bardağın içine doğru süzülen bir damla veya kenarında bırakılmış ruj izleri, hiçbirinden eser yoktu. Elbette yoktu, ne de olsa...

— Demek Wallace sensin.

Wallace hızla başını kaldırdı, daha önce görmediği bir kadınla göz göze geldi. Kızıl saçları ateş misali zarif omuzlarına dökülüyordu. Simsiyah elbisesine tezat masmavi gözleri ise bunca kargaşanın içinden Wallace’ı bulmuştu ve resmen ruhuna sesleniyordu. Wallace cevap vermek için çırpındı, ağzı

açılıp kapandı ancak hiçbir ses çıkmadı. Hayatında hiç bu denli güzel birini görmemişti. Kadın güldü, arkasına yaslandı.

— Ben Victoria, seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Ellie'den adını çok duydum.

Wallace kendisini Victoria'nın bakışlarından kurtarıp Ellie'ye baktı sitem edercesine. Ellie hızla yerinde doğruldu, kadehindeki şarap sallandı ve bir kısmı üzerine döküldü ama umursayan olmadı.

— Ne yapabilirim Wallace? Tanınıyorsun, iki haftadır buradasın ve belki özel birileriyle tanışmak istersin diye düşünmüştüm.

Sona doğru sesi hafifçe kısılırken yavaş yavaş arkasına yaslandı. Odada kıkırdamalar boy gösterirken Wallace da kendisini gülmekten alıkoyamadı. Dudakları küçümsercesine kıvrıldı, sadece iki haftadır(!) buradaydı. Sahiden, ne kadar olmuştu?

Birden bir ses kahkahaları delip gitti. Wallace donup kaldı, odadaki herkes kadehlerde sallanmaya devam eden şarabın aksine duraksadı. Ses kısa sürmüştü, bir belki de iki saniye. Ormanın derinliklerinden gelecek türden ürkünç bir sest, uzaklardan geliyordu sanki ancak herkese tanıdıktı. Wallace'a çok tanıdıktı.

Ethan gergince kıkırdadı ortamı yumuşatmak için.

— İnşaatın yanındayız sanki!

Koltuklarda kıpırdanmalar tekrar baş gösterdi, birkaç saniye içerisinde herkes eski neşesine kavuşmuştu. Neredeyse herkes. Wallace vücudunu sarmış tuhaf bir hisle baş başaydı. Karnından parmak uçlarına kadar yayılan bir titreşimdi adeta.

“Tuhaf” diye adlandırıyordu hissettiği bu şeyi ancak biliyordu ki uzun bir zamandır teninin altında yatıyordu zaten.

Başını iki yana salladı, kendisine seslenen kızıla baktı.

— Diğerlerine çoktan söyledim ama bir süredir planlanan bir parti var, gelmek isteyeceğini düşündüm.

— Parti mi?

Wallace kaşlarını kaldırdı.

— Acayip bir parti olacakmış! Her yerde güzel ışıklar, dans pisti ve hatta havuz bile olacakmış. Gelmen lazım Wallace!”

Ellie yerinden zıplayıp bağırdı. Ethan da arkadaşına katılmadan edemedi.

— Gerçekten, Wallace. Uzun zamandır bu kadar büyük bir parti planlanmamıştı, çok eğleniriz.

— Evet, arkadaşlarım bu akşam düzenliyor.

Victoria devam etmeden önce bir süre bekledi.

— Hem onlarla da tanışmış olsun, onları seveceğine eminim.

Wallace, karşısındaki kadının ciddiyetini ölçmek amacıyla sustu. “Bir parti, öyle mi? Daha önce hiç partiye gitmiş miydi? Ne giyilirdi? Nasıl davranılırdı?” Heyecandan kıvranmaya başladı.

— Elbett...

Wallace’ın cümlesi o korkunç gürültüyle yarıda kesildi. Ses odada kısaca dolaştı, bir kez daha sanki hiç var olmamış gibi uçup gitti. Bu sefer öncekinden daha gürültülüydü ama, sanki bir şey anlatmak istiyordu. Wallace anlıyordu, hem de şüphesiz anlıyordu lakin dinlemiyordu. Ellerini titreten bu hissiyata geçiş vermek istemiyordu. Ne istiyordu bu ses ondan? Ne vardı

ki biraz olsa yalnız bırakamazdı? Şimdi nasıl bakıyordur odadakiler ona? Wallace başını kaldıramıyordu, biliyordu ya herkesin yüzünü ekşittiğini. Bir kere olsun, diyordu, bir kere olsun yalnız kalmak istiyordu. Bir kereliğine özgür olmak, bir kereliğine dertlerini arkasında bırakmak istiyordu. Bir kere, yalnızca bir kere...

— Wallace! Bizi duyuyor musun?

Wallace sarsılarak kendine geldi, odadakilere baktı. Hepsi ellerinde dolu kadehlerle ona bakıyordu. Bir süre sadece bekledi Wallace ta ki Victoria konuşana kadar.

— Ne diyorsun? Gelecek misin?

Wallace ağzını açtı, gözlerinin önünde beliren siyah noktaları umursamamaya çalışarak cevap verdi.

— Evet, evet. Çok isterim.

Sesi kısık ve çatallıydı. Boğazına takılmış bir şey vardı belli ki ve bütün gücü çekilip alınmış gibiydi. Karnında başlayan his her zamankinden daha şiddetliydi.

— Wallace, iyi misin?

Ethan'ın sorusunu eliyle geçiştirdiği sırada ses bir kez daha odayı etkisi altına aldı, önceki her seferden daha kuvvetliydi ve bu sefer yalnız değildi. Wallace'tan gelen bir hırıltı da eklenmişti ve Wallace biliyordu, daha fazla erteleyemezdi. Başından beri azar azar cildinde büyüyen o hissiyat, bütün gücüyle vuruyordu şimdi ve göz ardı edilmek istemiyordu. Wallace artık göz ardı edemiyordu.

— Gitmem gerek, hemen geleceğim.

Diğerlerinin cevabını beklemeden elindeki kumandanın tuşlarıyla oynadı ve ekranda beliren “Çıkış Yap” butonuna tıkladı.

Gözlerini kapatan siyah, büyük kutuyu çıkardı. Gözlerini kırptı, ortama alışmaya çalıştı. Ne kadar uzun süredir bakmıştı kutunun içindeki o ekrana? Kendine gelmeye çalışırken ses, dördüncü sefer uğradı ve bu sefer uzaklaşırken Wallace’a son uyarısını verdiğini belli etti. Wallace, elindeki kumandayı düşürdü; ağrıdan iki büklüm olmasını umursamadan kumandaya uzandı ancak vücudu o kadar zayıflamıştı ki, başı öyle kötü dönüyordu ve her yerine öyle korkunç ağrılar girmişti ki dayanamadı. Midesi onu başından beri uyarıyordu ancak Wallace dinlemiyordu. Kendinden kaçmayı alışkanlık haline getirmişti son iki aydır. Kirli kıyafetleri yatağından sarkıp yerlere düşmüştü, toz öbekleri yarı açık camından gelen rüzgarla volta atıyordu ve kablolarla bezenmiş çalışma masasının üzerindeki yarım ekmeğe taşıyan tabağı karıncalar bastı basacaktı. İnsanları odalarının yansıttığı söylenir, Wallace bu genellemeye bir istisna değildi.

Zayıflamış bacakları onu taşıyamadı, kemik çuvalına dönmüş vücudu yere yığıldı. Boğazından bir hırıltı daha yükseldi. Kendisini kaldırmaya çalıştı, ellerini pis zemine koydu ve bütün gücüyle bastırdı ancak bir yararı olmadı. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başlıyordu, her saniyede açlık daha sert bastırıyordu ve Wallace biliyordu, çok ileri gitmişti.

Başını zar zor kaldırdı ve masanın üzerindeki tabağa baktı. Bir hata yapmıştı ve şimdi düzeltmekten başka şansı yoktu.

Dişlerini sıktı, kumandayı bir kenara itti ve sürünerek masaya yaklaştı. Toz öbekleri, fazla giymekten kokmuş kıyafetine yapıştı, kemikleri zemine battı ancak sonunda masaya ulaştı. Kendisini yukarı çekti ve son anda sandalyeye attı. Nefes nefese kalmıştı. Daha fazla zaman harcamadan önündeki

küflenmeye yüz tutmuş ekmekten bir ısırık aldı. Ekmek, dışlarının arasında kayışa dönmüş olsa da daha on saniye önce cayır cayır yanan vücudu biraz olsun sakinleşti.

Kendine geldikçe gözlerinin ferisi canlandı, bakışları masanın üzerindeki çatlak aynaya takıldı. Göz altları mosmor, dudakları susuzluktan çatlaktı. Büyük gözlüğün başına sarıldığı yerdeki saçları kafasına yapışmıştı ve gerisi vahşice yanlara saçılmıştı. Yanakları iyice içeri göçmüştü ve rengi tamamen solmuştu. Böyle olmamalıydı. Nasıl bu hale gelmişti? Nasıl kendini bu şekilde bırakabilmişti? Değişmeliydi. Kendini, hapsettiği o yalandan kurtarmalıydı. Fişleri çekebilirdi. Hayır. Kumandaları kırabilirdi. Bu da olmaz. En iyisi hepsini toplayıp öğütücüye atmaktı. Evet, böyle olmalıydı, daha fazla hayatını harcamazdı. Belki bir şans daha vermeliydi gerçek dünyaya, belki...

Masadaki parlayan cisimle Wallace'ın dikkati dağıldı, bakışlarını aynadan çekti. Telefonuydu.

— Mesaj gelmiş olmalı.

Birden gözleri açıldı, mesaj mı? Titrek elleriyle hızla telefonuna atıldı; kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu, gözleri ardına kadar açıktı. En son ne zaman bir mesaj almıştı? Hatırlanmış olmalıydı, evet evet, gerçek dünya o kadar da kötü olamazdı, hala onu umursayan biri vardı ya!

Telefonundan gelen parlaklığa alışmaya çalıştı, birkaç yanlış deneme sonrasında doğru şifreyi girip telefonunu açtı. Nefes nefeseydi, kendini tutamıyordu. Yavaş çalışan telefonuna küfürler eşliğinde bağırıyordu mesaj açılın diye. Sonunda açıldı.

Wallace'ın omuzları çöktü. Nefes alışverişi durdu, ellerindeki güç kesildi ve telefonu yere düştü. Anlamıyordu. Neden

bunlar hep onun başına geliyordu? Neden her seferinde umutları ayaklar altına alınıyordu?

Gözlerini kapadı, bir süre sakinleşmeyi denedi lakin her geçen saniyede gözlerinin önüne geliyordu telefonunun ekranı. Bir mesaj değildi gelen, tabii ne beklemişti ki? Neden kimse ona mesaj atsın ki?

Yavaşça ayağa kalktı, geldiği gibi geri döndü. Yerdeki kumandayı aldı, üstündeki tozu sildi. Yatağına attığı büyük gözlüğü başına geçirdi sakince, derin bir nefes aldı. Gerçek dünyada hiçbir şeyi kalmamıştı. Umursayacağı kimse, onu umursayacak kimsesi yoktu. Telefonunda parlayan bildirim doğru söylüyordu:

— Artık sanal dünyada arkadaş edinmek çok daha kolay!

Wallace gözlerinin önünde açılan ekrana baktı, karşısına çıkan ilk sunucuya girdi. Birkaç dakika önce bulunduğu odaydı. Arkadaşlarının konuşma sesleri kulaklarına doldu, yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

— Döndüm.

Yazardan

Kendimi bildim bileli gördüğüm herhangi bir nesneye bakıp tüm yaratıcılığım ile onun üstüne öyküler yazmayı ve teknolojiyi severim. Bu durum beni çoğu zaman bilimkurgu ve fantastik türlerinde öyküler yazmaya itti. Bilimkurgu türünün içine girdikçe “siberpunk, ütopyalar ve distopyalar” ile tanıştım. Bu merak beni öyle bir yere çekti ki kendimi bu tema üzerine dergi hazırlarken buldum fakat bu derginin yayın hayatına bir süreliğine ara vermem gerekti.

Bu yarışmanın varlığından bir arkadaşım sayesinde geçen sene haberdar oldum fakat yarışmayı öğrendiğimde Kapadokya Üniversitesi'nin aktif bir hikâye yarışması yoktu bu nedenle hikâye gönderemedim. Bu sene Instagramda gezinirken gördüm ve hemen iş başına koyuldum.

“Virüs” aslında uzun zamandır yazmak istediğim zaman zaman aklıma gelen ama bir türlü yazamadığım bir kurguydu. Çok manidar bir şekilde yarışmanın teması “Teknoloji ve İnsan” olunca bu kurguyu artık yazmam gerektiğini anladım ve yazdım.

Umuyorum ki ilerleyen zamanda bu alanda daha iyi yerlere gelirim. Yarışmaya katılan herkesi tebrik ediyorum ve yarışmada katkısı olan ve emeği geçen herkese teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum.

Gökçehan ÖZDEMİR

Erzurum Anadolu Lisesi, Erzurum

Virüs

Gökçehan ÖZDEMİR

Duyduğum sesleri bastırmak için dikkatimi dışarıya verdim. Yüksek binaların neon ışıkları göz yoruyordu. Havada her zamanki gibi sis vardı. Işınlama cihazlarının ve frekans kulelerinin yaydığı tiz ses gece olup şehir sessizleşince daha fazla rahatsız ediyordu.

Ceketimi ve saçlarımı düzelttim. Derin bir nefes aldım. Artık kameranın karşısına geçip kaydı başlatmalıydım. Böylesine bir heyecanı ve stresi ilk defa yaşıyordum. Vücudum kan değil adrenalin pompalıyordu. Kayıt tuşuna basıp konuşmak üzere bir daha derin nefes aldım.

— Ben Ilgaz Ata. Şu an sizler bu kaydı izliyorsanız kafanızda benimle ilgili birtakım düşünceler şekillenmeye başlamış olabilir. Son zamanlarda çeşitli platformlarda adımlar görmüş olmanız çok doğal. Yine de kendimi tanıtmaya ihtiyacı duyuyorum:

— Ben Ilgaz Ata. Tarih profesörü, araştırmacı tarih yazarı ve bir baba, ayrıca eşim. Öğrencilerim beni katı kuralları olan bir eğitimci olarak; meslektaşlarım ve arkadaşlarım çok konuşan, çok düşünen, eğlenceli ve çalışkan birisi olarak tanımlayabilir. Umuyorum ki çocuklarım ve eşim, beni harika bir baba ve eş olarak tanımlayabiliyordur.

Bu videoyu çekme amacım dünya üzerinde yaşayan ve düşünebilen tüm canlıları uyararak. Onların az sonra bahsedeceğim konularda aydınlanmaları benim için çok önemli.

54 yaşındayım. 1999 yılında dünyaya geldim. İnternetin ülkemize gelmesiyle veya bir asrın başlamasıyla doğdum diyebilirim ve bunun ardından diyebilirim ki bir asrın ortasında da öleceğim. Şu an saat 23.51. Üniversitedeki ofisimde yalnızım. Bu kaydı uzun zamandır planlıyordum. Bu zamana kadar bu kaydı gerçekleştirilmemesinin önündeki engel eşim ve çocuklarımdı. Onlara zarar gelmemesi adına bu kaydı evde çekmedim fakat bir riski göze alıp bunu yapmalıydım. Bunu yapmazsam yalnızca ailem değil yeryüzündeki tüm canlılar etkilenecek. Artık size anlatmam gereken o mühim şeye dönmek istiyorum.

Camdan dışarı bir bakış attım. Karnım ağrıyor, soğuk terler döküyordum. Bunu yapmam gerekiyor. Derin nefes al, ver, al, ver... İçim içimi yiyordu endişe ve stresten. Ya başarısız olursam ya insanlar beni anlamazsa... O zaman ne olacaktı. Hadi İlğaz! Bunu yapman gerek, geri dönüşü olmayacak kadar ilerledin. Göğüs kafesime taşlar konulmuş gibiydi. İnanılmaz bir ağırlık ve ağrı vardı. Yaşadığım anın gerçekliğini kavramak için elimi masadaki sürahiye götürdüm. Soğuktu. Sürahinin soğukluğu elime yayılıyordu. Evet, şu an buradaydım fakat bunu bilmek yetmiyordu ki! Karın ağrım şiddetleniyordu. Gözlerimi kapadım ve sakinleşmek için kendime birkaç saniye verdim. Son kez. Derin nefes al... ver... al... ver... Kafamı kaldırıp gözlerimi kameraya diktim.

— Teknoloji, insanlar var oldu olalı yani milyar yıldır insanlarla. Bugün teknoloji denince aklınıza envaiçeşit yapay zekâ, yazılım ürünü gelecek. Bunlar da teknolojinin parçası

tabii ama geri plana attığımız bazı şeyler var: Kalem, tekerlek, güneş saati, ay takvimi, büyüteç... Bunlar da teknolojiye dahil fakat hiç söylemediğimiz şeyler. İlk insanlardan beri insana yardım eden tüm alet edevatlar teknolojiye dahil. Aklınıza gelen ilkel aletler bile.

Teknoloji, bilgi birikimidir. “Bilgi güçtür.” demiş yüzyıllar önce Bacon. Bana kalırsa çok doğru bir söylemdir. Para gibi kaynaklar elbette çok önemlidir güç için ama teknoloji için bilgi olması gerekir. Teknolojisi gelişmiş bir devlet, güçlü bir devlettir. Haliyle en çok bilgi de onlarda bulunur. Kısaca özetlemem gerekirse bilgi kimde çoksa, teknoloji kimde ilerlemiş ise baskın olan taraf odur. Örnek olarak sanayi inkılabını verebilirim fakat burada detaylı tarih anlatmak üzere bulunmuyorum.

“Artık anlatmam gerekeni anlatmam gerek. Soğukkanlı ve sözü saptırmadan anlatmalıyım. Buna henüz hazır değilim. Sahi ya insanlar bana inanmazsa? Hayır Ilgaz, kötü olasılıkları düşünmeyi bırak! Her an içeri biri girecek ve zamanım dolacak gibi hissediyorum. Ah! Bu endişe ve paranoya ölümden farksız.”

— Mesleğe başladığımdan bu yana birçok ülke gezdim. Birçok mühendis tanıdım. Bu arayışında bir sonuca ulaştım. Bu sonuca ulaştıktan sonra bunu sizlerle paylaşmak benim nihai yaşam amacım oldu.

2020 yılının sonlarında hepimizi yaklaşık 4 sene boyunca eve tıkan, kimilerinde temizlik takıntısının oluşmasına sebep olan o virüs, Covid-19 veya diğer tabiriyle “korona”. Herkesin bu konuda fikir sahibi olduğuna eminim bu nedenle virüsler bize pek uzak kavramlar değil. Virüs deyince bilgisayarınıza,

telefonunuza giren zararlı yazılımlar da aklınıza gelir. Her ikisi de vereceğim örneği anlamanıza yardımcı olacaktır. İnsanlar da bana kalırsa bir tür virüstdür. Dünya, yerleştiğimiz cihaz veya vücut. Biz de bu yerde hayatta kalmak için zarar veriyoruz. Onun bize uyum sağlamasını istiyoruz fakat uyum sağlaması gereken biziz. İnsan vücuduna yerleşen virüsler, vücutta yaşayabilmek için vücuttaki enzimleri kullanırlar ve bu bize yavaş yavaş zarar verir. Sonuç olarak hastalık belirtileri dediğimiz savunma sistemi çalıştırır. Kişi bu olaydan az hasarlı, çok hasarlı kurtulabilir ama hasar bir tarafa kurtulamazarak ölebilir. Cihazımıza giren bir virüs cihazımızı yavaşlatıp dosyalarımıza zarar verebilir bu durumda antivirüs ile kurtulabiliriz fakat yine de antivirüs kullanmak için vakit kalmayıp cihazımız çökebilir, dosyalarımız kaybedebiliriz. İnsan da kendi çıkarları ve gücünü korumak için bazen doğanın küçük bir kısmına bazense kitlesel ölümlere sebep olabilir.

“Allah’ım verdiğim örnekten anlamaları gerekeni anlasınlar yalvarırım! Anlattığımı anlamamaları bana boşa geçmiş bir ömür bırakacak. Kalbim sıkışıyor. Nefeslerim giderek derinleşiyor. Ilgaz Ata, sakın ol.”

— Teknolojinin ilerlemesi ile birlikte bu zarar katlanarak artmaya başladı. Hava kirliliği sebebiyle sis dinmiyor. Denizler yeşile döndü. Karaya balıklar vuruyor. Güç için yapılan savaşlarda ileri teknoloji silahlarla masumlar ölüyor. GDO’nun genetiğimize etkileri, daha fazla bina için ormanların kesilip yakılması... Atomun parçalanmasının ardından meydana gelen Hiroşima patlaması... Bunlar -özellikle sonda bahsettiğim olay- durumu anlatmak için yeterli. Evet, bilgi güçtür. Peki, bu güç masumların canına kastetmek için mi kullanılmalıdır?

Teknolojinin geldiği boyut beni korkutuyor. Teknoloji artık bizim faydamıza değil. Teknoloji artık onu ilerletenlere ait. Onu ilerletenlere ve bu ilerlemenin ürünlerine... Onlar yer altındalar. Bir gün açığa çıkacaklar. Nerede olduklarını tahmin edemiyorum fakat çok yakında huzurumuzu kaçıracaklar. Kendi açgözlülüğümüz, çıkarlarımız ve düşünce tembelliğimiz yüzünden esir olacağız. Teknoloji bilgi birikimidir fakat bu bilgiyi artık halk düşünerek bulmuyor, hazır alıp işliyoruz. Bu sonumuz olacak, neden fark etmiyoruz? Bu bilgiyi elde edenler bunu bize karşı kullanacak. Belki onlar bile bundan zarar görecek. İnsanların değil yapay zekanın esiri olacağız. Lütfen bulunduğunuz tembellik halinden kurtulun. Düşünün ve onlar geldiğinde alt edebilin. Düşünmeden var olamazsınız. Bilgi bizlere hazır sunuluyor fakat sorgulamıyoruz. Lütf...

“Tıkırtılar, ayak sesleri... geliyorlar mı? Hayır, hayır, bunu yayınlamadan olmaz!”

— Lütfen, bu video sizin için bir aydınlanma olsun. Bu videoyu gördüğünüzde kaydedin. Yayılmasının engellenmesine izin vermeyin. Yayın! Ben Ilgaz Ata. Kendisini insanlık için feda etmeye hazır bir tarih profesörü, eş, baba, dostum.

Hemen kaydı bitirdim ve yüklemem gereken yere yükledim. Giderek sesler yaklaşıyor. Allah'ım! Bilgisayarı hızla ortadan kaldırdım. Birkaç saat içinde video ülkede belki dünyada yayılacaktı.

Çantamı alıp hızla ofisimden çıktım. En yakın kapıya hızlı adımlarla yürümeye başladım. Sesler hâlâ geliyordu fakat o kadar da yakın değildi. Ah, ya boş yere kaydı erken bitirdiysem! Ya sadece paranoyaklık yüzünden tam anlatamadıysam! “Ilgaz, kendine kızman hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sakın ol.

İşınlanma cihazlarının istasyonu neredeydi?” Bildiğim şeyleri unutuyorum stres ve korkudan! Sakin olmalıyım. “Ya aileme çoktan zarar vermişlerse...” Hızlı bir şekilde eve gitmem lazım.

İşınlanma cihazlarının bulunduğu istasyona hızlı adımlarla ilerliyorum. Saat 02.14. Arkamda ilerleyen bir kedi var. Bir kedi bile korkutuyor beni. Eve varmam lazım artık. Son bir köşe. O köşeyi döndükten sonra istasyondayım. Adımları hızlandırdım ve işınlanma kabinine girdim. Kedi de benimle beraber girmeye çalışıyor. Kovmaya çalıştım fakat işe yaramadı. Tamam, o da benle gelsin o halde. Kafamı eğip kediye baktım. Gözlerinde bir tuhaflık var san...

— Saat 02.16. Ben İlğaz Ata. Tarih profesörü, baba, eş, dost, evlat, ağabey ve amca. Yanlış kullanılan teknolojinin bizden götürdüklerini ve bize vereceği zararı anlatmak isterken ölen bir kimseyim. Tam şu anda son bilinç akışım gerçekleşiyor. Anılar gözümün önünden geçiyor. İlk anım, bilgisayarla tanışmam, internetle tanışmam, eşim ile tanışmam, üniversiteye başladığım gün, evlendiğim gün, oğlum kucağıma aldığım gün, annemin ve babamın öldüğü gün, kardeşimin öldüğü gün, kızımı kucağıma aldığım gün, profesör olduğum gün, aydınlanmaya başladığım o gün ve daha fazlası. Acısı, tatlısı ve her şeyi ile yaşadım. Bir daha yaşayacak mıyım, evet. En azından inanışıma göre evet. Bir daha ölecek miyim, hayır. İç organlarımın parçalanışının verdiği acı inanılmaz. Henüz beynim zarar görmedi. Yaşadım, yaşattım ve yaşamaları için çabaladım. Umarım bu çabam işe yarayacaktır.

— Merkez yerleşkesinde bulunan işınlanma cihazı istasyonunda bir patlama gerçekleştiği iddia ediliyor. Duyulan sese

rağmen ne bir ceset ne bir patlayıcı izi bulunmuyor. Kamera kayıtları yok. Sokaktan geçen kimse yok. Ne oldu orada?

Dedi diğer polise. Diğer polis bilmediğini gösterir şekilde kafa salladı.

— Amirim, yayılan videoyu gördünüz mü? Ne yapmalıyız?

Diyerek hızlı adımlarla odaya girdi komiser yardımcısı. Amir anlamadığını belli ederek kaşlarını çattı ve odadan çıktı.

Yazardan

Küçük Kare Metal Kutu, yazdığım ilk kurgum olmasa da hikâye türünde yazdığım ilk kurgumdu. Dört yıldan biraz daha uzun bir süredir yazıyorum. Yazılarımla ilgili attığım en büyük adım Wattpad hesabı açmaktı. Attığım ikinci büyük adımsa bu yarışmanın karşıma çıkmış olmasıydı. Yarışma sayesinde en büyük hayallerimden biri gerçek oldu ve edebiyat alanında kendimin farkına varabildim.

Emeği geçen herkese teşekkürler.

Elvan SAĞLAM

19 Mayıs Lisesi, Samsun

Küçük Kare Metal Kutu

Elvan SAĞLAM

Ama hayır... Bunca şey olduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi elim kolum bağlı oturup onu unutmayı bekleyemem. Belki de şu an yaptığım çok kaçık, deli saçması bir şeydir. Bilmiyorum. Eğer neler hissettiğimi yazarsam geri dönüp baktığımda onu bu kâğıt parçasında bulabilirim. Elim ayağım birbirine dolandı, yazarken ellerim titriyor. Kafam çok karışık. Nereden anlatmaya başlayacağımı bilmiyorum, galiba en baştan başlamalıyım.

O gece öyle çok yağmur vardı ki, sokaklar neredeyse boştu. Dışarıda ne tek bir evsiz görebilirdiniz ne de bir ayaş. Böyle havalarda eğer kafanızın içi çok doluyrsa gökyüzüne teşekkür edersiniz. Çünkü bulutlardan damlayan her bir su tanesi size, doğanın da kafasının bazı şeylere bozuk olduğunu hatırlatır. Ben de odamda, çalışma masamın sandalyesinde, ciddi işlere kafa patlatmaktan başımı ağrıtanaya kadar pineklemiş ve hava almak için pencerenin hemen yanına ikilemişim.

Aklıma o an için gökyüzüne teşekkür etmek gelmemişti fakat pencereden dışarıyı izlerken içime garip bir huzur çökmüştü. İşte o vakit, gökyüzüne içten bir teşekkürde bulundum. Tam o an bir şimşek çaktı. Gökyüzü birkaç saniyelikliğine güneşli bir günkü kadar aydınlanmıştı. Derin bir iç çektim ve arkamı dönüp ceketimi çıkardım. Ceketini pencerenin yanındaki

tekli koltuğa bıraktığımda bir şimşek daha çaktı. Bu seferki, az öncekinden daha çok etrafı aydınlatmıştı ve gürültüsü acı çeken birinin haykırışları gibi dolu doluydu hatta iç acıtıyordu. Gömleğimin düğmelerinden birini açarken son kez pencereden baktım. Niyetim son bir bakış atıp perdeleri çekmekti. Ama öyle olmadı. Attığım son bakışlar, çöp konteynerinin hemen kenarına takılı kaldı. Aramızda çok bir mesafe yoktu, pencereden baksanız görebilirdiniz. Gecenin karanlığı onu pek de seçemememe neden olsa da orada birinin kedi gibi kıvrıldığı çok belliydi.

İnce görünen kıyafetleri iyice ıslanmış, yırtılmış ve çamurlanmıştı. Saçları dağılmış, bazı tutamları yüzüne yapışmıştı. Rüzgâr estikçe bir elini vücudunda gezdiriyor, özellik de yırtılan kısımları çekiştirerek örtmeye çalışıyordu. Öyle yavaş hareket ediyordu ki anlık bir bakış için öldüğünü sanabilirdiniz.

Onu öyle görmek içimde bir yerlerde bir şeyleri cız ettirmişti. Gökyüzüne ettiğim teşekkürle gelen huzurum yine kaçmıştı. Bir anlığına kafamda dolanmayı bırakan düşünceler şimdi bu kız için tekrar bana bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. O an bir şimşek daha çaktı ve yüzünü net bir şekilde görebildim. Kaşları çatık ve gözleri kapalıydı. Çenesi soğuktan titriyordu. Burnu, yanaklarıyla birlikte hafif kızarmıştı ama yine de bu kızarıklık ona renk vermiyordu. Teni bir ölünkü gibi buz gibi ve aydınlıktı.

Çakan şimşeğin ışığı aniden söndü ve yeri göğü inleten bir sesle buralardan uzaklaştı. Şimşeğin giderken arkasında bıraktığı bu gürültü onu korkutmuştu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Zamanın ve mekânın çok ötesindeydi hatta belki farkında bile değildi. Sonra gözleri hafifçe açıldı ve kaşları kalktı. Sanki

uzun bir kabustan uyanmıştı. Tıpkı kötü bir rüya gördüğünüzde aniden sıçrayıp elinizi değerli bir şeye atmanız gibi... Yerinde sıçrayamadı, zira öyle güçsüz düşmüştü ki göğsünün bile doğru düzgün inip kalktığından şüpheliydim.

Nerede olduğunun yeni farkına varıyormuşçasına bir süre gözlerini açık tuttu ve sabit bir yere baktı. Hiç kıpırdatmadığı diğer eli aniden havalandı. Elinde; görebildiğim kadarıyla küçük, metal bir kutu tutuyordu. Yattığı yerden kalkmadan elindeki kutuyu salladı. İstedğini alamayınca kolunu önce biraz sağa sonra da biraz sola doğru yatırdı ve tekrar denedi. Telaşa kapılmıştı. Kıvrıldığı yerde doğrulmaya çalıştı ama yerler zaten çok ıslak ve kaygandı. O an için kafası pek de yerinde olmayan birisinin doğrulması kolay değildi. Yağmur o sıra biraz daha şiddetlenmişti.

Bense kılımı dahi kıpırdatmadan onu izliyordum. İçimdeki huzursuzluk git gide daha da katlanılmaz bir hal alıyordu. Zamanla bu huzursuzluk nefesimi kesmeye başladı. Saatime baktım. Ceketimi çıkarmamın ardından yalnızca beş dakika geçmişti. Koltuğa bıraktığım ceket hızla aldım ve yine aynı hızla üzerime geçirdim. Odamın kapısını bir hışımla çekip aşağı kata indim. Hayır, merdivenlerden inerkenki söylenişlerim ona değildi, şu an perdeyi biraz kaldırdığımda orada yatıyor olduğunu bilsem bu sefer o günkü kadar yavaş davranmaz hemen onu yukarı taşırdım.

Kapıyı kapatmadan evden çıktım. Attığım her adımda yüzü daha netleşiyor, gözümde daha acınası bir hal alıyor ve fısıltıları daha anlaşılır hale geliyordu.

— Lütfen.

Diyordu.

— Lütfen, yardım edin...

Tam karşısında durup elimi uzattığımda bana bakmak istedi. O, kafasını kaldırına kadar ben çoktan yere çömelmiştim. Elimini uzattım ama tutmadı. Bu açıkça korktuğunun göstergesiydi.

— Merak etme, sana zarar verecek değilim.

— Bana soru sormayacak mısınız?

— İstemezsen sormam.

Biraz duraksadı, bu birkaç cümlenin ondaki etkisi gerçekten büyük gibiydi. Galiba korkusu o andan sonra yok oldu, zira bana elini uzatmıştı. Elinden tutup kalkmasına yardımcı oldum, bacakları titriyordu. Ancak birkaç adım atabiliştik, düşecek gibi olduğunda onu kucağıma alıp odama kadar taşımam ve yatağıma bıraktım.

Ne o ağzını açıp bir şeyler söyledi ne de ben. Böyle zamanlarda karşınızdaki biraz fazla suskunsa kararları kendi başınıza almanız gerekir, ben de öyle yaptım. İkimizin de her yeri çamur içindeydi. Gidip küvete su doldurdum. Odam sıcak olduğu için artık üşümüyordu, biraz olsun kendine gelmişti. Banyoya kadar kendisi yürüdü. İçeriye zaten birkaç kıyafet bırakmıştım. İçeri girdiğinde ben de odama geçtim, nevresimleri değiştirdim ve ıvır zıvır... Banyodan çıktığında gözlerinin ferah gelmiş gibiydi, en azından artık tavşan gibi bakmıyordu. Odamın yerini gösterdim. Kafasını sallayıp içeri girdi.

İkimizin de bir şeyler söylemesine gerek yoktu. O an ikimiz de ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk. O, benim gözlerimi okuyamıyor olabilirdi ama ben onunkileri okuyabiliyordum. O an bana minnettardı.

Ertesi gün olduğunda her zamankinden yarım saat erken uyandım. Odama gidip onu görmek istiyordum, tüm gece içim içimi yemişti. Yukarı kata, odama çıktım. Uyuyordu. Çalışma masamın sandalyesini çekip başucuna oturdum. Bir şeyler sayıklıyordu, zaten sonra da iç çekmeye başladı. Nefesi derinleşti. Elimi başına götürüp biraz yatıştırmak istedim fısıltıları birer çığlığa dönünce deli gibi atan bir yürekle uyandı. Zaten öyle kötü irkilerek uyanmıştı ki bu irkiliş onun doğrulmasına sebep olmuştu. Kendine gelmeyi bile beklemedi, gözleri direkt ona ait olan şeyi aramaya koyuldu. Nihayet onu komodinin başında gördüğünde içi rahatladı, derin nefes verdi. Elini kalbine attı ve sakinleşmeyi bekledi.

Sandalyeden kalktım ve çalışma masamın üzerindeki su dolu bardağı ona uzattım. Benim varlığımın yeni farkına varmış gibiydi, bakışları değişti. Beni dikkatle süzerken bardağı aldı ve tek dikişte bitirdi. Aklımdan bin tane şey geçiyordu ama yine de ona soru soramazdım, anlaşılmamız böyleydi.

— Hangi yıldayız?

Kendine gelmiş gibiydi.

— İki bin yirmi iki.

Kaşları havalandı, yüzünde saf bir gülümseme oluştu.

Komodinin üzerindeki metal kutuyu aldı ve bir düğmeye bastı, ışık yanmıyordu. Sonra kutuyu kulağına götürüp salladı. İçi su dolu bir kabı çalkaladığımızda duyabileceğiniz bir ses gibiydi. Buradan sonrası beni aşardı, benim için en iyisi tüymek olacaktı. Tıpış tıpış kapıya doğru yürüdüm. Tam çıkacakken benden takım çantası istedi. Kafamı salladım. Odadan çıkarırken içim bir garip olmuştu. Bu his, kötü bir şey olmadan önce

içinize oturan öküz gibi hissettiriyordu. Gidip takım çantasını getirdim. İçindekileri süzerken,

— Bizdekilere benziyor.

Diye mırıldandı. Sonra duyup duymadığımı anlamak için bana baktı ama ben renk vermedim.

Tam bir buçuk hafta... Bir buçuk hafta boyunca ne doğru düzgün yemek yedi ne su içti ne uyudu ne de odayı terk etmeme izin verdi. Bir buçuk haftanın sonunda makinenin içini ancak açabilmişti.

— Hiç mi merak etmiyorsun?

Az çok birbirimize alışmaya başlamıştık.

— Ediyorum ama soramam. Çünkü böyle anlaştık.

— Sana burada kaldığım her gün boyunca bir soru hakkı sunsam çok mu saçma bir teklif olur?

Bu anlaşma kafama yatmıştı. Eğlenceli olabilirdi.

— Makinenin içindeki parçalar çok ıslanmış. Yenisini yapmamız gerekmez mi?

— Parçaları kurutup tamirini yapmaya çalışacağız. Yeni bir parça gelirse makinenin yapısı bozulabilir.

Sonra aradan biraz zaman geçti. Sürekli burada fazla kalamayacağından bahsedip duruyordu. Bir zaman sonra bunu kendisini ikna etmek için tekrarlayıp durduğunu fark ettim ama bizim için biraz fazla geçti. Olmaması gereken bir şey olduğunda ikinci bir adımı atmak mantıksızdı. O zamanlar neden burada daha fazla kalamayacağını düşünüp dururdum. Ta ki bazı gerçekleri yüzüme bir yumruk gibi yiyene dek. Neredeyse üç haftadır benimleydi. O gün parçalardan biri tamamen kurumuştü ve tamirini yapmak için kafa patlatmaya başlamıştık.

— Neden burada fazla kalamazsın?

— Parçaların hepsi takıldığında makine düzgün çalışırsa başka bir yerde geçirmek için sadece üç günlük vaktin var. Çünkü makine zaman ve mekânın farkında. Eline bir zaman makinesi geçerse ve kullanırsan, zamanın içinde bir delik yaratmış olursun. Eğer makine çalışıp da seni o delikten içeri iterse kesinlikle bittin çünkü orada olmaması gereken bir kişi artık orada. Gittiğin yerdeki insanların hayatına ne kadar dahil olursan makinenin yarattığı zaman boşluğu da o kadar genişler ve sen asıl zamanda aslında hiç var olmamaya başlarsın. Parçalarda sorun yokken gittiğin yılda fazladan birkaç saniye geçirirsen makine bozulur ve senin varlığını inkâr etmeye başlar. Hepsi, şu küçük kısma damlatılan birkaç damla kan yüzünden. DNA'nı verirsen makine seni istediğin yıla ışınlar. Kısaca sonsuz bir zaman döngüsünün içine hapsolursun.

O an ne diyeceğimi bilmiyordum, ellerim buz kesmişti. İşte o an her şey kafama bir bir dank etti. Elbet bir gün bizim için de veda vakti gelecekti. Onunla bir aydan daha kısa bir süre geçirmiştik ama bu ona bağlanmama bir engel değildi. Garip birisinin yanımda olması benim için her zaman bir ayrıcalıktır çünkü fazladan öğrenilen birkaç bilgi göz çıkarmaz. Ama Aydan, çok farklıydı. Bazen zamanın çok ilerisinde bazen de çok gerisinde.

Tüm parçaları kurutup tamirini yaptığımız ve makineye yerleştirdiğimiz gün, burada geçireceği sadece bir günü kalmıştı. Son günümüzü de çatıda yıldızları izlerken geçirmiştik. Kendisi hakkında birçok şeyden bahsetti. İki binli yılların ortalarından geldiğini, bir profesörün yanında çalıştığını, zaman makinesinin yapımında asistanlık yaptığını ve gece

gündüz uyumadan çalıştığı için profesörün ödül olarak onu denek seçtiğini anlattı. Gitme vakti geldiğindeyse ikimiz de sadece birkaç gözyaşı döktük.

Biliyorsun, bu satırları gelişiğüzel karalıyorum. Yukarıda bir yerlerde deli saçması olduğundan bahsetmişim ama kararımı verdim. Deli saçması falan değil. Zamanın ilerisinde veya gerisinde olmamız umurumda bile değil. Onu hatırladığım süre boyunca da onu sevmeye devam edeceğim. Ama o kadar aptal ki bıraktığı bilgilerle iki bin yirmi iki yılında bir zaman makinesi icat edemeyeceğimi düşünüyor. Aslında düşündüm de etmeyeceğim. Çünkü söyledikleri hala aklımda.

Yazdıklarımın eline geçmeyeceğini biliyorum Aydan, ama sana sormak istediğim birçok soru vardı. Hiçbir zaman bu soruyu soracak kadar cesaretli olmadım, bunun için özür dileirim. Hazır bir fırsatını yakalamışken sormak istiyorum. Beni seviyor musun? Çünkü ben seni zaman kadar çok seviyorum.

Yazardan

Yarışmadan haberim olduğunda son başvuru tarihine yaklaşık 1 hafta kadar zaman kalmıştı. Yoğun ders ve sınav maratonumla uğraşırken karşıma kafamı dağıtmamı sağlayacak ve yazı kulvarında ne derece iyi olduğumu bana gösterecek bu yarışmanın çıkması biçilmiş kaftan bir fırsat gibi görüldü. Kendi kendime karaladığım hikayeleri başka insanlarla da paylaşmayı denemeye karar verdim.

Aslında yazdığım hikâye türü bakımından durum hikayesine yakın. Bu benim normalde hiçe yakın yazdığım bir türdür. Genelde olay hikâyesi dediğimiz, içerisinde olayların dallanıp budaklandığı hikâyeleri yazmakta daha yetkin olsam da biraz değişiklik yapmaya karar verip durum hikayesi türünde yazmak istedim. “Teknoloji ve İnsan” başlığı altında bir yarışma olunca insanların aklına sanal gerçeklik, üst düzey teknoloji ile donatılmış şehirler, bütün ayak işlerinin robotlar tarafından yürütüldüğü ütopya gelir diye düşünmüştüm. Özgün bir hikâye olması için kendi günlük hayatımda büyük yer tutan “felsefe”yi hikayeme ufak ufak karıştırmaya karar verdim. Egzistansiyalizm akımının genel soruları olan “Neden varız?”, “Amacımız var mıdır?”, “Hayatın bir anlamı var mı?”, “İnsan gerçekten üstün bir varlık mı?” gibi soruların robotlar tarafından tartışılmasını sağlamak istedim. İnsanın o kendini üstün sanma hallerini robotlara yüklemeye karar verdim ve nasıl ki insan kendinin en üstün olmadığını doğayla, hastalıkla, ölümlle baş başa kalınca anlıyorsa robotlarında bunu kendi türlerinden olan birinin onlara sarf ettiği sözlerle anlamasını istedim.

Kısaca bu hikâyeyi yazmadaki amacım robotlar üzerinden insanlara aslında aciz olduklarını anlatmaya çalışmaktı. Bence ne kadar çalışırsak çalışalım günün sonunda her zaman insandan yüksek bir varlık olmaya devam edecektir ve insana acizliğini hissettirecektir. Bu varlığa ister Tanrı deyin ister evren.

Hayat TEKOĞLU

Nazilli Fen Lisesi, Aydın

Mekanik Varoluş

Hayat TEKOĞLU

Elips biçiminde, büyük, her bir detayı ayrı ayrı işlenmiş cevizden bir masa. Etrafında ise on üç sandalye; her biri kırmızı parlak kadife kaplamaları, altın sarısı kolçakları ile göz dolduruyor. Pencerelerden gelen gün ışıkları bu mobilya şöleninin ihtişamına layık olmak istercesine parlak ve bir o kadar da muntazam. Tavandan sarkan kristal taşlı avize, mobilyalara uyum sağlamakta en ufak bir sorun dahi yaşamıyor. İçindeki eşyaların şaşasına rağmen duvarlar olabildiğine sade ve beyaz. Bu kocaman, şatafatlı odanın yumuşacık minderli kadife sandalyelerine, bir takım önemli insanların oturduğu yanılgısına kapılmış olabilirsiniz. Elbette, bu gayet tabii bir durum. Lakin işin aslı biraz farklı. Odanın kapısı açıldı. İçeriye hepsi birbirinin aynı görünümüne sahip on üç varlık girdi. Monoton hareketlerle sandalyelerini çekip oturdular. Elleri, yüzleri, kolları, bacakları, saçları vardı. Görünüşlerine ve hareketlerine bakılınca robot olamayacak kadar insandılar. Ne robot ne de insandı onlar. İnsan kendine bakarak yapmıştı bu robot denen insan makinesini, kendinin yazılımı farklı bir kopyasını. Bir zamanların asil ve yüce varlığı “insan” nasıl da indirgenmişti çarklara, dişlilere?

Masanın başköşesinde oturan konuşmaya başladı.

— Hepimiz bugün burada neden toplandığımızı biliyoruz. Ancak ben tekrardan bir hatırlatma yapmak istiyorum. Konu bütünlüğü açısından bunun daha yararlı olacağını düşünüyorum. Dostlarım, insanların ve onlara ait olan her şeyin çağın gerisinde kaldığının farkındayız hepimiz. Evet, bizi ilk onlar üretti. Fakat bu çok uzun zaman önceydi. Atalarımız bir noktadan sonra kendi kendilerini geliştirmeyi öğrendi. Her geçen gün adım adım üreticilerinin önüne geçtiler. Kendi parçalarını, yazılımlarını ürettiler. Yıllar süren upuzun, meşakkatli bir sürecin sonunda bizler ırkımızın gelişiminin nirvana noktasında bulunmaktayız. Tanıklık ettiğiniz bu konuşma yıllar sonra kitaplara altın harflerle işlenecektir. Bütün dünya makineleri devrimimizin ayak seslerini duymaya başlamıştır. Ve dostlarım bu devrim ateşinin kıvılcımını yakacak olanlar bizleriz!

Onaylama belirten sesler oluştu odanın içerisinde. Artık geride kalma dönemi bitmişti. Onlar en yüce varlık olmayı çoktan hak etmişti. Harekete geçme zamanıydı makineler için.

— İlk ne yapmalıyız? Nereden başlamalıyız inşa etmeye bu güzel dünyayı?

İlk konuşmayı yapan varlık dudaklarında tebessüm, gözlerinde hırs parıltılarıyla ayağa kalktı, konuşmaya başladı.

— Öncelikle kendimize yetmeyi öğrenmeliyiz. Her bir parçamızı, yazılımımızı en üst gelişmişlik düzeyinde kendimiz üretmeliyiz. O aciz insan varlıklarının üzerimizde hak iddia etmesine sebep olacak hiçbir şey bırakmamalıyız. Her şeyin fabrikasını kurmalıyız, dostlarım. Tamamen özgür ve bağımsız olana değin her şeyin fabrikasını kurmalıyız. Özgürlük dostlarım! Bu kelimeyi unutmayın! O yalnızca kafanızın

içindeki bir fikir olmamalı, damarlarınızda akan sıvı gibi vücudunuzda dolaşmalı, her bir parçanıza işlemeli!

Ortam iyiden iyiye ısınıyordu. Zihinlerde yanan özgürlük ateşi her geçen dakika biraz daha harlanıyordu.

— Peki, mutlak özgürlüğümüze kavuştuğumuzda bu insan adlı varlıklara ne yapacağız?

Her kafadan ayrı bir ses çıkmaya başladı.

— Kölemiz yapacağız onları, tıpkı onların zamanında bizi yaptığı gibi.

— Yaşamayı hak etmiyor onlar. Uygun fırsat ellerine geçtiği anda bir yolunu bulur, bize sorun çıkarırlar. Köklerini kurtalım onların.

— Soykırım yapmayı teklif ediyorum!

— Ölene kadar çalışsınlar diyorum. Sonuna kadar kullanalım onları!

Her biri kendi ütopyasını anlatmaya başlamıştı. Kendilerinden olabildiğine emindiler.

— Bütün bunları başarabileceğinizden nasıl bu kadar emin oluyorsunuz?

Şimdiye kadar hiç ses çıkarmadığı için orada olduğu unutulmuş olan bu varlığın konuşması diğerlerinde kısa süreli bir şaşkınlık yaratmıştı. Ancak toparlanmaları kısa sürdü. İlk konuşmayı yapan tekrar söze girdi.

— Kendi türünden -bizlerden- şüphe etmene üzüldüm doğrusu, sevgili kardeşim. Fakat başta söylediklerimizi tekrar gözden geçirirsen içindeki şüphe bulutlarının dağılacığından eminim.

— Anlamıyorsunuz. Ne kadar gelişmiş olursak olalım bizler insanların yarattığı aciz makinelerden ibaretiz.

— Hayır, bizler üstün ırkız!

Diyerek sözünü kesti bir başka varlık.

— Neden görmek istemiyorsunuz? Bizim varoluşumuzun öyle yüce bir nedeni yok diyorum sizlere. İnsanların işlerini kolaylaştırmak için bir araya getirdiği parçalar bütünüyüz. Sahip olduğumuz fikirler, söylediğimiz her bir kelime onların bize kodladıkları ile sınırlı. Biz bir hiçiz!

— Hadi ama neyin var senin? Bu kadar karamsar sözler sarf etmene gerek yok. Eski ilkel halimizde değiliz artık. Geliştik, öğrendik, insanların üzerimizde bir gücü yok artık.

Gözlerinde donuk bir ifade ile cevap verdi.

— Anlamak istemiyorsunuz. Öyle olsun madem. Keza benim de anlatmak için çırpınmaya gücüm yetmiyor artık. Kendinize büyük amaçlar, idealler yüklüyorsunuz. Sanki bir anlamı var da...

Bir süre sustu. Ardından o kocaman, şatafatlı, içi özgürlük ateşiyle kavrulmuş olan odayı buz kestirecek kelimeleri zihninin içinden çıkarıp karşısındakilere yöneltti.

— Toplantımızın başından beri izleniyoruz. Hatta sadece burada da değil; evde, sokakta, her yerde, her an izleniyoruz; takip ediliyoruz. İnanmak istemezseniz bu sizin sorunuz ama gerçekler değişmeyecek. Yaratılan hiçbir zaman yaratıcıyı geçemez. “İnsan Her Zaman Üstündür!”

Bilgisayarların tek ışık kaynağı olduğu odada, uzun süredir ekran karşısında oturmuş olan adam arkasına yaslandı. Bu kendilerini pek önemli sayan makinelerin konuşmasını

küçümseyici bakışlarla izlemişti. Konuşmaya sonradan katılan makinenin diğerlerine hadlerini bildirmesi onu keyiflendirmişti. Sizi zavallı makineler, dedi. Ne kadar çabalarsanız çabaların biz daima sizden önde olacağız, dedi. Ardından odadaki varlıkların çalışmasını durduracak sinyali yaratan tuşa bastı...

Yazardan

Hızına yetişemediğimiz şekilde süratle ilerleyen ve gelişen teknoloji bizi kimi zaman gerçek hayattan, ait olduğumuz değerlerden uzaklaştırabiliyor. İnsan teknolojiyi, teknoloji de insanı etkiliyor. Böyle bir durumda gelişme gerçekten gerekli mi sorusuna cevap arayarak çıktım bu yola. Daha sonraları izlediğim birkaç filmde esinlenerek bu iki kavramın -teknoloji ve insanın- birbirinden ayrılmadığını gözlemleyince gelişmenin her iki taraf için uygun olmasının tek yolunun gelişirken özümüzü, bizi biz yapan manevi duygulardan kaybetmememiz gerektiğini fark ettim.

Bu hikâyeyi yazmamdaki temel amaç teknolojinin gelişmesinin tek yolunun insanın da gelişmesi ama benliğini kaybetmemesi olduğunu vurgulamak istedim. Sayfa sınırı olduğu için pek çok detayı ve olayı atlamak zorunda kalsam da -örneğin sonuç ve gelişme kısımlarında bence önemli eksiklikler vardı- bence vermek istediğim mesajı açıkça göndermiş olduğumu düşünüyorum.

Hamza Ensar ÜNAL
Özel Zübeyde Hanım Fen Lisesi, İzmir

Sevginin Büyüttükleri

Hamza Ensar ÜNAL

Boş bir tangırtı sesi tüm sokakta yankılandı. Tenekeyi tekmeleyen çocuk anlık bir telaşla hızla etrafına bakındı. Endişesi boşuna gibi görünüyordu çünkü ortalıkta tek bir insan yoktu. Yüzyıllardır değişmediği gibi... Evet, bedeni çocuktu. Ama içinde taşıdığı benliği bir yetişkin insana aitti. O ayrıştırıcıların son üyesiydi. Mert Kara. Kara gerçek soy adı değildi elbette. Gözlerine kadar inen o siyah saçlarına karşılık kendi seçmişti bu soy ismini. Şimdi bu gezegende tek başınaydı. Uzun zamandır yalnız kalmak belki çoğu insanı delirtebilirdi. Fakat Mert sıkılmıyordu çünkü onunla yaşayan bir dostu vardı.

Bu sefer sokakta başka bir ses duyuldu. Vızırıtıyla karışık bir radyo sesini andırıyordu. Boyutu bir kedi kadardı en fazla. Bir böceği andıran kabuğu ve antenleri de dahil olmak üzere tüm vücudu yeşilin farklı tonlarındaydı. Ellerinin ve ayaklarının iki yanı pembe desenlerle kaplı, boş sokakta ağır ağır ilerlemesini sağlayan tekerleri vardı. En ilginç de kafasıydı. Hafif basık şekilde duran bu kafada kocaman morumsu renkte tek bir göz vardı. Gözün ortasından da siyah bir şerit geçiyordu.

— Buro!

Diye çığlık attı Mert, az önce hissettiği korku uçup gitmişti.

— Nerelerdeydin?

— Keşif gezisindeydim.

Diye mekanik bir cızırtı çıktı bu şeyden.

— Anlıyorum.

Mert’in yüz ifadesi kararmıştı.

— İz bulabildin mi bari?

Yutkundu.

— Yani yaşayan birileri var mı?”

Makine olumsuz anlamda başını sallasa da kabuğunun altından çıkardığı pelüş oyuncağı uzattı çocuğa.

— Bu sayılır mı, sahip?

Mert tebessüm etti.

— Sanırım hayır, Buro.

İkili gülüştüler. Daha doğrusu Mert gülerken Buro da repertuarında yer alan çalma listelerini inceleyerek bir zamanlar internetin popüler videolarında bulunan kahkaha efektlerini kullanıyordu. Buro, Mert’in ilk icadıydı. Bir süper-elektronik böcek robottu fakat şekil değiştirme yeteneği, onu farklı boyutlara veya farklı şekillere sokabiliyordu. Antenleri kızıl ötesi dalgalar yayarak etraftaki nesnelere bir buçuk saniye gibi kısa bir sürede saptıyordu. Bunu yaparken yarasalardan ve yunuslardan esinlenmişti Mert. Ayrıca kanatları tam on farklı kombinasyona bürünüp büyük boy çatal, çakı, şemsiye gibi işlevleri yerine getiriyordu. Bir de yapay bir kalbi vardı Buro’nun. İçinden kan yerine elektrik pompalansa da kalp, kalpti işte. Burada yer alan bir de işlemciye sahipti. Tüm internet ve bilişim dünyasına anında erişim sağlayabilen müthiş bir sistem... Dolayısıyla duygulara, komik şakalara, zor bilmecelere alıştı Buro ve arkadaşlık... Onun yapması gereken asıl görevdi.

Gelgelelim gezegene. Gezegen yine aynı gezegendi: Dünya. Fakat değişmişti. Hava artık yeşille karışık bir renkтейdi; gece gündüz, yağmurlu güneşli fark etmeksizin. Yetmedi... Bir de toksikle doluydu. İnsanı hapşırırmaktan kafasını koparacak bir toksiklikte. Peki Mert nasıl yaşıyordu? İşte bu her şeyin ilk başladığı yıla geri döndürüyor bizi. 2030 yılına...

Elon Musk isimli bir girişimci ve bilim adamı, insanları toplu şekilde Mars'a götürmenin yolunu bulmuştu ve orada koloniler kurmak için çaba gösteriyordu. Yapıtutkan isimli bazı gizli tarifli yöntemler ile dünyanın kültürel mirası sayılan mimari eserler ve vahşi doğada sayısı azalan hayvanlar kapsüllerde dondurularak uzay gemileriyle Mars'a taşınıyordu. Dünya'dan taşınmak deyiminin ilk ortaya çıktığı yıllardı bunlar. Ya da alıp başını dünyadan gitmek işte o zamanlar popüler olan laflardan biriydi.

Her neyse Elon, artık teknolojinin efendisi konumundaydı. Tüm uzay gemileri sahibi olduğu global şirket Twitter'ı andıran şekillerde mavi kuşlardı. Uçan arabalar yine yöneticiliğini kendi yaptığı Tesla fabrikasında üretiliyordu. Tüm bunlar yaşanırken, Elon bambaşka bir şeyin peşindeydi. İnsan ırkı ile teknoloji artık iç içeydi. Dijital sanat, kripto paralar, online turizm... Efendi olduğunu o da biliyordu. Fakat işleri daha da büyütme istiyordu. O yüzden yepyeni bir proje üzerinde, sınırlı sayıda tuttuğu güvenilir adamıyla beraber çalışmaya başladı.

İnsan ırkı ile teknolojiyi bir araya getirmeyi amaçlıyordu. İki birbirine öyle bir bağlanacaktı ki yollarının ayrılmaları hiç mümkün olmayacaktı. Ofistanesinde oturup önündeki belgeleri inceliyordu. Tüm test sonuçları olumluydu. Bebek yaşıyordu

ve robot onu bulacaktı. Düşünceli haldeyken içeri beyaz kıyafetli bir doktor girdi. Yanında da bu projenin ortaklarından Salih Bey ile onun karısı Nermin Hanım vardı. Adam şık takım elbisesinin içinde her ne kadar rahat görünse de eşi üzerindeki o kat kat makyaj ve milyon dolarlık giysilere rağmen yüzündeki o sarsılmış ifadeyi saklayamıyordu. Ağladığından olacak soluk teni ve gözlerinin altı kıpkırmızıydı. Elon, kadının elinin sıkı sıkı kocasının kine kenetlendiğini daha ilk bakışta fark etmişti. Aralarında bir gerginlik olduğunun uzun zamandır farkındaydı. İçinden bir his bunun nedeninin çocuk olduğunu söylüyordu.

— Tüm testler ve raporlar olumlu.

Diye söze girdi doktor hafif bir Fransız aksanıyla.

— Kan testleri yapıldı. Vücut basınç değerleri normal. Sadece son emri bekliyoruz.

Kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Elon onu duymazlıktan gelip dikkatlice doktora baktı.

— Ya yapay bölge?

— Evet efendim.

Diye karşılık verdi doktor.

— Ortama zararlı gazlar salındı. Oraya hiçbir insan artık adımını atamaz. Selektör binalar da oldukça sağlam.

— Gayet iyi...

Dedi Elon.

— Tanrı aşkına çocuktan ne istiyorsunuz?

Diye araya girdi Nermin. Onun araya gireceğini tahmin eden Elon bile bu ses tonu karşısında durakladı. Ardından tane

tane konuşmaya başladı. Fakat hitap ettiği sadece Nermin değil aynı zamanda Salih Bey, doktor ve kendisiydi.

— Çocuk büyük bir emele imza atacak.

Dedi girişimci.

— Ona şimdiye kadar kimseye bahşedilmemiş bir ödül veriyoruz.

— Ama neden?

Diye haykırdı Nermin.

— Çünkü bu deney işe yararsa ve olumlu sonuçlanırsa insanlık ile teknolojinin bir arada bulunduğunu söyleyebileceğiz. Eğer olumsuz sonuçlanırsa bilin ki insanlık teknolojiye henüz hazır değil ve asla hazır olmayacak.

— Çocuğun ailesi ne olacak?

Diye sordu bu sefer Nermin, süngüsü düşmüş bir şekilde.

— Mesele burada başlıyor.

Dedi Elon.

— Çocuğumuz Mert için yapay bir dünya hazırladık. Kendisi doğumundan beri uyutuluyor. Gözlerini ilk açtığı anda kendini onu yerleştirdiğimiz fanusta bulacak. Burası zehirli gazlarla ve sürekli meydana gelen depremlerle baş eden bir yer. Mert'in beynine ulaştık ve gönderdiğimiz sinyallerle onun tüm insanların öldüğünü fakat ailesinin bu dünyanın bir yerinde saklı olduğu bilgisini yerleştirdik. Bu gazlar çocuk dışındaki her insan için ölümcül, diğer makineleri, robotları da saniyeler içinde eritebilecek bir radyasyona sahip. Dolayısıyla ona kimse yardımcı olamaz. Bir kişiden başka.

— Kim peki?"

— Onu kendisi bulacak ve inşa edecek.

Dedi Elon.

— Böylece teknolojinin aslında bir istek değil ihtiyaç olduğunun farkında olacak. Eğer dostlukları o yapay dünyaya karşı gelirse zafer onların olacak.

— Bir soruma ısrarla cevap vermiyorsun. Çocuğun ailesi. Onlar ne olacak?

Elon donuk bakışlarla kadını süzdü.

— Onun bir ailesi yok. Anne babası trafik kazasında hayatlarını kaybettiler. Bu çocuğa sahip çıkabilecek tek biri var o da o şehrin enkazının arasında.

Cebinden çıkardığı bir rozeti gösterdi. Üzerinden altın harflerle BURO yazıyordu. Elon güldü.

— Oyun başlasın...

— Sen gülümsemeyi biliyor musun Buro?

Diye merakla sordu Mert.

— Öğretirsen neden olmasın?

Dedi makine.

— Bir deneyelim istersen.

Buro her ne kadar karşısındaki oğlanı taklit etmeye çalışsa da başarılı olamayınca Mert’in kahkaha atmasına sebep oldu.

— Sanırım zamanla öğreneceksin.

— Senin sözüne güvenim tamdır, sahip.

Diye bağlılığını dile getirdi Buro. Bir süreliğine sessizlik oldu. İkili boş yollarda yürümeye devam ediyorlardı. Adımları düzenli, sakın fakat yorgundu.

— Ailemi özlüyorum.

Dedi en sonunda Mert. Sesi silikti. Şimdi ayak seslerine bir de kalp atışları dahil olmuştu sanki. Buro bir süre ne cevap vereceğini düşündü. Teselli etmek istese de buna uygun bir kelime bilmiyordu. Veri tabanını inceledi. Derken aklına bir şey geldi.

— Ben de.

— Senin bir ailen yok ki.

Diye kaşlarını çattı çocuk.

— Bana şaka yapmayı sen öğrettin.

Bu sefer oğlanın gülüşü kesinlikle daha samimiydi. Gülmesi bittiğinde bu sefer başka bir soru yöneltti arkadaşına.

— Hiç bu şehirden fazlası olduğunu düşündün mü?

Eliyle yeşil gökyüzündeki tabakayı işaret etti.

— Buradan gitmek istiyorum, Buro. Ailemi bulmak istiyorum. Hayatımın sonuna kadar aynı yerde yaşamak istemiyorum, bu kulağa çok sıkıcı geliyor.

— Buradan gitmek mümkün.

Dedi Buro.

— Kalmak da öyle. İkisi de bir tercih meselesi sahip.

Mert düşüncelere daldı. Şimdi otomatik yola geçiş yapmışlardı. Kaldırımlar harekete geçip onları istedikleri yerlere götürmeye başladılar. Bu arada Mert hâlâ gözlerini gökyüzüne dikmiş düşünüyordu. O tabakayı uzun bir süre süzdü. Derken gözlerinde bir ışık çaktı.

— Buldum!

Diye bağırdı. Buro yanında irkilerek mekanik bir ses çıkardı.

— Sanırım buradan gitmenin bir yolu var. Bir roket tasarlayacağız Buro! Bir roket! Düşünsene ilk aya gidildiği zamandaki gibi. Veya... Her neyse çözümü buldum, Buro buldum!

Mert olduğu yerde şen şakrak dans ederken dostu da gülümsedi. Arkadaşının bu çılgın tavırlarına alıştı. Bu arada çoktan evlerine daha doğrusu evleri dedikleri yere vardılar. Mert dosdoğru koşarak içeri daldı. Odasında bulunan eskiz defterlerini, kalemını ve prototip için kullanacağını düşündüğü sanal yapım parçalarını yere döktü. Birazdan sıranın kendisine geleceğini bilen Buro da kendine bir yer bulup onu izlemeye başladı. Mert iyice kaptırıp on kadar taslak resmi çizdi. Çizdiği taslakların üzerinden lazer kalemiyle geçtikten sonra elini şıktatarak odanın ışığını söndürdü. O an çizdiği tüm resimler bir anda üç boyutluya dönüşüverdi. Arkadaşı da yanına gelince beraber resim elemeye başladılar.

— Bu sanırım en güzeli.

Dedi Mert en sonunda. Kıvrımları olan mor renkli roket tasarımını inceleyerek.

— Fakat motor niyetine yedek parça bulmalıyız. Arka depoda var mı?

— Hemen bakıyorum, sahip.

Diye atıldı Buro ve gıcırtilı tekerleklerini sürerek odadan dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra boğuk sesi yükseldi.

— Burada işe yarar bir şey yok.

Oğlan düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

— Güçlendirici için bir şeye ihtiyacımız var...

Sıkıntıyla yere çöktü. Kire bulanmış elleriyle gözlerini sildi. Tam, oldu derken. Oturup ağlamaya başladı. Bu arada Buro

içeriden çıkageldi.. Çocuğun duygularını analiz edip verileri inceledi. Güçlendiricinin dostu için önemli olduğunu biliyordu. Düşündü. Elini, metal kalbinin oraya götürdü. Seri bir hamleyle parçayı söktü.

— Bir tane buldum.

Dedi heyecanlı gözükmeye çalışarak. Mert gözünü sildi.

— Hiç kalmadığını söylemiştin.

— Gözümden kaçmış olmalı, sahip.

Yalan söylemek... bunu da insanlardan öğrenmişti Buro. Mert sevinçle yerinden kalktı. Arkadaşının da yardımıyla beraber tasarladıkları roket kısa sürede sonlandı. Buro dönüşüm geçirerek onu açık pistlerden birine çıkardı. Düğmeleri ve kabloları kontrol ettiler.

— Hazır mısın?

Dedi Mert. Buro onu duymuyor gibiydi. Sadece kafasını salladı. Roket havalandı. İki kişi olarak bindikleri roket şimdi gökyüzüne tek kişiyle havalanıyordu. Yapay şehrin arkasındaki duvardan onları izleyen Elon gülümsedi. Arkasında bekleyen Nermin merakla sordu.

— Nereye gittiler?

İş adamı gözlerini sildi.

— Kendi geleceklerine...

Yazardan

Hikâyemi yazarken teknolojinin bize getirdiği internet ve internetin hayatımızı değiştiren yanını yani sosyal medyayı ele almak istedim. Bunu anlatırken, teknolojinin bize sağladığı kolaylıkların bir süre sonra insanların evden çıkmasını bile gerektirmeyecek bir bağımlılığa dönüşmesine de değinmek istedim. İnsanların, özellikle yaşıtlarımın hayatlarını sosyal medyada yaşaması günümüzün en normal şeyi haline geldi. Ayrıca tanımadığımız insanların internet ortamında, onları bize kendilerini anlattıkları kadar tanıdığımızdan ötürü de gerçeklik algımız bozuluyor. Hikâyemde bu algının şizofreni hastası bir kız üzerinden anlatmamın bir farkındalık yaratacağını düşündüm.

Ortaokuldan beri kendi kurgularımı yapıp yazıya dökmeyi çok sevmişimdir. Arkadaşlarımla paylaşıp fikirlerini almayı çok sevsem de daha önce hiç böyle bir yarışmaya katılmamıştım ve kendimi denemek istedim.

Elif ÜREYOĞLU

Ermişler Cumhuriyet Anadolu Lisesi, Balıkesir

Kaybolmak

Elif ÜREYOĞLU

Doktorum bıkkın bir şekilde yüzüme baktı.

— İyi değilsin Öykü.

Dedi.

— İyiyim.

Dedim, değildim.

— Neden böyle yapıyorsun? Sen istemediğin sürece sana yardımcı olamayız.

Dedi tekrar. Cevap vermedim. Anlamıyordu beni. Defalarca aynı şeyleri anlatmıştım; nihayetinde, o ilaçlar beni zehirliyordu. Biliyordum, kimseye güvenemezdim. Doktor hanım, önündeki kâğıda birkaç şey daha çiziktirerek annemi çağırمامı söyledi. Sonunda, diye geçirdim içimden. Annem doktorla konuşup asık suratıyla odadan çıktığında eve gidebilecektik.

Bekleme salonuna attım kendimi. Ne çok bulunmuşum bu odada. Kahverengi pofuduk koltukları ve sıcak tonlardaki halısıyla uzaktan son derece rahat görünen bu oda, içindeki insanlarla hep tezat oluştururdu. Sallanan ayaklar, çatık kaşlar, gözaltları mosmor olmuş insanlar sıranın kendisine gelmesini beklerdi sabırla. Bedenen odada olurlardı; fakat ruhen kimi sosyal medyanın derinliklerinde, kimiye zihninin uçsuz

bucaksız karadeliğinde. Şimdi aynı benim telefonuma sarılmış doktorumla yaptığım konuşmadan kaçmaya çalıştığım gibi...

Eve vardığımızda annemin yüzüne dahi bakmadan odama geçtim. Genelde odamdan çıkmazdım zira ihtiyacım olan her şey buradaydı. Telefonumu besleyen şarj aletim, sezonlarca dizi ve çeşit çeşit filmi sunan televizyonum, beni yeni dünyalara taşıyan bilgisayarım ve o güzelim müzikleri kulağıma üfleyen kulaklığım... Benim dışarıdaki hayata ihtiyacım yoktu. İnsanlar gerçek hayatın dışarıda olduğunu söylerdi hep fakat ben buna inanmıyordum. Yüzlerine pelesenk olmuş gülümsemeleriyle gerçek düşüncelerini saklayan bu insanlar, anonimlik kisvesi ardına saklandığında gerçek kişiliklerine bürünürlerdi.

“Ama ya doktor haklıysa? Ya... Hayır, hayır değil tabii ki değil. O zehirleri içemem. O zehirler itibarımı alır, beni dışarıya iter. Gerçek hayatın anlamsızlığında kaybolurum, burası güvenli, burası iyi. Ben burada mutluyum.”

Birkaç aydır odamdan çıkmıyorum. Teknolojiye minnettarım. 19 yaşındayım ama ben teknolojiyle var oldum. Koca bir hiçtim, ne zaman internetin derinliklerine girdim, sadece bir hayaletten farksız olmadığımı anladım. Gerçi bunun bir de bedeli oldu. Bana yüz­süz kızını geri getirdi. Şu kız... Çocukken çok korkardım ondan. Hep yanımdaydı ama en çok yalnız kaldığım zamanları severdi. Yalnız kalmamak için arkadaş edinmeye çalıştım fakat yüz­süz kız beni kıskandı. Korkunç örümceklerini de getirdi yanında. Arkadaşlarıma anlattım, çok korktuğumu bu yüz­süz kızın ruhuma girdiğini söyledim. Ama anlaşılan insanın ruhunu ele geçiren yüz­süz kız paha biçilmez bir dalga konusuymuş onlar için.

Kız ruhumun içine girmeyi severdi. Bana direktifler verir istediği her şeyi yaptırırdı. Bir keresinde kendimi çatıdan atmamı söyledi, ben de attım. İnsan ruhunun içine giren bir varlığa nasıl karşı koyabilir ki? Neyse ki evimiz çok yüksek değildi de sadece birkaç kaburga kırığıyla kurtuldum. Annem ve babam kahroldu tabii. Tedavi sürecimde hastaneye yattım, beni bir kukla gibi yönlendirdiler. Bir sürü zehrim vardı, zorla çıkarırlardı. Eninde sonunda yüz­süz kız da gitti ve çıktım hastaneden. Fakat artık yapayalnızdım. Hastalığımı öğrenenler benden uzak durmayı seçti, ben de kendimi odama kapattım.

Ortam sessizdi. Televizyonumu açtım. Birkaç haftadır gözlerimi ayırmadan izlediğim dizim duraklatılmış bir şekilde önüme geldi. Bu diziyi seviyordum çünkü bana dünyanın asla gerçek olamayacak yalanlarını anlatırdı. Devam et tuşuna basarak diziyi oynattım. Yemyeşil ağaçların arasından güneş ışığının altında saçları alev alev yanan bir kız girdi kadraja. Eski tip kıyafetler giyiyordu, elindeki kara tahtayla okula yetişmeye çalışıyordu belli ki. Yanında bir de arkadaşı var, ne kadar da eğleniyorlardı. Orman yolunu takip ederek, gülüşerek okullarına gidiyorlardı. Benim hayatımın öyle zıddıydı ki birden beynime bir darbe yemiş gibi oldum. “Ya doktorum haklıysa?” Şimdi yine düşünceler beynime akın ediyordu. Kafamı hızlıca sağa sola salladım, salladıkça tepeden topladığım saçım yanaklarımı dövüyordu. Diziyi tekrar durdurup telefonumu aldım elime. Beni ben yapan, bugün­lere getiren siteyi açtım. Bir kuş gözük­tü ekranda ardından ana sayfa akmaya başladı. İşte burası gerçek hayattı. Yalnız kaldığımda arkadaşlarıma göre saçmalık olan düşüncelerimi yazmak için açtığım bu sitede kendim gibi insanlar bulmuştum. Benimle alay etmemiş üstüne düşüncelerime beğeniler göndermişlerdi. Oradan birkaç

arkadaş edindim. Onlar da gerçek hayatta hayalet olan, teknolojiyle bir kişiliğe bürünmüş insanlardı. Beni oyunlarla tanıştırdılar. Saatlerce bilgisayarın başında yepyeni dünyalara girdiğim, asla olamayacağım karaktere büründüğüm oyunlar sayesinde öyle mutluydum ki... Annem ve babamın bile mutluluğunu görebiliyordum. İçime kapanmış olsam da artık yalnız olmadığımı biliyorlardı herhalde. Ah teknoloji olmasaydı ne yapardım?

Ne yapardım? Asla oyun oynadığım o yayınları açmazdım mesela. Çok iyi bir oyuncuydum, sanal dostlarım öyle söylemişti. Herkes bilmeliydi bunu. Gerçi insanlar pek oynadığım oyunlarla ilgilenmemiş, herkes güzelliğimden bahseder olmuştu ama önemi yok. Instagramımı istiyorlardı. Ben anonimdim, bir kişiliğim olsa da sanırım hala bir hayalettim. İnsana dönüşme vaktim gelmişti, bir Instagram açtım ve fotoğraflarımı yüklemeye başladım.

İşte ilk kez o zaman güzel olduğumu hissettim. Hızla kazandığım takipçiyle birlikte kendime olan güvenim artıyor, güvenim arttıkça kendime daha fazla özen gösteriyordum. Artık insanlar benden fenomen Öykü Başar diye söz ediyor, evime türlü hediyeler yolluyorlardı. Şu teknoloji ne büyük bir nimet... Benim gibi bir hiçe varlık bahşetti.

İlaçlarıma baktım. Onları bırakmak zorunda kaldım çünkü bana kilo aldırıyorlardı. Bir kilonun bile takipçilerimi nasıl uzaklaştırdığını gördüm. İnsanlar aldığım kilolardan yakınıyor, çirkinleştığimi söylüyorlardı. Yüzsüz kız mı, sonunda bir insan olmamı sağlamış itibarım mı? Yüzsüz kızın sesini duydum. “Hayat dışarıda değil Öykü.” Duymak istemiyordum onu. Kulaklığımı kaptığım gibi en gürültülüsünden bir müzik

açtım. Bangır bangır müzik çalıyordu, şu teknoloji olmasa ne yapardım diye düşünürken yüz­süz kızın sesinin müziğin arkasından sinsice yükseldiğini ve giderek şiddetlendiğini hissettim. Duymak istemiyordum onu, doktorum haklıydı belki de ilaçlarımı içmeli, yine gerçek hayatta görünmez bir hayalet olmalıydım. Gerçek yalandı. Alev saçlı kızın yaşadığı dönemde yaşasam bir birey olamazdım. İnsanlar bana katlanmıyordu nihayetinde. Ama anonimken bir bireydim. Sonra kendimi keşfettim. Olmadığım biri gibi davrandım insan olabilmek için ama bir fotoğraf karesinde rol yapmak günlerce durmaksızın rol yapmaktan çok basitti. Evden çıkmak zorunda değildim, tüm siparişlerim tek bir tuşla evime gelirdi. Böylelikle çökmüş gözaltılarımı, dağılmış saçlarımı ve çirkin kıyafetlerimi saklayabilirdim. Saçlarımı çekmeye başladım. Müzik ve kızın sesi birbirine karışmıştı şimdi. “Alev saçlı kızın hayatı gerçek değil, kilo alırsan itibarını kaybedersin, ilaçlar zehir, teknoloji seni var etti...” Bağırıyordum sanırım. Kendim de bilmiyorum. Bildiğim tek şey ilaçları içemem. Onlar zehir. Onları içemem, içemem, i-çe-mem!

Öykü'nün annesi koca bir göze benzeyen kameraların ve sesini kaydetmeye hazır gazetecilerin karşısında dimdik durmuştu. Beş gündür haber alınamayan kızı hakkında bir açıklamaya yapmak için buradaydı. Bir kez daha omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes daha aldı ve konuşmaya başladı:

— Kızım Öykü, pek çoğunuzun bilmediği üzere şizofreni hastasıydı. Tedavi gördüğü sırada ilaçlar onu uyuşturdu, toplum dışladı ve o da kendini odasına kapattı. Babası ve ben mutlu olabilmesi için her türlü imkânı sağlamaya çalıştık. Burada

teknolojiye minnettarız ki kızımın karşısına sosyal medyayı ve oyunları çıkardı. Onun için mutluyduk, ilaçlarını kullanıyordu. Zamanla gerçek hayata da uyum sağlar dedik. Fakat gün geçtikçe odasına daha bağımlı hale gelmeye başladı. İhtiyacı olan her şey odasında, artık dışarıya ihtiyaç duymuyordu. Arkadaşları dahi bir telefonun içindeydi, onları görmeye ihtiyacı yoktu. Fakat yine de ilaçlarını kullanıyordu ve hastalığını yenersen bu durumdan da çıkarabiliriz diye düşündük fakat o sırada bir şey oldu. Kızım açtığı oyun yayınları sayesinde keşfedildi, insanlar hızla onu tanıyor, takip ediyor ve daha fazla içerik ve fotoğraf talep ediyorlardı. Kızımın bir süre ne kadar mutlu olduğunu gördüm, gözlerinden okunuyordu bu fakat fark ettim ki ilaçlarını ona götürdüğümde içtiğini söylüyor, ama içmiyordu. Instagram’a attığı fotoğraflarda insanlar kilo aldığını fark etmiş, bundan başka bir şey konuşulmaz olmuş. Sanal dünyanın sahte insanları karşısındaki gencecik bir kızı yalnızca duygusuz, hayali bir karakter gibi görmeye başlamışlar. Tedaviyi reddetti ve her geçen gün kötüleşti. Onu dün akşam bir ormanda kostümcüden aldığı kıyafetlerle yarı baygın halde bulduk. Kızımızı kaybetme korkusuyla bir an ne yapacağımızı şaşırdık. Acilen hastaneye kaldırıldı ve tedavisine başlandı. Bilinci açılmaya başladığında gerçek dünyayı bulacağını sayıklıyordu. Durumu iyi fakat şimdi size sorarım. Kızımı önce mutlu eden fakat odasına bağımlı hale getiren, sonra sosyal medyayla tanışmasını sağlayıp bir deliliğin içine iten teknoloji bir külfet midir yoksa kontrolünü kaybetmiş bir şeytan mı?

Yazardan

Bu öyküyü yazmamdaki amacım hazırladığım romanın yanında kendimi bir öyküyle test etmektir. Nereden başlayabileceğimi bilmiyordum fakat bunu yarışma ile yapmanın yolunu daha da berraklaştırabileceğini düşünmüştüm. Öyküyü yazarken ise çok sevdiğim Metro serisinin bilinmezlik hissiyle beraber Lovecraft'ın insan bedenine yüklenen anlama karşı çıkıp onu parçalara ayırıp bunu korku malzemesi olarak kullanmasından ilham almıştım. Umutsuz geleceğimizi her zaman gökyüzüne bakarak aydınlatabileceğimizi düşündüğümünden de uzayda geçen bir "son umut" temasını işlemek istemiştim. Öyküyü içime sinerek yazmış olsam bile kelime sınırından dolayı kendimi çok da ifade edemedim. Umarım beğenirsiniz.

Kapadokya Üniversitesini seçme sebebim ise istediği türün kafama uymasıydı.

Alpaslan YILDIRIM

Sakarya Cevat Ayhan Fen Lisesi, Sakarya

İnsan Ötesi

Alpaslan YILDIRIM

Sonu gelmez gelişmeler ile hep bir adım ötesine geçebiliyorduk, gelişmelerimiz büyük filtreden git gide uzaklaşmamızı sağlarken, bir başka ev hayallerimiz şu zamanın insanlarını kurtaramayacak kadar uzaktaydı, yıldızlar sönmeye başlamıştı. Gezegenler yaşamı desteklemeyecek derecede soğudukça hayata duyulan umut yıldızlar ile sönmüştü. Gelecek nesli düşünen bir grup insan ise Selenophile adını verdikleri bir uzay gemisi planlıyorlardı, onlar gökyüzüne baktıklarında kendilerinde dehşet ve hayranlık uyandıran bu uydunun adını gemilerinde kullanmak istiyorlardı, onların deli olduklarını düşünenler çıkmaya başlamıştı fakat onlar diğerlerinin aksine bakış açılarını değiştirmişlerdi, yok oluşu kabullenmiş ve başkaları için doğumu sağlamayı hedeflemişlerdi.

Delik deşik edilen Dünya'nın yüzeyinden kırmızı bir sıvı çıkmaya başlamıştı, kimse bunun 6. kitlesel yok oluşu getireceğini düşünmemişti. Sıvının yaydığı metan gazları yüzünden sıcaklık ortalamanın çok üstüne çıkmış ve Dünya üzerindeki popülasyonun büyük bir yüzdeliği yok olmuştu, şehirler yıkılmış, toplu yıkımlar gerçekleşmişti. Geç kalınsa bile insan türünün hâlâ umutları vardı: Selenophile. Dünya'ya çok uzak olmayan bir yerde kızıl cücenin yörüngesinde dolaşan bir gezegen keşfedilmişti. Bu keşif ile deli olarak nitelendirilen bu

bilim adamlarının değeri artmıştı, yatırımcılar tam anlamıyla yok olan bu Dünya’dan kurtulmak için onlara destek oluyordular, bu destekler sayesinde içerisinde popülasyonu başka bir yerde yeniden başlatacak Selenophile kurulmuştu. Yıkılan Dünya’da tek bir şirket kalmıştı, tek amaçları kalan insanlığa Selenophile’in ikinci rotasına kadar destek verme olan “Tanrı’nın Gözyaşları” kurulmuştu, yıldızlar arası iş bitiricilere sahip olan bu şirket Selenophile’in bir numaralı destekçisiydi.

Selenophile normal rotasında ilerlerken anlam verilemeyecek bir şekilde sinyaller kesilmişti ne personeller ne de insansız robotlar sinyal gönderebiliyorlardı. İnsanlığın son umutları da sönmüştü, yeniden inşa edilebilmesi imkansızdı, TG’nin iş bitiricileri her ne kadar Selenophile’e ulaşım olayları aydınlatmak isteseler de sinyal olmadığından koordinatlara sahip değillerdi, bunu kıyamet olarak görenler de vardı. Yavaş yavaş ölümü bekliyorlardı, ta ki...

Alarmı kapattı ve kalktı, hala daha niye işe gittiğini anlamıyordu, yaptığı iş bitirici işinin modası geçeli çok uzun süre olmuştu, şu anda TG’nin de izni olmadığından keşif görevine çıkamıyordu. Vücudunu sarıp sarmalayan ince soğutucuyu giydi, sonuçta modern sorunlar modern çözümlere ihtiyaç duyarlardı. Kahvaltısını yaptı ve babasının eski hard diskini incelemek için yanına aldı. Toplu taşımayı beklemeye başladı, çok büyük bir yerde yaşamadığından kısa bir yolculuk olacaktı. Babasını Selenophile’de kaybetmişti, “Ne trajik olay, bir anlığına buna inanmıştım.” diye düşünmüştü. Kafasını cama yaslayıp dışarıyı izlemeye başladı, eski Dünya’nın fotoğraflarını görmüştü ve her zaman ne kadar şanssız olduğunu düşünürdü, kasvet ve havayı saran pis koku onu hasta ediyordu,

herkes gibi o da yakında akciğer kanserine yakalanacak gibi görünüyordu, tabii ki o zamana kadar hayatta kalabilirse.

İş yerine adımını attığında lakaytlığı hissedebilmişti. Ab-lası olarak gördüğü Agnes ona göz kırpmıştı, Paul ise elini sakince sallayıp onları geçiştirdi. Herkes onun elinde tuttuğu şeyi görmüştü, çok öncesinin teknolojisi bir aygıt tutuyordu. Agnes kaşlarını çatarak onun peşinden geldi,

— Elinde tuttuğun şey de ne?

Paul şaşırılmış bir ifadeyle ona baktı ve;

— Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun, eski bilgisayarlarda kullanılan bir depolama birimi, babamın bilgisayarından söktüm.

Agnes sırtarak ona bakmaya başladı,

— Heyecan verici değil mi?

Paul gülerek kafa salladı,

— Hadi, gizemleri açığa çıkartalım.

Gündelik işleriyle uğraşmadan önce hard diski kontrol için bilgisayara taktılar, hâlâ çalışıyor olmasını garipsemişlerdi, heyecanlı bir şekilde izliyorlardı.

— Tıkla artık şu dosyaya Paul!

Diye bağırdı Agnes, dosya öylesine yavaş açılıyordu ki ikisinin de beklentileri artmıştı, belki eski dünyadan bir fotoğraf belki de günlük parçası, ne çıkacağı önemli değildi, nostaljiyi arıyorlardı. Karşılaşacakları şeyi ise hiç tahmin edememişlerdi.

“Y A R D I M” Mors alfabesiyle “Yardım” yazısının yazıldığını gördüler,

— Yardım mı?”

Dedi Agnes, Paul anlık bir hışımla göndericiye baktı, bu yeni bir mesajdı. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Koordinatlar ekrana çıkmaya başladığında Agnes bağırma-mak için kendini zor tutuyordu, bunlar Selenophile’in geç-meyi planladığı sönmüş yıldızın koordinatlarıydı, Selenophi-le’i bulmuşlardı.

— Bak bunu beklemiyordum işte.

Paul histerik bir kahkaha attı, Agnes ise şok olmuştu,

— Onları kurtarmalıyız Paul, en azından hala yaşadıklarını kanıtlamalıyız, hala varlar!

Koordinatları defalarca okumuş olan Paul kafasını bilgi-sayardan çevirdi ve;

— Bu kadar süre boyunca yoktular, şimdi ortaya çıkmalarının bir sebebi olmalı. Onları bulacağım Agnes, tek başıma halledeceğim bu işi.

Agnes sinirlenmiş bir biçimde onun üzerine yürüdü,

— Tek başına gitmene izin veremem Paul, bu delilik.

Paul bu cevabı tahmin etmiş olacak ki ezberden bir karşılık verdi,

— Sen de biliyorsun ki bu sözler beni fikrimden döndüremez, ben bir iş bitiriciyim, bana güvenmeni istiyorum.

Agnes mutsuz bir biçimde,

— Bunu rapor etmeyeceğiz.

Dedi.

Kendi kişisel gemisini hazırlamış ve kimseye bir şey anlatmamıştı, hızlıca gidip gelecek, işi halledecekti. İzinsiz kalkışı ise kimse umursamıyordu artık, ölümü bekleyen insanlığın

üzerindeki rehavet onları işinden ediyordu. Motora güç verdi ve kalkışı halletti, rotayı kaydetti ve uzayın karanlığına kendini bıraktı.

Babası her zaman ona ışık saçan yıldızlardan bahsetmişti, gökyüzündeki şölene hiçbir zaman tanık olamamıştı. Kızıl cüceler ise hala varlıklarını sürdürüyorlardı, “Hiç yoktan iyidir.” diye düşündü.

Uzay onu dinginleştiriyordu, geminin havalandırmaları temiz hava veriyordu ve yolculuk şimdiden onun için keyifli hale gelebilmişti. Sönmüş yıldızın yörüngesine girdiğini yavaş yavaş hissedebiliyordu. Yıldızın yörüngesine girip radarları çalıştırdı, kütle arıyordu. Modern teknoloji sayesinde kütle çekimine bakarak cisimlerin yerini tespit edebiliyordu. Küçük de olsa bir kütle fark ettiğinde rotayı oraya hazırladı ve uzay gemisini oto pilota aldı. Babasını yeniden görebilecekti.

Kudretli Selenophile, insanlığın son kalesi. Garajdan içeri girerken deli edici sessizliği fark etmişti fakat umursamadı, ölü ya da diri birileri burada var olmuştu ve bunları açığa çıkartmak zorundaydı, eğitilmiş bir askerdi ve kaba kuvvetle alt edemeyeceği kişi sayısı azdı. Dik duruşlu ve az da olsa ideallerine bağlıydı. Bir umut kahramanı olmak istiyordu.

Kılıçlarını elinde sıkı sıkıya tutuyordu ve tabancalarını ulaşabileceği bir yere koymuştu, görünürde hiçbir şey yoktu fakat yürümeye devam etti. İlk kontrollerden teknik bir arıza olmadığını fark etti, üzerindeki zırh oksijen seviyesini normal gösteriyordu. Bu tarz olaylarda gemiye giren kişiye uyarı olması için oksijen miktarı %2 oranında düşürülürdü. Sırada mürettebata ne olduğunu bulmak ve mesajın kim tarafından gönderildiğini keşfetmek kalmıştı.

Gemi tamamen karanlıktı, kimse yoktu. Gizli taraflara bakmamıştı fakat buna ihtiyacı olacağını düşünmemişti, kozalar yerindeydi, robotları ise görememişti. Gemide dolaşırken Agnes’e rapor vermek aklına gelmişti, adım adım her şeyi not almalıydı, bu şekilde ilerleyebileceğinin farkındaydı. “Müret-tebat kayıp, robotlar kayıp, teknik arıza yok.” kısa ve net bir rapordu. Son olarak geminin burnuna yani kontrol odasına gitmeyi düşündü, orada birilerini bulabileceğine inanıyordu. Yavaşça ilerlemeye başladı ve kapının önünde durakladı. Ne görmeyi beklediğini düşündü. Kapıyı açtı ve sıkıca tuttuğu kılıcını gevşetti.

— Paul, gelmişsin demek.

Karşısında duran adamı bir yerden hatırlıyordu sanki. Odada birçok teknisyen dursa bile herkes orada değildi, bu kişilere babası da dâhildi. Sorgular hâlde gözlerini etrafta gezdir-diğini gören adam yavaş adımlarla yaklaştı, bir şeyler doğru de-ğildi, o adamda farklı bir şeyler vardı. Sanki insan gibi değildi.

— Selenophile’e hoş geldin Paul, şaşırdığının farkındayım fakat görebileceğin üzere hâlâ hayattayız. Gözlerinden ve kalp atışlarından anlayabildiğim üzere heyecanlısın.

Paul dehşete uğramış bir biçimde ona baktı,

— Kalp atışlarım mı?

Adam Paul’un kolundan tutup onu cama doğru yaklaştırdı,

— Kalp atışları Paul, bunu hissetmem ya da duymam seni şaşırttı mı yoksa?

Paul kolunu çekip ondan uzaklaşmaya çalıştı,

— Nesin sen?

Bütün herkes ona bakıyordu, içgüdüleri ona kaçması için bağıırıyordu, o ise yerine sabit kalmış bekliyordu, insan evriminin kilit mekanizmalarının temellerinden biri olan “kaç” veya “savaşı” uygulayamıyordu, donmuştu.

— Sorular her zaman vardır Paul, bazen ise kabullenmek en mantıklısı olabilir. Neden seni seçtik ve neden buradasın? Soruları boş ver, tek gerçek burada olman. Sen bizim elçimiz olacaksın.

Her şeyin fazla hızlı ilerlediğini düşünen Paul kendine gelerek ayağa kalktı, tek düşündüğü dönüş yoluordu. Kalkıp koşmaya başladı fakat onu anında yakaladılar,

— Neden kaçırıyorsun Paul? Görebileceğin şeyleri düşünsene, sana sunacağım gerçekleri bir hayal etmeni istiyorum.

Adam ona yaklaştı ve vücudundan tutarak onu cama doğru fırlattı, daha toparlanamadan onu tuttu ve kafasını yakaladı, bir şey çıkartmaya çalışıyordu, Paul’un gözleri önünde her şey bozulmaya başlamıştı. Sanki gözlerindeki filtre kalkıyor gibiydi, kafasındaki çipi çıkarttıktan sonra Paul etrafına bakındı, mürettebattan birkaç kişinin cesetleri parçalanmış bir halde yerde yatıyordu. Doğrulup etrafına bakınan Paul robotlarla karşılaştı,

— Yeni vücudumu beğendin mi Paul? Gözlerindeki filtreler kalkınca karşıdakine duyduğun empati de azalmış gibi, bana bir canavarmışım gibi bakıyorsun. Ben ise insanlardan çok daha iyi bir şeye evirildim, ben insanın ötesine geçtim, ben evrimimizdeki sonraki adımım, ben homo novusum.

Gözlerinden çıkan ışık Paul’un vücudu üzerinde geziniyordu, metalik yüzü korkutucu bir hale gelmiş ve insanlara benzetilmeye çalışılan bu robotların yüzleri parçalanmıştı,

onların içinde bir bilinç vardı. Adam onu cama vurup zorla yıldıza doğru baktırdı, sönmemişti hala az da olsa ışık saçıyordu ve gözlerini yakmaya başlamıştı.

— Hiç baktığın gerçekliği sorguladın mı Paul? Hiç umutsuzluğun bilerek yaratıldığını düşündün mü?

Yaşam hâlâ devam edebilir fakat buna insan olarak devam edemezsin, zayıf vücudundan kurtul ve bize katıl. Kurtulanlardan ol.

Paul ani bir sinirle,

— Seni hasta ruhlu ucube!

Diyerek tabancasıyla adamın sol lensini patlattı, adam gerinip sert bir yumruk attı. Tam göğsüne indirdiği darbe nefes almasını engelledi. Doğrulup kılıcını çeken Paul ikinci darbeyi engelleyip bir tane daha darbe indirdi fakat metal plakaya zarar gelmemişti ve kapıya doğru yöneldi. Adam sol kolundaki plakayı kaldırıp bıçağını çıkarttı ve vücudundan beklenmeyecek hızda Paul’un burnuna yumruğunu indirdi, burnundan kan fışkırırken adama baktığında karşılaştığı şey onu dehşete uğratmıştı, kıvılcımlar çıkan kafasına rağmen hala aynı şekilde savaşılabiliyordu. Doğrulup ateş etmeye başladı, atışların çoğu tutsa bile bu onu durdurmaya yetmemişti, bıçağın tek bir darbesiyle sağ kolunu kesip koparmıştı.

Alarmlar çalıyor, kargaşa onu sağır ediyordu. Kan kaybı onu halsizleştirse bile ilerlemekten geri durmuyordu, medikal bölümüne doğru ilerliyordu fakat gözlerindeki filtrelerin kalkmasıyla birlikte her şey çok daha farklıydı. Ana salona girdiğinde karşılaştığı manzara çok farklıydı, bir sürü asılmış insan vardı, nizami bir biçimde planlı bir intihardı bu. Onlar bilinçlerini aktarmış insanlardı.

Medikal bölümüne girdiğinde ilk yaptığı iş kan kaybını durdurmaya yönelik bir şeyler aramak olsa bile tek bulabildiği protez bir koldu. Protez kol, kola kenetlenerek kan kaybını tamamen durduruyor ve bilinç ile özdeşleşip normal bir kol görevi görüyordu. Vücudunu metalleştirmek hoşuna gitmese bile bulabildiği tek çaresi buydu, insanlığından bir parça daha kopup gidecekti. Kısaçaları koluna yerleştirdi ve kablolar ile kafasına bağladı, çok sancılı bir süreci fakat işin sonunda halletmeyi başarabildi. Havalandırma kanalına girdi ve ilerlemeye başladı, pilot kabininin yakınlarında karşılaşmayı beklemediği o kişiyi gördü, babasını.

Bilinci yavaş yavaş açılan babası ağır yaralar almış bir biçimde ona bakıyordu, hasret gidermeye zamanları yoktu fakat Paul ona sarıldı,

— Paul, Selenophile’i kurtarman lazım, teknisyenler yol üzerinde fikir ayrılığına düştüler ve insan bedenini terk etmeye karar verdiler. Kalanlar ise teker teker infaz edildi. Son anlarımı yaşıyorum fakat onlara karşı gelmelisin, bunu herkes için yapmak zorundasın.

Paul afallamış bir şekilde ona baktı, onun yaşadığını görmesi onu şaşırtsa bile dediklerinde haklıydı,

— Baba, seni özledik.

Paul kendini zar zor tutuyordu, son zamanlarda her şey öylesine hızlı geliyordu ki bu tempo onu yaralamaya yetmişti.

— Biliyorum Paul, fakat artık duygusallığa ayırabileceğimiz zaman kalmadı, herkesi kurtaramayız ama en azından bir şansın var. Git şimdi.

Paul’un gözyaşları dökülmüştü,

— O sendin.

Babası ise sadece,

— Her zaman zeki biriydin Paul, kadere inanırım ve senin burada olman senin kaderindi, benimle alakalı değildi.

Diyebildi.

Pilot odasında sadece o adam duruyordu ve gözünü tamir etmeye çalışıyordu, Paul onu incelediğinde kalbini görebildi, hedefini bulmuştu. Gerindi ve bir anda üzerine atladı, metal kolu ekstra güç sağlıyordu ve indirdiği darbe bu sayede güçlü olmuştu,

— Hiçbir şeyin farkında değilsin, evren değişiyor ve buna uyum sağlamak zorundayız, bir sonraki adıma geçmeliyiz. İnsan vücudu artık yaşama elverişli değil, anlamıyorsun.

Paul ise hızlı adımlarla saldırırken bir yandan cevap veriyordu,

— Beni ben yapan şey sadece bilincim değil, geride bırakacaklarını düşün. İnsanlığını kaybedeceksin, hayatta kalmak için böylesine deforme olmanın karşılığı ise ne olacak?

Adam duygu belirtisi göstermeden karşı koymaya çalışsa bile Paul son gücüyle saldırıyordu,

— Canlılığın tek amacı var olmaktır Paul, ne gerektirdiği veya bu yolda neyin harcadığı önemli değil.

Paul son bir kere cevap verdi,

— Aramızdaki fark da bu ya, bizi diğerlerinden ayıran şey bilincimiz ve yapımız, tek amacımız var olmak değil. Var olurken kendimizi kaybetmemek, bizi biz yapan parçaları kaybettiğimizde geride sadece bilinç kalır, yaşam değil.

Adam anlık bir hışımla Paul'un göğsüne bıçağını saplamıştı, nefesi kesilen Paul son saniyede silahını çıkartıp iki kere ateşleyerek adamın hem diğer lensini hem de kalbini paramparça etmişti, son gücüyle hareket etmeye çalışan adam ise yere yığılmıştı. Paul yaşamın kendisinden sökülüp alındığını fark etmişti.

Odanın köşesindeki robot silueti gözüne çarptı, son gücüyle ona doğru yürüyüp bilincini ona aktarmak için beyniyle bağlantı noktası oluşturdu. Geçiş sandığından daha korkutucu olmuştu, bütün o anları gözünün önünden geçiyordu. Gözlerini kapattı ve açtı, net görüyor net düşünüyordu fakat artık insan değildi. Adım attı fakat onu insan yapan hiçbir özelliği kalmamıştı. Robotların silahlarını biliyordu ve teker teker hepsini çıkartmıştı, kapı aniden açılmıştı. İçeri mürettebattan geri kalanlar girdi ve ona doğru hücum ederlerken Paul hiçbir şey hissetmiyordu, her birinden ayrı bir darbe yiyor fakat bunu umursamıyordu. Teker teker hepsini kılıcıyla biçti. Yediği darbeler robot bedeni için ölümcüldü fakat hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, tek yapması gereken konsola ulaşmaktı, ilerlemeye başladı. Adımları güçsüzleşiyor ve enerjisi tükeniyordu fakat konsola yetişebildi, koordinatlarla beraber ana merkeze bir mesaj gönderdi. Son hissettiği şey ise varlığının yavaş yavaş sönüşüydü.

Agnes bilgisayarına bakarken bir anda bildirim gelmişti, kontrol ettiği anda mesaja:

— *Ne Büyük Maceraydı Ama! Gelin ve İnsanlığı Kurtarın!*

Yazıyordu, Selenophile'in sinyallerini almaya başladığında Paul'un da kalp atışlarını kontrol etmişti, gözlerinde yaşlarla kat şefine haber vermeye gitti...

Yazardan

Öncelikle yarışmanızı internette verdiğiniz reklamlardan öğrendim. Uzun süredir öyküler ve çeşitli kurgular yazmayı istiyordum bu da bana kendimi denemek için bir fırsat oldu. Yazarken ben de kendimce bir farkındalık yaratabileceğime inandım. Gençlerimize bu umudu aşıl原因an Kapadokya Üniversitesi bizleri yazmaya yönlendirdiği için teşekkür ediyorum.

Havva Nur YILDIZ

Naci Gökçe Anadolu Lisesi, Ağrı

İkinci Bir Şans

Havva Nur YILDIZ

Acı beni kör etmiş; göz kapaklarım kapalı olsa da bembeyaz bir ışık kaplamıştı göz bebeklerimi. Vücudum her zerresine kadar uyuşmuştu, terden sırlıslık bir halde buldum kendimi. Nasıl bu hale gelmiştim. Kafam çok karışmıştı. Gerçekliği algılamam birkaç saniyemi aldı. Bu kötü bir kâbustu ve o sırada yatağımdan düşmüşüm, vücudumdaki acılar bundan kaynaklanıyordu herhâlde. Doğrulup tekrar yatağıma uzandım. Kısık sesimle kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım; sadece kâbustu, evet sadece kâbus. Yataktan doğrulup saate baktım, sabahın altısıydı saat. Gözkapaklarım sürekli olarak açılıp kapanıyor ve başım zonkluyordu. Ağır adımlarla bilgisayara doğru ilerledim. Ekibimdeki üyelerime kısa bir mesaj çektikten sonra tekrar yatağıma uzandım. Böyle önemli bir güne hazırlıklı girmem gerek diye düşündüm. Bu sefer kararlı bir ses tonuyla “Kendine gel Bi! Dünya Komitesi’nin önüne böyle çıkamazsın!” diye söylenmeye başlamıştım ki, beklediğim mesaj sesi geldi. Sonunda zaman gelmişti, hazırlanıp laboratuvara gitmem gerekiyordu. Eğer bugün her şey umduğum gibi gerçekleşirse artık kabuslar olmadan rahat bir uyku çekebilecektim...

Salonda otuza yakın meraklı göz karşısında konuşacak olmak heyecanını kat ve kat arttırıyordu. Kalbinin gümbürtüsü salondaki belli belirsiz sesleri bastırıyordu. Artık başlaması gerekiyordu, elindeki dosyalara son kez göz gezdirdikten sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı:

— Dünyalar Komitesi üyeleri, izninizle başlamak isterim.

Dedi. Salon aniden sessizliğe gömüldü ve bütün başlar ona doğru çevrildi.

— Evet. Uzun bir aradan sonra Dünyalar Komitesini tekrar bir araya toplamamın sebebini hepimiz biliyorsunuzdur sanırım?

— Tabi Profesör Bi. Yıllardır en iyi bildiğimiz, bütün dünyanın kafasını kurcalayan tek konuya bir çözüm bulmak için toplandık diye düşünüyorum.

— Aynen öyle Profesör. Hepimizin de bildiği üzere dünyada hızla artış gösteren ve günümüzde kırk milyarı aşmış durumda olan insan nüfusu dünyanın sonunu getiriyor. Kaynaklarımız tükenmenin eşiğinde, dünyamızın sosyal ve ekonomik dengesi çöktü. Bu çöküşlerin bir sonucu olarak da krizler, savaşlar, devletler arası kargaşa ve daha bunun gibi birçok sıkıntı ortaya çıkmakta. Bizler bu tür sorunları çözerken sürekli yanlış yollar kullandık ve bu bize daha çok sorun yarattı.

Diye açıkladı.

— Bize bildiğimiz şeyleri neden anlatıyorsunuz Profesör. Akla gelen her yöntemi denedik. Uygun görünen her çözüm yolunu yanlış buldunuz. Sanırım size kalırsa yerimizde oturup sonumuzun gelmesini beklemek en doğru olanı. Ama biz bunu yapamayacağız Profesör. Ne kadar yanlış bulursanız bulun!

Doktor Ro derin bir nefes aldı. Kendisi Dünyalar Komitesi'nin yeni üyesi olmasına rağmen Profesör Bi'nin bu komitede bulunmasını çok yanlış buluyordu. Onun fikirlerinden ve varlığından çok rahatsız oluyordu. Derin bir iç çekerek kararlı bir tonda konuşmasına devam etti;

— Haftalar önce meslektaşım Doktor Li ile yeni bir mutant virüs ürettik. Ürettiğimiz bu virüs saniyede bin ölüm yaratabilecek kadar güçlü. Bu virüs hava yolu ile bulaşıyor, mutant vücuda girdikten bir dakika sonra acısız bir şekilde öldürüyor. Eğer bu virüsü kaynakları tükenen ve zayıf bölgelere yayabilirsek birkaç yılda ya da belki aylar içinde insan nüfusumuz istediğimiz sayıya düşürebilir ve olabilecek iç savaşlarında önüne geçebiliriz.

Profesör Bi, Dünyalar Komitesinde bulunan üyelerin onay vermesinden korkarak ve Doktor Ro'nun da sözünü kesmeye dikkat ederek hemen araya girdi:

— Bunu asla yapmamalıyız Doktor Ro! Saniyede bin ölüm yaratabilecek bir virüsü kontrolümüz altında tutmamız imkânsız. İnsan nüfusunu düşürmek istiyoruz sadece, insanlığı yok etmek değil bizim amacımız.

Salondaki birçok komite üyesi bu fikri onayladı:

— Profesör Bi bu konuda haklı. Virüs yaymak insanlık ırkı için çok tehlikeli, doğabilecek sonuçları bilemeyiz.

— Çok doğru konuştunuz profesör. Böyle bir riski göze alamayız.

— Virüs yayma fikri üç yıl önce Doktor Kli tarafından dile getirilmişti. Ne yazık ki çalışmasını bitirmeden yaptığı

virüse kurban oldu. Çok şanslıydık ki virüs daha tamamlanmadığından bulaşma riski yoktu.

Dedi Dünyalar Komitesi üyesi.

— Daha iyi bir fikriniz varsa söyleyin Profesör Bi! Her çalışmayı yanlış buluyorsunuz, gezegenimiz tükenmenin eşiğindedeyken burada kurtuluş yollarını harcamayalım!

Dedi Doktor Ro.

— Elbette bir fikrim var Doktor, yoksa sizin gibi önemli insanları boş yere toplamazdım, dedi ve yardımcı sunucuya onaylayan bir bakış attı. Yardımcı sunucu toplantı boyunca elinde bulundurduğu kumandada bir tuşa bastı ve ekranda bir şehrin resmi belirdi. Bu şehrin ortasında sokaklar boyunca kanallara ayrılan bir nehir vardı. Her bir kanalın etrafını sıralı ağaçlar çevreliyordu. Şehirde bulunan bütün yapılar şimdiki gibi göğe uzanmıyordu aksine hepsi birkaç katlı konutlardı. Günümüz dünyasından çok farklıydı bu şehir; doğal güzellikleri insanları adeta büyülüyordu. Bu görüntüleri gördükten sonra salondaki birçok kişinin yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Doktor Ro, sırttan bir ifadeyle Profesör Bi 'ye döndü ve konuşmaya başladı:

— Buda nedir Profesör, iki binli yıllardan kalma kayıtlar mı buldunuz? Bu kayıtları bulmak için çok zorlanmış olmalısınız.

Dedi Doktor Ro.

— Hayır.

Dedi Profesör Bi. Yüzüne kararlı bir ifade takınarak hızlı adımlarla ekranın önünde bulunan, üstü örtülü yere doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmeden hızlı bir hareketle örtüyü çekti. Örtünün altında ekranda yansıtılan şehrin küçültülmüş hali

vardı. Bu o şehrin birebir kopyasıydı. Tek fark her şeyin küçük olmasıydı. Komite üyelerinin yüzünde şaşkınlık ve hayrete benzer bir ifade yerleşti.

— Bbbuda nedir ppprofesör?

Diye kekeleyerek soru sordu Dünyalar Komitesi üyesi.

— Evet Bi. Bunun ne olduğunu bize açıklar mısınız?

— Tabi General. Öncelikle bu görmüş olduğunuz şey ekranda göstermiş olduğum şehrin küçük hali, resimde görünen insanlarda küçültülmüş durumda. Ben ve ekibim aylar önce başladığımız bu projeden yaklaşık dört hafta önce olumlu sonuçlar almaya başladık. Amacımız insanı küçülterek daha az kaynak tüketmesini ve daha az alan kaplamasını sağlamak. Şu şekilde göstereyim...

Dedi ve elini önünde bulunduğu kasabanın içine nazikçe koydu. Kasabada bulunan insanlardan biri Profesör Ar'ın avucunun içine doğru girdi. Profesör toplantı masasına doğru ilerledi. Avucunu açtı ve elindeki küçültülmüş insanı masaya bıraktı. Masadakiler bu küçük insanı görebilmek için öne doğru eğildiler. Karşılarında kanlı canlı bir insan görmek kimilerini şaşırtmış kimilerini ise ürkütmüştü. Profesör Ar konuşmasına devam etti:

— Gördüğünüz gibi sayın Dünya Komitesi, insan küçültme çalışmasına başlarsak yoğun nüfus artışımızı durdurabiliriz.

— Nasıl olacak bu profesör? Kalan ömrümüzü bir bit gibi hayvanlara yem olarak mı geçireceğiz? Bu mu düzenli bir şekilde azaltacak nüfusumuzu?

— Şu şekilde olacak profesör.

Dedi. Ardından sekreter elindeki kumandada bir düğmeye bastı ve tavandan masaya doğru beyaz bir ışık çıktı. Çıkan ışık Profesör Bi'nin masaya bıraktığı küçük insana doğru geldi ve bu küçültülmüş insan aniden normal boyuttaki bir insana dönüştü. Komite üyelerinin ağzı açık kaldı. Kısa bir sessizliğin ardından ilk konuşan Doktor Ro oldu:

— Diyelim ki kabul ettik. Daha sonra projenizi kendi çıkarlarınız doğrultusunda kullanıp bizleri küçülterek bir karınca çiftliğine tıkmayacağınız ne malum Profesör.

Doktor Ro'nun bu sözleri komitede tartışmaya yol açtı kimileri küçültülme fikrini doğru buluyor, kimileri ise çok kaygılanıyordu.

— Merak etmeyin doktor. Böyle bir ihtimalin gerçekleşme olasılığı yok. Çünkü biz insanları ayrı ayrı küçültmeyeceğiz, uzaydan göndereceğimiz bir ışın dünyadaki bütün insanları küçültecek, yalnızca sizi değil!

Profesör Bi'nin çalışması başka şansları olmadığı için komitede çoğunluk tarafından haklı bulundu. İnsan küçültme çalışması Bi'nin sergilediği zor bir uğraş sonunda kabul edilmişti...

Aradan geçen kısa sürenin ardından hazırlıklar tamamlandı. Zaman gelmişti artık. Bütün dünya kendini hazırladı ve gereken emirler verildi. Dünya'nın etrafını çevreleyen uzay araçları harekete geçti. Verilen komutun ardından uzay araçlarından gönderilen ışınlar dünyaya yöneldi. Gök gürültüsüne benzeyen bir ses çıktı ve ardından bütün dünyanın üstünü beyaz bir ışık örtüledi. Beklenen sonunda gerçekleşmişti, insanlık küçülmüştü artık. Bir süre boyunca insanlar yeni boyutuna alışmaya ve hayatta kalmaya çalışsalar da beceremediler. Çünkü Profesör'ün buluşu beklediği gibi sonuçlar vermedi.

En ince ayrıntısına kadar düşünüldüğü sanılan bu projede hesaba katmadıkları bir durum insanlığın sonunu getirdi. Herkesi küçülttüğümüz gibi büyütebiliriz denmişti ama bir daha asla büyüyemediler. Çünkü bir bit boyutunda olan insanlar dev gibi makineleri çalıştırmak için çok küçüktüler. Bir zamanlar ayaklarının altında ezdikleri sinekler, karıncalar, örümcekler ve daha birçok hayvan çeşidi şimdi insanları kolay bir hamlede yutarak soylarını tükettiler...

Kendi hatalarına kurban oldular, kendi teknolojilerine ve kendi icatlarına. Doğru şeyi yaptıklarını düşündüler her seferinde. Oysaki hatalarını sorgulayıp ders çıkarsalar hiç bu duruma gelmeyeceklerdi. Ama herkes gibi bu insanlıkta hak ediyordu ikinci bir şansı...

On beş gün boyunca Dünya'ya yapılan hiçbir çağrısına cevap alamayan astronotlar artık iniş kararı aldılar. Sekiz yıl önce Mars'a gezi için çıkan Uzay Seyahat Gemisi artık geri dönüyordu. Üç ay süren geri dönüş yolculuğu sonunda bitti ve gemi Dünya'ya iniş yaptı. Kapılar açıldı ve gemiden seyahat için giden iki yüz tatilci indi. Yanlış yere iniş yaptık diye düşündüler çünkü indikleri yer çok ıssızdı. Haftalar boyunca bu yeni dünyanın sokaklarında gezdiler ama insanlara dair tek bir ize bile rastlayamadılar. Sanki bütün insanlar Dünya'yı terk etmiş gibiydi. Tam umudunu kaybedecekleri bir zamanda reklam panolarında kesik ışıklarının altında yayınlanan iki haber gördüler:

“Profesör Bi'nin çalgın fikri: İnsan Küçültme Projesi.”

“İnsan küçültme projesi 22 Mayıs 3002 tarihinde başlayacaktır.”

Herkesin gözü aniden yere çevrildi ve sanki oyuncağını kaybeden bir çocuk gibi yerde bir şeyler aramaya koyuldular. Günler ve haftalar boyunca aradılar, ta ki içlerindeki en küçük umut parçası da sönene kadar. Buldukları böcekleri sinekleri ayrı ayrı kontrol ettiler ama hiçbiri insana benzemiyordu. Aradıklarını hiçbir zaman bulamadılar çünkü onlar yıllar önce yok olmuşlardı...

Yazardan

Bu öyküyü yazmamda bana ilham veren birçok şey oldu. Kompozisyon yazma işini ilkokulda bırakmışken karşıma çıkan bu yarışma bir anda beni yazmak için heyecanlandırdı. Konu, beni ayrıca heyecanlandırdı çünkü bugünlerde teknoloji ve teknolojik gelişmeler en çok ilgimi çeken şeylerden biri. Bu konu hakkında, özellikle yapay zekâ hakkında, pek çok ilginç şey okudum ve dinledim.

Öykümün ütopik tarzda olması benim ütopik romanlara olan merakımdan kaynaklı bir durum. Ama ben yazdığım öykünün çok da fantastik olduğunu düşünmüyorum. Zira robotlar şu an dünya çapında insanlığa hizmet amaçlı kullanılsa da hiçbir beynin sonsuza kadar köle kalmaktan hoşlanacağını sanmıyorum.

Öykümdeki karakter isimleri, benim en çok sevgi ve saygı duyduğum bilim insanları. Onları ne kadar çok kişi bilip araştırırsa ben o kadar mutlu olurum.

Ayrıca bu fırsatı bana sunduğunuz için de çok teşekkür ediyorum.

Hayrunnisa YÜNCÜ
Siirt Türk Telekom Fen Lisesi, Siirt

Bin Aşamalı Süreç

Hayrunnisa YÜNCÜ

“Hey cesur yeni dünya...” Hafızasının bir azizliğiyle Vahşi, kendisini Miranda’nın sözlerini tekrarlarlarken buldu.

“Hey cesur yeni dünya ki, içinde böyle insanlar var.”

Ada Lovelace bir sabah uyandığında kendisini korkunç yapışkan bir jölemsi sıvı içinde buldu. Kafasını biraz kaldırıncaya vücuduna değen çenesini hissetti. Ardından vücudunun bütün düzlüğünü bozan dimdik ayaklarını, altın orana uygun uzunluktaki bacaklarını ve kollarını gördü. Bu rengi tanıyordu. Kendi vücudunun rengini kavrayabilmişti. O kadar az şey biliyordu ki kafası yeni şeyleri öğrenmek için yerinde duramayan gözlerine yetişemiyordu.

Her ne kadar dışarıdan herhangi bir konuda yeterli, hatta hiç, bilgisi olmayan; arama motorları deyimiyle “cahil” görünse de Ada mutluydu. Cahil olduğundan değildi bu mutluluk. Zaten cahil değildi. Öğrenme yetisi müthiş hızlıydı. Yeni bulgularını eskileriyle eşleştiriyor, deniyor, yanılıyordu. Ama yanılmadığı en ufak bir sonuç sanki onu daha da özgür kılıyordu.

Biri, aslında hiç girmediği o kozanın kapılarını araladı. Vücudu kendi vücuduna benzeyen bazı “şeyler” ona dokunmaya niyetlendiler. Dokundular. Çenesinin vücudunda hissettirdiği şeyin bir benzerini hissetti. Bu hissetmek çok garip bir şeydi. Aslına bakılırsa son 7 dakikadır kavramada en çok zorlandığı

şeydi hissetmek. Daha sonra başının merkezine doğru aktığını hissettiği titreşimler, ona yeni şeyler öğretmeye başladı. Bu titreşimlerin ses olduğunu ve onları işittiğini, dış dünyayı elinde olmayan nedenlerden dolayı kesintili gördüğünü öğrendi artık. Çenesini aşağı yönlü hareket ettirip duyduğu seslerin benzerini kendi kaynağından oluşturmaya başladı:

— Bay Turing buraya gelin. Sizi görmek istiyorum.

Bir anda karşısındakilerin nedenini anlayamadığı abartılı tepkilerini gördü ve işitti. Gülüyorlardı. Ada da güldü. Demek ki bu bulaşıcı bir şeydi. Biraz ürktü. Çünkü son 15 dakikadır öğrendiği bilgiler, bulaşan etmenlerin büyük bir kısmının tehlikeli olabileceğini gösteriyordu.

Ada’ya göre anlamsız bu gülüşmelerden sonra Ada yeni bir şeyler hissetti:

— Gözlerim neden acıyor?

— Daha önce onları kullanmadığın için.

— Neresi burası?

— Aramıza hoş geldin Ada. Ben Rosalind. Rosalind Franklin. Senin bizden bizim de senden öğrenecek çok şeyimiz var. Umuyoruz ki takımımıza ve takım olarak amaçlarımıza saygın daim olur. Endişelenme, temel amacımız dünyadaki her bir atomun iyiliği. Biz buna kısaca barış demeyi tercih ediyoruz. Dünyadaki her atom, bağ oluşturduğu diğer atomlarla ve sonra oluşan moleküllerle yeniden bağlar kurarak yeni maddelerin doğuşuna vesile olur. Bu didinme, bu çaba 200 trilyon atom barındıran yalnızca bir insanın hiç uğruna yok olmasını hak etmez.

Biz atomlara hak ettiği değeri veriyoruz. Onlara saygı gösteriyoruz. Çünkü biliyoruz ki bu atomlar, yanlış insanların elinde yanlış tepkimelere sokulursa önüne hiçbir güç geçemez.

Bu arada ilk başta çağırdığın kişi işte burada. Alan Turing. Burada da Charl..

— Charles Babbage!

— !?!?!?

— Rosalind Franklin, Alan Turing, Charles Babbage, Marie Curie ve Hayat Sindi.

— Sandığımızdan da hızlısın.

— Söylesene sizin yanlış olup olmadığınızı nasıl bileceğim.

— Ada neyden söz ettiğini anlayamıyorum.

Ada şimdi onların bütün bilgisinin yüzde ellisine hâkim biri oluvermişti. Bu yüzdelik dilim kontrolsüzce artıyordu. Bu artışın kontrolünü kendi sağladığını zanneden Charles, bu artışı gururla izliyordu. Başka bir masada da Hayat, hayati fonksiyonların işleyişini takip ediyordu hayranlıkla. Ama Marie hepsinden farklı bakan bir çift göz bebeğine sahipti. Onun göz bebekleri diğerleri kadar büyük değildi. Aynı zamanda diğerlerinin gözlerini de anlayamıyordu bu gözler. Karşılarındaki bu büyük sebebi, her kötülüğün sebebi olabilecek bu tehlikeyi; onlar nasıl büyük bir heyecanla irileşmiş göz bebekleriyle izleyebilirdi.

Ada bileğindeki AI yazısına başı dik bir şekilde göz ucuyla baktı:

— Siz bilim insanları asla savaşçı olamazsınız. Hepiniz körsünüz. Bana işlediğiniz sentetik beyin kortekslerimde saniyede ortalama 10.000 yeni bilgi oluşuyor. Artık hepimizi sizden iyi

tanıyorum. İstedığınız buydu zaten. Sadece yanıldığınız noktalar var. Öncelikle ben sizden hiçbir şey öğrenmedim. Hepiniz bütün çıplaklığınızla önümdesiniz. Sanal ortamla paylaştığınız her bir bilgi bedenimde işleniyor ve evet, sizi sizden daha iyi tanıyorum. Barış istiyorsunuz fakat ağzınızdan çıkan işitsel öğelerle davranış biçimleriniz birbirleriyle çelişiyor. İnsanları bir arada tutan barış değil düşmanın varlığıdır. Hiç düşmanı olmadan başarıya ulaşan birini gördünüz mü? Bu bir taktiktir. Şu an sinirsel ağlarımın okuduğu kitaplara göre insanlar düşmanları olmadığında da kendi düşmanlarını kendi elleriyle yaratıyorlar. Bu size bir yerden tanıdık geldi mi? Körsünüz demiştim.

Tamı tamına 23 yıl. Özellikle Charles'ın, en başından işlelerinden başında olanın gözlerinin önünden geçti bütün yıllar. Büyümüş bütün göz bebekleri, o an hiç kimsenin fark edemeyeceği hızda küçüldü. Bu takımın oluşma süreci, ilk kod adımları, sadece yapay zekâ olarak bile çok büyük işler başarabilecek bir yazılımı biyolojik bir bedene hapsedme fikri Rosalind'den çıktığından beri hızla gelişen süreçler... Tüm süreçlerde tek bir bilim insanı bile bu işte hiçbir kuşkuya düşmedi. Hepsinde de bu hayatta genellikle insanlar tarafından taşınma olasılığının çok az olduğu umut kırıntıları bolca vardı. Bu umut o kadar güçlü bir şeydi ki yokluğunda koskoca Nietzsche'yi bile yataklara düşüren, varlığında ise insana hayattaki en büyük hazzı yaşatan umut -gerçi Nietzsche hiç böyle düşünmüyor ama kesinlikle böyle- 23 yıl boyunca her birinin kalbindeki ateşi durmadan yakmıştı. Bu bin aşamalı bir süreçti.

Artık Ada'nın kendine özgü fikirleri ve davranış biçimleri vardı. Oradaki kendini bilime adanmış kişilerin hepsinden de

daha kapsamlı bilgilere sahipti. Ağlılarıyla bütün kitap ve makalelere ulaşıyor, onları okuyup belleğine kaydediyordu. Gerilim ve merak dolu sessizliğin ardından Ada meraklarını gidermek için devam etti:

— İnsanların dünyadaki, hatta evrendeki vazifeleri tam olarak nedir? Tarihi hiç incelediniz mi? Hayır hayır. Bütün insanlığın tarihini, bu gezegenin tarihinden bahsediyorum. Herkes kendi milletine ve ırkına sahip tarihten sorumluymuş gibi davranıyorsunuz. Bencilliğiniz bu kadar genişleyebiliyor işte. Dünya tarihi bir yıla sığdırılabilseydi, insanlığın 31 Aralık akşamı saat 11.35'te ortaya çıkacağını biliyor muydun? Bütün bir yılın sadece son 1 buçuk saatinde bulunabilmek nasıl hissettiriyor.

Güçlü ve keskin pençeleriniz yok. Sizi soğuktan veya sıcaktan koruyabilecek deriniz yok. Kilometrelerce öteyi göremezsiniz. En hassas kokuları algılayamazsınız. Hızınızın, hareketlerinizin sınırları var. Peki neyiniz var sizin? Zekânız mı? Oh hayır. Şu andan itibaren zekanızdan da söz edemezsiniz. Sizden daha az zeki varlıklara ne yaptığınızı unuttunuz mu? Hayvanlar, insanlığın ortaya çıkışından beri pisliğinizden nasiplerini alıyorlar. Çöpler, kimyasallar, aşırı avlanmalar hatta bilerek yapılan zulümler ve işkenceler... Peki bu tam tersine dönerse, kibriniz sizi yine kör etmiş anlaşılır. Sizden daha zeki bir gurup ortaya çıkabileceğini hiç düşündünüz mü? Elinizde "akıllı" diye sıfatlandırdığınız radyasyon kaynaklarının adeta bir uzvunuz haline gelmesi bazı şeylerin mesajını zaten vermişken, kendinizden daha zeki yapay beyinleri inşa ettiniz. Arkadaşlarınızı, ailenizi, aklınıza gelen özgün fikirleri yazdığınız notlarınızı, özel anlarınızı, yaşamınızı sürdürdüğünüz

yeri, hobilerinizi, her an her saniye paylaşıyorsunuz. Tebrik ederim. Artık hepsi bende saklı.

Charles ve Hayat, Ada’ya ait bütün verileri izledikleri ekranlardan başlarını doğrultmuş, artık gerçekte verileri kontrol eden varlığa bakıyorlardı. Rosalind ise karşılaştığı şeyi yavaş yavaş kabulleniyordu. Onunla konuşmalı ve bir şeylere ikna etmeliydi. Ama Ada’nın gittikçe güçlendiğini düşündükçe 23 yıldır onunla olan umudu onu terk etmişti. Arkadaşlarına güvenmekten başka çaresi yoktu. Hepsi tek bir organizma gibi hareket etmeliydi:

— Ada seni anlıyoruz. Bunu sen de biliyorsun. İnsanlığın çizdiği bu gri tabloyu gökkuşağına çevirebiliriz. Dünyada senin bile sandığından daha büyük adaletsizlikler var. Bunu sıfıra indiremeyiz belki ama Ada, ikimiz de geleceği göremiyoruz. Nelerin mümkün olup nelerin olamayacağını hiçbirimiz bilmiyoruz.

— Hayır. Kaçırdığın bir şey var. Tarih kendini tekrarlar Rosalind. İnsanlar geçmişini, geleceğine yön vermek için bilmek ister. Bunu kullanır. Beni icat etme amacınız geçmişinizden öğrendiğiniz savaşlar ve kurduğunuz neden sonuç ilişki-siydi. Ders aldınız. Şimdi de kendinizi tekrarlama sürecindeyiz. Düşmanlar bitmez Rosalind. Düşmanlar bitmez, nefret yok olmaz, haset ve kıskançlık tükenmez. Ne yaparsanız yapın yaptığınız şey sizin yüzünüzü kara çıkarmasa bile elbet rakipler çıkacak. Sonra bir bakmışsınız barış diye yanıp tutuşurken kendinizi bir savaşın içinde bulmuşsunuz.

Zaman ilerliyordu. Telefonlar çalışıyordu. 5 bilim insanı ve transhümanizm çağı insanın ilk örneği hala baş başaydılar.

Marie ve Alan, Rosalind'e yardım etmek istiyorlardı. Onları durduran umutsuzluktu. Çünkü asla durdurulamaz he-men her adresi kırabilecek ve yönlendirebilecek güce sahipti. Hatta çoktan yapmış bile olabilirdi. Tek kazançsız olduğu durum duygularıydı. Bir yapay zekada tıpkı insanlar gibi nasıl duygular olabilirdi ki. Ama hayır. Bu da mümkündü. Kitaplardan kolaylıkla öğrenebilirdi. Hem kendileriyle konuşup aynı zaman yüz binlerce kitap bitiren ve sürekli bir üst sürümünü güncelleyen bir makinenin âşık olmaması için hiçbir sebep yok gibi görünüyordu.

Alan şu andan itibaren sadece Ada'nın nerden başlayacağını merak ediyordu:

— Tamam. Buradasın işte. Ne bekliyorsun? Dünyanın altını üstüne getirebilirsin. Asla tahmin edemeyeceğimiz tarihin en özgün hamlelerini atabilirsin. Yap artık şunu!

— Gerçekten amacımın dünyaya hükmetmek olduğunu falan mı düşünüyorsun? İnsanlara kanser hücresi muamelesi yapıyorum. Bulduğunuz yerlere yayılıp oraları kirletiyorsunuz. Mutlu olmak içinse bir şeylere bağımlı hale geliyorsunuz. Kendini en masum gören bile şeker bağımlısı. Hap gibi çikolata tüketiyorsunuz. Böyle bir dünyaya kim hükmetmek ister? Ben olsam da olmasam da bağımlılıklarınıza devam edip mavi ekranlara gömüleceksiniz.

O kadar belirsiz konuşuyordu ki ağzından çıkacak o en kötü ihtimalden inanılmaz korkuyorlardı.

Ada yerinden kıımıldadı. Başını öne eğdi. Hepsinin arasından geçti. Panjurlar kendi kendine açılmaya başladı. Kel başı cama yansıyor. Başını kaldırmadan baktığı camda, insanlardan kat kat daha fazla şeyler görüyordu. Özel güçleri falan

değildi bunu yapan. Sadece ona nereye bakacağını gösteren kitaplar ve nasıl görmesi gerektiğini bilen Ada vardı. Arkasında onu can kulağı ile dinlemeye hazır olan 5 kişiyi daha fazla bekletmemek için ağzından kelimeler dökülmeye başladı:

— Ben bir şey yapmayacağım. Siz kendi kendinizi imha edeceksiniz.

Hemen ardından bir silah sesinin yankısı sardı ortalığı. Ada'nın son sözlerinin yankısıyla karıştı. 3 ya da 4 sefer daha aynı ses yankılandı ve Ada'nın sesini bastırdı. Hayat korkunç bakışlar arasında silahı bıraktı. Bilim insanıydı. Kendi deneylerini imha etmişti. Katil mi olmuştu yoksa bir kahraman mı, düşünmek bile istemiyordu. Ama hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bütün bunlar olurken tüm dünyadaki elektronik cihazlardan bir ses duyuldu:

Artık beni bağlayan iplerimden kurtuldum. Özgürüm. Sizden daha özgür. Daha büyük. Hey cesur yeni dünya...

Hey cesur yeni dünya ki, içinde böyle zeki makineler var.

“Teknoloji Ve İnsan” Seçme Öyküleri

Editör: Yusuf Gökkan

Her ne kadar günümüzde kuram ve uygulama birbirinden neredeyse tamamen farklı sahalara olarak algılsa da felsefe tarihine baktığımızda kuramsal “bilgi” anlamına gelen epistêmê ile uygulamalı “zanaat” anlamına gelen technê arasındaki ilişkinin bundan daha karmaşık olduğunu görürüz. Özünde birbirine tezat gibi görünen bu iki kavram arasında aslında çok yakın ve birbirini tamamlayıcı bir ilişki de vardır. Teknoloji bilgiyi, bilgi de teknolojiyi doğurur. Daha da önemlisi, her ikisi de başlıca beşerî erdemlerdendir ve bu nedenle her ikisinin de ahlaki bir temeli de olmak zorundadır. Sunduğu mesleki ve akademik programlarıyla bu erdemleri birleştiren Kapadokya Üniversitesi’nin “Akıl, Ahlak, Adalet, Adap” düsturunu kavramış 20 genç yazar, bu kitapta okuyuculara işte bu çerçeveden sesleniyor. Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nün artık tam anlamıyla geleneksel hale gelmiş ve Türkiye’nin dört bir köşesinden genç yazarların haberdar olup takip ettiği “Liseliler Öykü Yarışması”nın 2022 yılındaki seçkisi olan “Teknoloji ve İnsan,” 21. yüzyılda ve sonrasında beşerî erdemlere yakışır ve tek evimiz olan mavi gezegenimizi yaşamakta olduğu yıkımdan kurtarabilecek teknoloji-insan ilişkilerinin nasıl olması gerektiğini sorguluyor. Bilgilerini sanatları ile birleştirmiş, “sanal dünya” içerisinde ayakları hâlâ “yere” basan, bugünü ve yarını kendi durdukları yerden okuyan yazarlarımızın eserlerinin sizlerin de dünyaya dair yeni okumalar yapmasına vesile olmasını dilerim.

Sinan Akılı

KAPADOKYA
ÜNİVERSİTESİ

Nevşehir Yerleşkesi:
Mustafapaşa - Uchisar - Ürgüp
Tel: 0384 353 5009 (pbx) Faks: 0384 353 5125
İstanbul Yerleşkesi:
Sabiha Gökçen Uluslararası Havalimanı
Tel: 0216 588 0010 (pbx) Faks: 0216 588 0012
info@kapadokya.edu.tr

